

Grau de Lingüística

Treball de Fi de Grau

Curs 2018-2019

La producció de l'accent lèxic en anglès com a llengua estrangera en catalanoparlants

Júlia Roca Hernández

Tutora: Clàudia Pons-Moll

Barcelona, 14 de juny de 2019

AGRAÏMENTS

Vull donar les gràcies a la tutora del treball, Clàudia Pons-Moll, per haver-me proposat el tema i per haver-me facilitat totes les eines necessàries per poder dur a terme l'estudi. També vull fer un agraïment especial a totes les persones que han participat voluntàriament en l'experiment, ja que m'han proporcionat les dades necessàries perquè el treball sigui possible.

ÍNDIX

0.	RESUM/ABSTRACT.....	4
1.	INTRODUCCIÓ.....	5
2.	OBJECTIUS I HIPÒTESIS DE TREBALL.....	6
3.	MARC TEÒRIC.....	6
3.1.	L'accent lèxic.....	6
3.2.	La teoria de la jerarquia prosòdica.....	7
3.3.	La fonologia mètrica.....	10
4.	MARC DESCRIPTIU.....	11
4.1.	Tendències d'assignació d'accent en català.....	11
4.2.	Tendències d'assignació d'accent en anglès.....	14
4.3.	Diferències i similituds entre els sistemes accentuals del català i l'anglès.....	17
5.	METODOLOGIA.....	18
5.1.	Corpus.....	18
5.2.	Informants.....	18
5.3.	Dificultats metodològiques.....	18
6.	ANÀLISI I DISCUSSIÓ DELS RESULTATS.....	19
6.1.	Els mots sobreesdrúixols.....	19
6.2.	Els mots esdrúixols.....	21
6.3.	Els mots plans.....	23
6.4.	Els mots aguts.....	23
6.4.1	Els mots aguts de dues síl·labes.....	23
6.4.2	Els mots aguts de dues síl·labes amb accent rítmic a la primera.....	24
6.4.3	Els verbs de tres síl·labes.....	25
6.5	Els mots amb els prefixos im- i in-.....	25
6.6	Els mots amb prefixos d'origen grec.....	25
6.7	Els mots amb sufix de derivació -ic.....	26
6.8	Els substantius i verbs diferenciats per l'accent.....	26
6.9	Altres realitzacions accentuals.....	27
7.	CONCLUSIONS.....	28
8.	REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES.....	31
9.	ANNEXOS.....	33
9.1	Llista de mots enquestats.....	33
9.2	Text amb ocurrencies dels mots enquestats.....	36
9.3	Gràfics dels resultats de l'experiment.....	39

0. RESUM/ABSTRACT

Aquest treball descriu i analitza, a partir d'un experiment de producció, de quina manera catalanoparlants de diferents franges d'edat produeixen l'accent lèxic en anglès com a llengua estrangera i explora quins són els factors que hi intervenen.

PARAULES CLAU: accent lèxic, accent primari, accent secundari, segona llengua

This work describes and analyses, from a production experiment, how Catalan speakers from different age ranges produce lexical stress in English as a foreign language and explores the factors involved.

KEY WORDS: lexical stress, primary stress, secondary stress, second language speech

1. INTRODUCCIÓ

Aquest treball té com a finalitat descriure i analitzar, a partir d'un experiment de producció, de quina manera catalanoparlants de diferents franges d'edat produeixen l'accent lèxic en anglès com a llengua estrangera i explora quins són els factors que hi intervenen, entre els quals hi ha l'emergència del sistema accentual del català i les interpretacions errònies que els parlants fan del sistema accentual de l'anglès.

Un dels factors que van contribuir que iniciés aquesta recerca és la manca d'estudis previs sobre la producció de l'accent lèxic en anglès com a llengua estrangera, especialment en catalanoparlants: no existeix actualment cap precedent sobre com els parlants de L1 català produeixen l'accent lèxic en anglès, tot i que sí que s'han dut a terme estudis a partir de parlants amb L1 castellà (veg., entre d'altres, Espinosa 2015) i a partir de parlants amb altres L1 com l'àrab, el francès o el xinès (veg., entre d'altres, Altmann 2006), així com estudis de L2 anglès que s'han centrat en aspectes segmentals com ara la reducció vocàlica i l'elisió de *-n* final, i altres processos de tipus morfofonològic del català (veg., per exemple, Pons-Moll 2014, 2015, 2016).

Un altre factor d'interès d'un treball d'aquestes característiques és la utilitat que pot tenir per a aplicacions a l'ensenyament de l'anglès com a L2. En l'àmbit de l'ensenyament de llengües, quan s'ensenyen aspectes de pronunciació, la tendència és centrar-se en el nivell segmental, és a dir, els fenòmens que afecten els segments. S'ensenya quines són les realitzacions fonètiques que tenen les diferents combinacions de sons de la llengua en qüestió, però poques vegades s'incideix en els aspectes prosòdics o suprasegmentals, és a dir, aquells que afecten les unitats que estan per sobre dels segments, com és el cas de l'accent. Durant la realització del treball s'ha constatat que l'accent és un aspecte que en l'ensenyament de l'anglès com a L2 no es tracta. Així, els parlants, quan produeixen les paraules, n'assignen l'accent de manera intuïtiva, sense tenir consciència sobre quins són els factors que determinen la posició de l'accent en aquesta llengua. A més a més, s'ha vist que, en alguns casos, la posició incorrecta de l'accent de mot comporta que la realització de la paraula en el nivell segmental sigui també incorrecta.

2. OBJECTIUS I HIPÒTESIS DE TREBALL

A partir d'un conjunt d'enquestes fetes a catalanoparlants d'entre 16 i 56 anys, es pretén determinar de quina manera els catalanoparlants produeixen l'accent lèxic en anglès, quins són els factors que hi intervenen i quins patrons accentuals característics del català hi emergeixen, i són, per tant, més decisius.

Per a l'estudi es parteix de dues hipòtesis: d'una banda, que hi pot haver propietats del sistema accentual del català que es transfereixen al sistema accentual de l'anglès com a llengua estrangera; de l'altra, que els parlants poden fer interpretacions equivocades sobre el sistema accentual de l'anglès, com ara determinades sobregeneralitzacions o ultracorreccions.

3. MARC TEÒRIC

3.1. L'accent lèxic

S'entén per accent lèxic o accent de mot “l'accent que presenta una determinada síl·laba dins un mot” (Pons-Moll i Carrera-Sabaté, 2014). Es tracta d'una característica prosòdica que “es manifesta amb un augment de la intensitat, el to i la durada” (*Gramàtica de la llengua catalana*, 2016). La unitat portadora de l'accent és la síl·laba: les síl·labes en les quals recau l'accent, que són més prominents, s'anomenen tòniques, i les restants s'anomenen àtones.

L'accent “és la manifestació per excel·lència de l'estructura accentual de la llengua” (Oliva i Serra, 2002: 347). Les llengües que presenten accent es divideixen en dos grups:

- **Les llengües d'accent lliure:** en aquest tipus de llengües, l'accent no recau en una síl·laba fixa, sinó que varia. El català n'és un exemple: en un mot en català, l'accent pot recaure tant a l'última síl·laba, com a la penúltima o a l'antepenúltima (en el cas de l'antepenúltima, és menys freqüent).
- **Les llengües d'accent fix:** en aquest tipus de llengües, l'accent sempre recau en alguna síl·laba determinada. Un exemple és el francès, una llengua en la qual l'accent sempre recau a l'última síl·laba de la paraula.

L'estructura accentual de la llengua consta d'un mecanisme que s'aplicaria per igual a tots els mots, tot i que hi ha alguns elements que no presenten accent per ells mateixos, com per exemple els pronoms febles o algunes preposicions com *a* o *de*, en el cas del català, però la resta de paraules presenten un accent que s'associa a una síl·laba: si es tracta d'un mot monosíl·lab, l'accent només pot recaure en la seva única síl·laba; si té més d'una síl·laba, “sembla que algun mecanisme determina sense ambigüitat on va l'accent” (Oliva i Serra, 2002: 347).

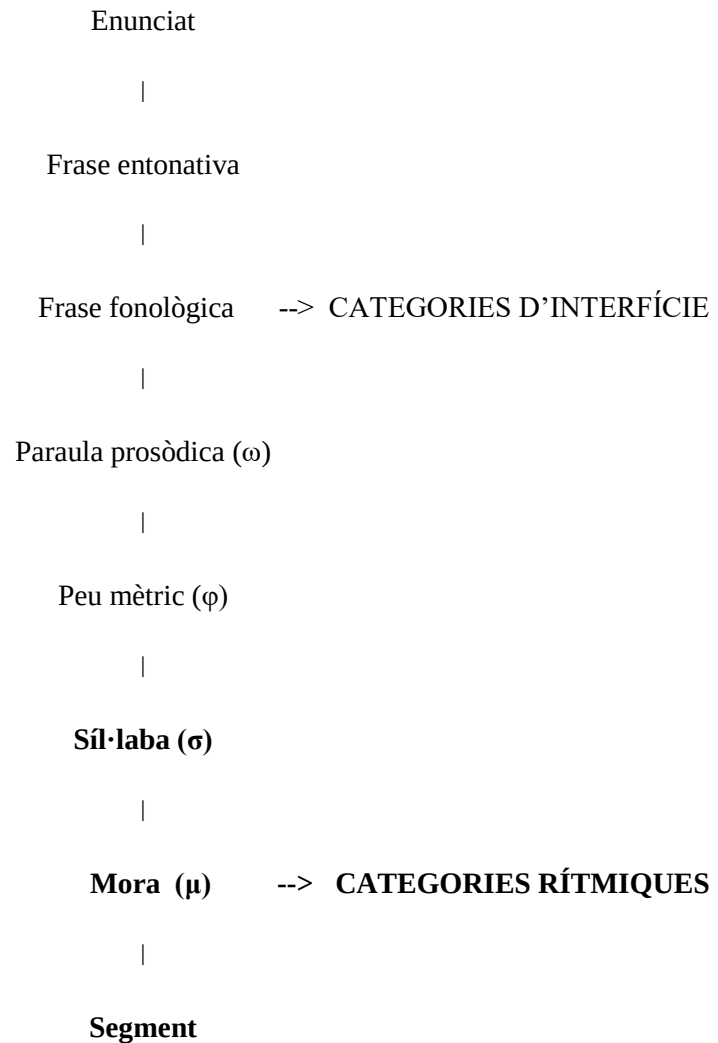
Distingim dos tipus d'accent: l'accent primari i l'accent secundari. L'accent primari és aquell accent que recau a la síl·laba més prominent de la seqüència —per exemple, en el mot *pissarra*, la síl·laba subratllada correspon a la que conté aquest accent primari— i l'accent secundari és aquell accent que recau en una síl·laba que té menys prominència que la que conté l'accent primari, però en té més que les síl·labes que són totalment àtones —per exemple, els adverbis acabats en *-ment*, com *fàcilment*, reben accent secundari en aquest sufix—

3.2. La teoria de la jerarquia prosòdica

La teoria de la jerarquia prosòdica és una teoria sobre les representacions fonològiques nascuda a principis dels anys 80 amb la finalitat de donar explicació a una gran part de les propietats rítmiques i fonotàctiques del llenguatge i dels processos fonològics i morfofonològics que, només observant la distribució i composició interna dels segments consonàntics i vocàlics, no es podien analitzar de manera unificada.

La premissa de la teoria diu que “la representació fonològica de la parla s'organitza jeràrquicament en un petit nombre de constituents prosòdics amb una estructura fixa coneguda com la jerarquia prosòdica” (Selkirk, 1980; Nespor i Vogel, 1986; McCarthy i Prince, 1986/1996; Pierrehumbert i Beckman, 1988; Hayes, 1989; inter alia). D'acord amb aquesta jerarquia prosòdica, els segments (consonants i vocals) no es pronuncien aleatòriament uns darrere dels altres, sinó que, d'acord amb uns principis fonològics, s'agrupen en petites categories prosòdiques, les quals tradicionalment s'ha considerat que tenen un caràcter universal i estarien presents, per tant, a totes les llengües.

Els elements que formen la jerarquia prosòdica (Selkirk, 1980; McCarthy i Prince, 1986/1996) són els següents:

Segons Itô i Mester (2012) es diferencien dos tipus de categories dins la jerarquia:

- Les categories rítmiques, que se situen als nivells inferiors i corresponen a les categories internes de la paraula prosòdica: el peu mètric, la síl·laba i la mora. Aquestes categories es poden definir atenent només a principis fonètics i fonològics, com ara el ritme, el pes sil·làbic o la durada.
- Les categories d'interfície, que se situen als nivells superiors i corresponen a la paraula prosòdica i els seus nivells superiors (frase fonològica, frase entonativa i enunciat).

Tot seguit es defineixen amb detall les categories rítmiques, que són les rellevants per a aquest estudi:

- La **síl·laba** (σ) és la unitat fonològica que està formada per un o més d'un segment que acostuma a dividir-se en una obertura i una rima. Així mateix, la rima es pot dividir en un nucli i una coda. El nucli és l'element imprescindible de la síl·laba i generalment consta d'un element vocàlic. Es distingeixen entre dos tipus de síl·labes: les síl·labes lleugeres, que són les que no presenten coda sil·làbica (per exemple, el mot *bota* consta de dues síl·labes lleugeres, *bo* i *ta*), i les síl·labes pesants, que són les que sí que presenten coda sil·làbica (per exemple, el mot *llum* consta d'una sola síl·laba formada per una obertura (*ll*), un nucli (*u*) i una coda sil·làbica (*m*)) i també les que contenen diftongs o vocals llargues, en el cas d'algunes llengües com l'anglès (per exemple, el mot anglès *eye* consta d'una sola síl·laba pesant, al tractar-se d'un diftong, [aɪ]). La síl·laba condiciona bona part de processos fonològics i morfofonològics, ja que hi ha sistemes accentuals que són sensibles a la quantitat sil·làbica, és a dir, tenen en compte el pes sil·làbic a l'hora d'assignar l'accent (el català n'és un exemple).
- El **peu mètric** (ϕ) és un constituent fonològic que, segons Bruce Hayes, és la base de l'assignació de l'accent. Està format per dos elements, dels quals un té més prominència que l'altre. Un peu pot estar format per dues síl·labes lleugeres o per una sola síl·laba pesant. Exemple: el mot *tapa* consta d'un peu format per dues síl·labes lleugeres, *ta* i *pa*, i el mot *banc* consta d'un peu format per una sola síl·laba pesant. Els peus mètrics determinen el ritme lingüístic, que pot ser trocaic —amb prominència a l'esquerra— o iàmbic —amb prominència a la dreta—. En conseqüència, els peus es classifiquen també en trocaics i iàmbics. En un peu trocaic la prominència es troba a l'element de l'esquerra, com seria el cas de *tapa* (tápə), i en un peu iàmbic és l'element de la dreta el que és més prominent, com seria el cas de *tapar* (təpá). La construcció dels peus mètrics es pot fer des de dues direccions: hi ha llengües que els construeixen de dreta a esquerra, com el català, i n'hi ha que els construeixen d'esquerra a dreta, com el txec.
- La **mora** (μ) és la categoria més petita de la jerarquia prosòdica i és la unitat que constitueix el pes sil·làbic. Una síl·laba consta de mores: s'estableix que les síl·labes lleugeres contenen una mora i les síl·labes pesants en contenen dues:

C V C V CVC

T a	p ə	ʌ u m
μ	μ	μ μ

3.3. La fonologia mètrica

La fonologia mètrica és una subdisciplina dins de la fonologia prosòdica que estudia les propietats i processos lingüístics que estan condicionats per la forma, l'estructura i la disposició dels peus mètrics a les paraules. Des d'uns inicis, el concepte de peu mètric es va fer servir a l'àmbit de la fonologia per tal d'estudiar la distribució de les síl·labes tòniques i àtones en les llengües del món, i al llarg del temps s'ha demostrat que fer referència a aquest constituent també és útil per explicar molts fenòmens de caire fonètic, fonològic i morfofonològics que d'una altra manera no se'ls podria proporcionar una explicació adequada.

La concepció del peu mètric com a domini accentual deriva de les obres pioneres sobre accent lèxic i postlèxic de Liberman (1975) i Liberman i Prince (1977). És en aquestes obres on l'accent, per primera vegada, “es concep com una relació de prominència entre dos elements i no com un tret o propietat inherent dels segments” (Martínez-Paricio, 2018: 33).

Liberman i Prince van ser també els primers autors que van caracteritzar l'accent com “la manifestació d'una relació abstracta jeràrquica i binària entre els elements que conformen la paraula”. Per il·lustrar les estructures jeràrquiques de Liberman i Prince, es mostrarà un exemple de l'anglès, on “S” (strong, “fort”) es correspon amb la síl·laba tònica i “W” (weak, “dèbil”) amb la síl·laba àtona:

S	W
'Mo	dest

Aquest enfocament es va desenvolupar posteriorment i va derivar en la substitució de l'ús del tret binari [$\pm$ accent] pel concepte del peu mètric. La proposta original era que aquest constituent era el responsable de la distribució de les síl·labes tòniques i àtones dels mots. Prenent el mateix exemple, “modest”, aquest constaria d'un peu mètric format per dues síl·labes, la primera de les quals és la prominent: (módest).

4. MARC DESCRIPTIU

En aquest apartat es descriuen els sistemes accentuals del català i de l'anglès per separat i finalment es comenten les similituds i diferències entre els dos sistemes. L'elaboració de l'apartat s'ha dut a terme a partir de la informació de les següents fonts: el capítol 10 de la *Gramàtica del català contemporani* i l'apartat 5.2 del capítol 5 de la *Gramàtica de la llengua catalana* per a la descripció del sistema del català, i el capítol 9 de l'obra *English Phonetics and Phonology for Spanish Speakers* de Brian Mott i l'article *El acento léxico inglés: análisis teóricos y aplicados*, de Juan Antonio Cutillas i Rafael Monroy Casas, per a la del sistema de l'anglès.

4.1. Tendències d'assignació d'accent en català

El sistema accentual del català és sensible a la quantitat sil·làbica, és a dir, a l'hora d'assignar l'accent té en compte el pes sil·làbic (si es tracta de síl·labes lleugeres —sense coda— o pesants —amb coda—), i presenta tant accent rítmic com accent morfològic. En català, els peus mètrics es construeixen de dreta a esquerra, és a dir, són els elements que se situen a l'extrem dret dels mots els que determinen el patró accentual final. Així doncs, per construir el peu del mot *odi*, com que el primer element començant per la dreta (*di*) és una síl·laba lleugera, necessita algun element més per formar un peu; per tant, se li afegeix el següent element (*o*) i s'obté així un peu format per dues síl·labes lleugeres (*ó.di*); finalment, se li assigna l'accent a la primera síl·laba, perquè el ritme del català és trocaic. Com a tendència general, en català les paraules acabades en vocal són planes, i les acabades en consonant, agudes.

A continuació es comenten els patrons no marcats o regulars d'assignació d'accent en català en funció de l'estructura prosòdica dels mots:

- Els mots acabats en vocal que són plans (com *residu*): aquest tipus de mots contenen un peu format per dos nuclis sil·làbics que corresponen a dues síl·labes obertes (*si-du*). Se selecciona l'extrem dret per assignar l'accent i, com que el ritme és trocaic, s'assigna l'accent a l'element de l'esquerra: *re(sídu)*.
- Els mots acabats en consonant que són aguts (com *enemic*): aquest tipus de mots contenen un peu format per un nucli i una coda sil·làbica (*mic*). Se selecciona l'extrem

dret per determinar l'accent final i, com que el ritme és trocaic, s'assigna l'accent a l'element de l'esquerra (mi) —concretament en el nucli de la síl·laba (*mic*) — ja que l'element de la dreta, al tractar-se d'una consonant, no conté material fonològic suficient per poder ser portador d'accent.

Tot seguit es comenten els patrons aparentment marcats o no regulars:

- Els mots acabats en vocal que són aguts, com *català* o *fuster*: la majoria d'aquest tipus de mots presenten una consonant final subjacent -n o -r (/kətəlán/, /fustér/); per tant, d'alguna manera segueixen el mateix patró que els mots com *enemic* i no serien casos marcats.
- Els mots manllevats d'altres llengües que no presenten consonant final subjacent i són aguts (*menú*, *xampú*).
- En alguns parlars s'han regularitzat els plurals dels mots *café* i *sofà* com *cafens* i *sofans*: els parlants han interpretat que aquests mots presenten una consonant final subjacent /n/ i que segueixen el mateix patró que els mots com *català* o *fuster*.
- Els mots acabats en consonant que són plans: la majoria d'aquest tipus de mots són mots derivats que contenen sufixos preaccentuats, com *telèfon*, *fotògraf* o *famèlic*. Hi ha, però, un grup reduït de mots acabats en consonant que forma part del radical i són plans, com *àrab*, *físic* o *llapis*: en aquests casos, es pot argumentar, com es feia en llatí, que l'última unitat (síl·laba, segment, consonant) dels mots queda al marge del procés d'assignació de l'accent. Si s'aplica aquesta norma a *llapis*, per exemple, s'exclou la -s de l'estructura (es tracta, per tant, d'una consonant extramètrica) i es forma un sol peu format per dues síl·labes lleugeres (*lla.pi*). Seguint el ritme trocaic, s'assigna l'accent a l'element de l'esquerra (*llá.pi*) i obtenim així el mateix resultat que en els mots acabats en vocal que són plans, com *resídu*, comentats més amunt.
- Els mots esdrúixols: en aquest tipus de mots, en català sempre s'exigeix que la penúltima síl·laba sigui oberta (*brúixola* —la negreta indica la síl·laba oberta—). La majoria d'esdrúixols són mots femenins amb la vocal corresponent al morfema de gènere, com *família* i *pàgina*. En el cas de *família*, el radical acaba en vocal (*famíli-a*) i en el cas de *pàgina*, acaba en consonant (*pàgin-a*). La vocal final sempre s'exclou de l'assignació accentual. Així, la forma accentual del radical de *família* s'obté a partir de construir un peu trocaic sobre les dues últimes síl·labes (*fa(mí.li)*) i s'obté el mateix patró que a mots com *resídu*; a *pàgina*, si també es prescindeix de la vocal de

gènere, es justifica amb la presència d'un accent a la primera síl·laba (s'exclou la consonant final del procés d'assignació) ['pazin]. En aquest cas obtindríem el mateix patró que als mots com *llapis*. L'altre tipus de mots esdrúixols correspon als mots cultes que tenen l'accent a l'antepenúltima síl·laba del radical, com *Júpiter* o *hàbitat*, en els quals es diu que el caràcter esdrúixol ja forma part del radical. En aquests casos, que estan considerats excepcionalitats lèxiques, es declara l'última síl·laba com a invisible per al procés d'assignació i s'accentuen com en llatí. Es construeix el troqueu i s'obté el patró esdrúixol.

A continuació es comenten els casos d'accentuació dels mots nous o adaptats. Quan s'adapten mots d'altres llengües, el procés d'adaptació respon als patrons no marcats d'assignació d'accent. Com a tendència general, si el mot original és esdrúixol o pla, com *bungalow* o *hockey*, amb síl·laba final travada, quan s'adapta al català es transforma en agut (*bungalou*, *hoquei*). En el cas de mots esdrúixols acabats en vocal, com *penalty*, en català es transformen en plans (*penalti*), en contrast amb el patró esdrúixol del mot original. Per tant, quan els parlants produeixen aquest tipus de mots, no realitzen l'accent seguint el patró de la llengua d'origen, sinó que el realitzen seguint el mecanisme d'assignació propi del català. També trobem, però, alguns casos que conserven el patró accentual de la llengua d'origen, com *Washington*.

Com s'ha comentat al principi de l'apartat, el català presenta tant accent rítmic com accent morfològic. Així doncs, a l'hora d'assignar l'accent no només es tenen a compte les característiques fonològiques com el pes sil·làbic, sinó que l'estructura morfològica també hi té un paper important, ja que la construcció de l'estructura accentual es fixa dins els límits de cada morfema. Tot seguit es detallen les diferents tendències d'accent a l'àmbit morfològic.

Pel que fa als morfemes de flexió, són àtons i estan formats per un sol nucli sil·làbic a la representació fonològica. En el cas dels morfemes de temps, no tenen material fonològic suficient com per formar un peu, perquè són o síl·labes obertes, com el morfema *-va* d'imperfet d'indicatiu, o només consonants, com *-nt* del gerundi. Per últim, els morfemes de condicional (*-ria*) i el de futur (*-re* i *-ra*) són tòpics, igual que les vocals temàtiques. En el cas del de condicional, és tòpic perquè conté dues posicions sil·làbiques; el de futur i el de la vocal temàtica poden construir un peu encara que estiguin formats per una sola síl·laba oberta, però han d'incloure marca específica a la representació lèxica, és a dir,

una indicació que faci referència a la seva tonicitat. Aquests morfemes tòncics amb síl·laba oberta només mantenen l'accent si no s'ha pogut construir cap més peu a la dreta

([kənt][**(á)**[βə]][s]). La representació associada a la forma verbal [kəntə'ras] no té en compte la marca lèxica que defineix la vocal temàtica com a morfema tònic i guanya el peu més a la vora de l'extrem dret del mot.

En relació amb els sufixos, els sufixos de derivació formen síl·labes tancades i reuneixen les condicions per formar un peu binari amb presència d'accent (*bondat*, *casal*); en el cas dels sufixos derivacionals, si un mot només conté sufixos tòncics, l'últim sufix serà el que determinarà l'accent. Per exemple, *residual* (*residu(ál)*) forma un peu binari constituït per una síl·laba tancada i el límit dret d'aquesta síl·laba coincideix amb el límit dret del morfema de més a la dreta. També trobem els sufixos preaccentuats, que situen l'accent a la síl·laba precedent: *àtom-atòmic*, *àngel-angèlic* (la part subratllada correspon a la síl·laba accentuada i la part en negreta, al sufix). La majoria d'aquests sufixos formen síl·labes tancades. En l'àmbit dels sufixos verbals, els morfemes de persona i la majoria dels de temps estan formats per una sola posició sil·làbica excepte el de condicional, que, com es comenta més amunt, està format per dues posicions sil·làbiques; i per últim, hi ha el cas de l'increment temàtic *-eix*, que no necessita cap marca que el caracteritzi com a tònic, ja que està format per una síl·laba tancada i pot servir de base a l'hora de construir un peu binari. Així, obté l'accent de manera regular.

4.2. Tendències d'assignació d'accent en anglès

El sistema accentual de l'anglès ve determinat pel pes sil·làbic i presenta tant accent rítmic com accent morfològic. El patró general és assignar l'accent cap al principi i a les síl·labes pesants. Els peus mètrics són “troqueus bimoraics que es formen de dreta a esquerra” (Cutillas i Monroy, 2009: 281); per tant, són els elements de més a la dreta els que determinen el patró accentual final.

A continuació es comenten les diferents tipologies accentuals que presenta l'anglès:

- Els mots monosíl·labs: els noms, adjectius, verbs i adverbis monosíl·labs presenten accent quan es pronuncien de manera aïllada, tot i que el poden perdre dins de la parla contínua. Els mots gramaticals o funcionals són generalment àtons (*the, that, a, an...*).

- Mots de dues síl·labes: en aquest tipus de mots, la tendència general és que si el mot no conté una síl·laba pesant ni sufixos, l'accent se sol assignar a la primera síl·laba (*cherry*, *feather*); si conté una síl·laba pesant, s'assigna l'accent a aquesta (*canoe*, *design*); si les dues síl·labes són pesants, s'assigna a la que està més cap al final de la paraula (*inform*, *intend*). Aquesta tendència també es dona en els verbs i en els mots d'origen estranger, com *canteen* o *cartoon*. Els noms i adjectius, però, sovint són plans: *archive*, *discourse*, *igloo*, *pillow* (en el cas de *igloo* i *pillow*, cal tenir en compte que acaben en les vocals /u:/ i /əʊ/ respectivament, vocals que en posició final generalment són àtones). Hi ha, però, un grup de mots de dues síl·labes que pronunciats aïlladament presenten doble accent (accent primari a la segona síl·laba i accent rítmic a la primera), com *upstairs* (ùpstáirs), *weekend* (wèekénd) o *princess* (prìncéss), però estan sotmesos a variacions rítmiques quan es produeixen dins d'un discurs, així com mots que el presenten als prefixos, com *ex-wife* o *re-advertise* (èx-wife, rè-ávertise) (l'accent agut (´) fa referència a l'accent primari i l'accent greu (`) al secundari).
- Els mots de tres síl·labes: en aquest tipus de mots hi ha diferències entre el patró accentual dels verbs i el dels noms i adjectius. En el cas dels verbs, si l'última síl·laba és pesant, rep l'accent; en cas contrari, s'assigna a la síl·laba precedent (*intercept*, *overhaul*, *undermine*) També s'aplica a un nombre reduït de paraules d'origen estranger, com *magazine* o *chandelier*. En tots aquests casos, quan l'accent primari es troba a la tercera síl·laba, la primera síl·laba rep accent secundari. Pel que fa als noms i als adjectius, segueixen la norma del llatí: si la penúltima síl·laba és pesant, rep l'accent (*authentic*, *illusion*); si no, s'assigna a l'antepenúltima síl·laba (*eminent*).
- Els mots de quatre síl·labes: en aquest tipus de mots hi ha casos que rep l'accent la síl·laba pesant final, però no és freqüent trobar accent en posició final a les paraules llargues. S'aplica principalment la norma del llatí —l'última síl·laba és extramètrica— (*certificate*, *advertisement*, *obligatory*). També trobem alguns mots amb l'accent a la primera síl·laba (*accuracy*, *ceremony*, *generalize*). Els mots de més de quatre síl·labes poden tenir més d'un accent rítmic: *incapability*, *internationalization* (els accents greus corresponen als accents rítmics).
- Els prefixos: no afecten a l'accent primari, però poden portar accent per ells mateixos, especialment aquells prefixos que tenen un significat lèxic complet,

com *ante-*, *anti-*, *post-*... (*ànte-natal*, *pòst-colonial*). El prefix *un-* i *-dis* normalment duen accent secundari (̀) (*ùn-lucky*, *dìshonest*). Els prefixos *in-*, *im-*, *il-* i *ir-* no presenten accent secundari si el mot al que s'afegeixen porta l'accent a la primera síl·laba (*illogical*, *irrational*) (contràriament, *incorrect* o *impolite* sí que en presenten, perquè l'accent del mot original no es troba a la primera síl·laba). Tampoc presenten accent altres prefixos monosil·làbics quan s'afegeixen a mots que tenen l'accent en posició inicial, com *believe*, *commit* o *proclaim*.

- Els sufixos: en anglès existeixen tres tipus de sufixos. En primer lloc, els que no afecten a l'accent, com *manageable*, *celebrate* o *parenthood*; en segon lloc, els que reben l'accent primari, com *cigar* o *salóon*; i per últim, els que provoquen un desplaçament de l'accent a la síl·laba precedent a ells, com *political*, *proverbial* o *economic* (les parts subratllades corresponen a la síl·laba accentuada i les parts marcades en negreta corresponen als sufixos).

Altres factors que poden determinar l'assignació de l'accent en anglès són els següents:

- L'estructura sil·làbica: la tendència és assignar l'accent a les síl·labes pesants (fa servir la mateixa norma que el llatí).
- La categoria gramatical o l'estructura morfològica: trobem alguns noms i verbs que es distingeixen únicament per l'accent (accent morfològic): *constraint* (“restricció”) i *constrain* (“restringir”), *permit* (“permís”) i *permit* (“permetre”), així com mots de la mateixa categoria gramatical que també es distingeixen només per l'accent, com el substantiu femení *abbess* i el substantiu masculí *abyss*. Els sufixos de derivació influeixen en l'accent: l'exemple més comú és el del tipus de sufixos que provoquen un desplaçament de l'accent a la síl·laba anterior a aquests (*demon-demonic*). Per altra banda, els sufixos flexius no influeixen en l'accent.
- L'origen del mot: les paraules d'origen germànic tenen menys probabilitats d'experimentar canvis accentuals amb els sufixos, així com els prefixos de dues síl·labes d'origen grec mantenen l'accent a la primera síl·laba si van seguits d'una síl·laba addicional (*telephone*, *monologue*), però si després del prefix hi ha més d'una síl·laba addicional, l'accent es desplaça cap a la dreta (*telepathy*, *demography*) (les parts subratllades corresponen a les síl·labes accentuades i les parts marcades en negreta es corresponen amb els prefixos).

4.3. Diferències i similituds entre els sistemes accentuals del català i l'anglès

Una diferència clara entre els dos sistemes accentuals és la tendència que segueixen a l'hora d'assignar l'accent: en català, el patró regular és que les paraules acabades en vocal siguin planes i les acabades en consonant siguin agudes, patró que en anglès no es dona.

Pel que fa als mots esdrúixols, en català són poc freqüents i s'exigeix que la penúltima síl·laba d'aquests sigui oberta, requisit que no es dona en anglès. A més a més, en català no existeixen els mots sobreesdrúixols —mots de més de tres síl·labes que tenen l'accent a la primera síl·laba—, mentre que en anglès sí que són possibles. Pel que fa a les similituds, tant l'anglès com el català són llengües d'accent lliure, tenen ritme trocaic i construeixen els peus mètrics de dreta a esquerra. També presenten una semblança a l'àmbit de l'accent morfològic: tots dos presenten els sufixos de derivació que provoquen un desplaçament accentual a la síl·laba precedent (casos com *àngel-angèlic* en el cas del català i *proverb-proverbial* o *economy-economic* en el cas de l'anglès). Totes dues llengües fan ús tant de l'accent rítmic com de l'accent morfològic: pel que a l'accent rítmic o secundari, en català generalment es dona només al nivell de l'enunciat, tot i que es considera que alguns tipus de mots aïllats també presenten un accent rítmic a més a més de l'accent primari, com els adverbis acabats en *-ment*, com *fàcilment* (*fàcilment*) o alguns mots de més de quatre síl·labes, com *Generalitat* (*Generàlitat*) (s'indica l'accent rítmic amb el símbol (˘) i se subratlla la síl·laba amb accent primari); en anglès, és molt més freqüent que les paraules aïllades de dues o més síl·labes presentin accent secundari. Quant a l'accent morfològic, la diferència principal la trobem en els casos de mots anglesos de diferent categoria gramatical que es distingeixen únicament per l'accent; alguns casos d'aquest tipus també es donen en català, però no són tan productius (serien exemples casos com els del substantiu *música* i la forma verbal *musica* o l'adjectiu femení *pública* i la forma verbal *publica*).

5. METODOLOGIA

5.1. Corpus

Per a l'estudi experimental s'han seleccionat en total 68 paraules, de les quals 55 pertanyen a diferents patrons accentuals de l'anglès que s'ha considerat que podien presentar algun tipus de dificultat a l'hora d'assignar l'accent lèxic en parlants amb el català com a L1. Les 13 restants s'han fet servir com a distractors, que es corresponen amb un 19%. Gran part de les paraules seleccionades són d'ús comú, per tal de facilitar la tasca d'elicitació als informants, tot i que hi ha algunes excepcions. L'experiment s'ha dividit en dues parts: una primera part, de producció induïda de cadascuna de les paraules a partir d'una imatge i una breu definició del concepte, presentat en un Power Point imprès, i una segona, de lectura d'un text (de creació pròpia) amb ocurrences de les paraules que s'han pronunciat aïlladament a la primera part. D'aquest text, també se n'han aprofitat realitzacions accentuals d'algunes paraules no incloses en el grup de 68 esmentat. Totes dues parts han estat enregistrades amb la gravadora del mòbil amb l'opció d'alta qualitat i s'han transferit a l'ordinador per fer-ne l'anàlisi.

5.2. Informants

S'han seleccionat 30 informants en total, per tal d'aconseguir una mostra mínimament significativa des d'un punt de vista estadístic. D'aquests 30, 15 tenen entre 16 i 26 anys i els 15 restants, entre 46 i 56. Tots ells tenen el català com a L1 i com a llengua habitual, un nivell d'anglès mitjà (l'equivalent a un B1-B2 del Marc Europeu Comú de Referència) i estan cursant o han cursat estudis superiors (en el cas del grup d'entre 16 i 26 anys, els informants de 16 estan cursant batxillerat). El 77% dels informants són dones i el 23% restant són homes.

5.3. Dificultats metodològiques

Alguns informants han presentat dificultats a la primera part a l'hora de designar determinades imatges. En aquests casos se'ls han proporcionat els primers sons, la primera síl·laba de la paraula o fins i tot en alguns casos els últims sons. Un altre problema ha estat l'entonació amb què alguns informants han produït les paraules: hi ha hagut casos en què s'han produït amb entonació interrogativa i això ha dificultat la detecció d'on

havien assignat l'accent, especialment en els casos de paraules de dues síl·labes, ja que es percebia prominència a totes dues. Per solucionar-ho, s'ha demanat a l'informant que tornés a elicitar la paraula i així se n'ha obtingut la producció en entonació enunciativa, de manera que s'ha pogut percebre amb claredat on es trobava la prominència accentual. També s'ha donat el cas que alguns informants han emfatitzat més d'una síl·laba en algunes de les paraules: aquestes realitzacions s'han interpretat com a accents secundaris o rítmics. A la part de lectura, s'han donat casos en què en alguna de les paraules s'ha llegit una paraula diferent de la que hi havia escrita i, per tant, no s'han comptat per a l'anàlisi. També hi ha hagut algun cas en què no s'ha produït alguna de les paraules rellevants perquè l'informant a l'hora de llegir s'ha saltat alguna frase del text.

6. ANÀLISI I DISCUSSIÓ DELS RESULTATS

A continuació es comenten els resultats que s'han obtingut en l'experiment. S'analitzen per separat els resultats de les diferents tipologies accentuals a les quals pertanyen els mots que s'han enquestat.

6.1. Els mots sobreesdrúixols

La tendència general de realització dels mots sobreesdrúixols és realitzar-los com a esdrúixols, plans o, en casos concrets, aguts. Per exemple, en el cas del mot *generalize* ['dʒen(ə)rəlaɪz] (v. figura 1), la realització que s'ha donat amb més freqüència tant en producció induïda com en lectura és l'aguda, [dʒenerə'laɪz]. Això es pot explicar amb el fet que els parlants aplicarien el patró accentual del català, en el qual les paraules acabades en consonant són agudes. També s'ha donat el cas que un 13% dels informants d'entre 46 i 56 anys, a la part de lectura, han pronunciat [,dʒenerə'l'tse] i [dʒenerəli'zeɪ], en aquest últim cas s'ha afegit una síl·laba de més.

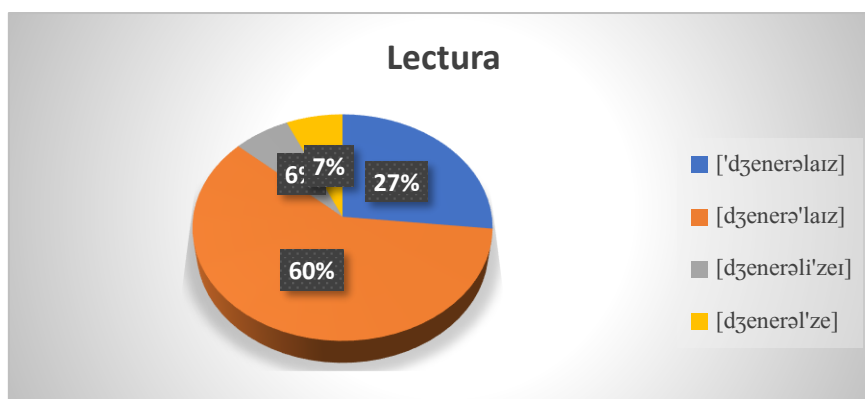

Figura 1. Gràfic de realitzacions del mot ['dʒen(ə)rəlaɪz] a la part de lectura del grup d'entre 46 i 56 anys.

D'altra banda, els mots *architecture* ['ɑ:kitektʃə] i *ceremony* ['serɪməni], s'han realitzat de manera més freqüent com a esdrúixols i plans, pronunciats [ar'kitektʃur] o [arkɪ'tektʃur] i [se'remoni] o [sere'moni]. En el cas d'*architecture*, els informants d'entre 16 i 26 anys han tingut més tendència a produir-la plana [arkɪ'tektʃur] (53% a producció induïda i 60% a lectura), mentre que en l'altre grup d'edat la realització que s'ha donat amb més freqüència és l'esdrúixola, [ar'kitektʃur] (47% a producció induïda i 67% a lectura). En el cas de *ceremony*, sorprèn que el 60% dels informants d'entre 46 i 56 anys l'han produït correctament en la part de lectura.

El mot *habitable* ['hæbitəb(ə)l] ha obtingut dues realitzacions freqüents: l'esdrúixola, que ha estat pronunciada [ə'bitəβol] i la plana, que ha estat pronunciada [əβi'teɪβol]. Aquest és un cas on l'assignació errònia de l'accent pot comportar la pronunciació incorrecta de la paraula, ja que quan es realitza plana hi ha una tendència a substituir la vocal neutra per el diftong [eɪ] a la síl·laba que s'accentua. Això pot ser degut a associar que la terminació *-able* es correspon amb el so [eɪb(ə)l], tal com es dona en altres mots, com *table* ['teɪb(ə)l], i al tractar-se d'un diftong podrien interpretar que li correspon l'accent. Es tractaria, per tant, d'un cas d'ultracorrecció.

Per tant, aquest tipus de mots són realitzats amb més freqüència esdrúixols i plans, però en molt pocs casos es realitzen sobreesdrúixols. Això es pot explicar pel fet que en català no existeixen mots sobreesdrúixols i, per tant, els parlants no conceben que un mot de quatre síl·labes pugui presentar accent primari a la primera síl·laba. Seria, doncs, un cas d'aplicació del sistema accentual de la L1 al de la L2.

6.2. Els mots esdrúixols

La majoria dels mots esdrúixols enquestats s'han realitzat majoritàriament com a tals, excepte *demonstrate* [ˈdɛmənstreɪt] i *advertisement* [ədˈvɜːtɪsmənt]: en el cas de *demonstrate*, tots dos grups d'edat l'han realitzat majoritàriament agut, [dɛmənsˈtreɪt]. Això es pot relacionar amb el fet que són paraules acabades en consonant i els parlants realitzarien l'accent seguint el patró accentual del català, segons el qual les paraules acabades en consonant són agudes. En el cas d'*advertisement* ha passat el mateix: la realització més freqüent en tots dos grups ha estat [ədverˈtaɪzmen].

El mot *obligatory* [əbˈlɪɡət(ə)rɪ] es realitza majoritàriament pla [oblɪɡəˈtori], per una clara influència del mot equivalent en català, *obligatori*, que és pla. Curiosament, però, el 40% dels informants d'entre 46 i 56 anys li han assignat l'accent correctament a la part de producció induïda.

En el cas del mot *vegetables* [ˈvedʒtəb(ə)lz] (v. figura 2), hi ha hagut molta varietat de realitzacions, de les quals la més freqüent és l'esdrúixola però afegint una síl·laba al mig [ˈveʒetəbɒlz]. En el cas dels informants d'entre 46 i 56 anys, hi ha tendència a pronunciar-la com [veʒeˈteɪbɒlz]. Això no s'ha donat amb tanta freqüència al grup d'entre 16 i 26. Finalment, sorprèn que un 7% dels informants d'entre 46 i 56 anys han produït [veʒeˈteɪbɒlz], amb accent secundari a la primera síl·laba, que pot ser degut a emfatitzar aquesta síl·laba per intentar pronunciar la paraula correctament.

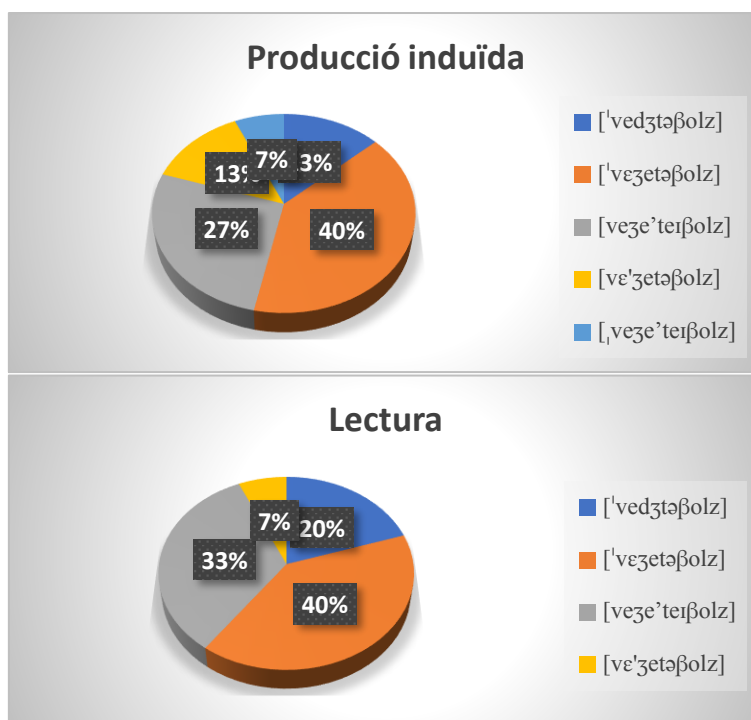

Figura 2. Gràfics de realitzacions del mot ['vedʒtəb(ə)lz] del grup d'entre 46 i 56 anys.

Aquests dos últims mots comentats, [əd'vɜ:tɪsmənt] i ['vedʒtəb(ə)lz], també són casos susceptibles de ser pronunciats de manera errònia si se'ls assigna l'accent de manera incorrecta, com es pot observar a les realitzacions fonètiques [ədver'taɪzmen] i [veʒe'teɪb(ə)lz], ja que quan se'ls desplaça l'accent, la tendència és pronunciar la síl·laba accentuada amb el diftong [eɪ], el mateix que passava en el cas del mot *habitable*, comentat a l'apartat anterior.

Com a comentaris addicionals, sorprèn que l'última síl·laba de ['vedʒtəb(ə)lz] es pronunciï [bolz] en comptes de [bəlz], sense aplicar la regla de la reducció vocàlica. Altrament, al mot *crocodile* ['krækədaɪl] la majoria d'informants li han assignat l'accent primari correctament, però alguns l'han pronunciat ['kokodraɪl], produint una metàtesi del so [r] a l'última síl·laba, segurament per influència de l'equivalent en català, *cocodril*.

6.3. Els mots plans

Els mots plans enquestats s'han realitzat majoritàriament plans excepte *igloo* ['ɪglu:], que el 87% dels 30 informants ha realitzat agut [ɪ'glu:], per influència de la paraula equivalent en català, que és aguda (*iglú*). En el cas de les altres paraules (*bracelet* ['breɪslɪt], *familiar* [fə'mɪliə] i *menu* ['menju:]), l'accent ha estat assignat correctament per la majoria d'informants, possiblement perquè interpretarien que en anglès l'accent se sol assignar més cap a les primeres síl·labes i en aquests casos aquest patró es compleix. En les realitzacions dels mots d'aquesta categoria, no hi ha hagut diferències significatives pel que fa als grups d'edat.

6.4. Els mots aguts

6.4.1 Els mots aguts de dues síl·labes

Els mots aguts de dues síl·labes generalment s'han realitzat aguts. En el cas del mot *cartoon* [kɑ:'tu:n], per exemple, s'han observat diferències entre els dos grups d'edat, ja que el cas del grup d'entre 16 i 26 anys la realització més freqüent ha estat l'aguda, pronunciada [kər'tu:n] (un 67% a la part de producció induïda i un 60% a la part de lectura) i al grup d'entre 46 i 56 hi ha hagut més tendència a realitzar-la plana ['kartun] (un 53% a la part de producció induïda i un 73% a la part de lectura). Aquest seria un altre exemple d'ultracorrecció en el qual els parlants interpretarien que en anglès l'accent sol realitzar-se cap al principi de la paraula, malgrat que en aquest cas és una paraula acabada en consonant i seguiria el mateix patró que el català. El mateix s'ha donat en el mot *hotel* [həʊ'tel]: a la part de producció induïda, un 93% dels informants d'entre 16 i 56 anys han produït ['hotel] o ['otel] a la part de producció induïda i tan sols un 7% l'han produït aguda. A l'altre grup d'edat hi ha hagut més informants que l'han realitzat aguda, però només es corresponen amb un 13%. Per tant, la tendència en tots dos grups d'edat és realitzar aquesta paraula com a plana.

Hi ha algunes paraules dins aquesta categoria que acaben en vocal, com *canoe* [kə'nu:] o *bamboo* [bæm'bu:], que alguns informants han produït planes, ['kanu] i ['bambu]. Aquests serien casos on s'hauria transferit el patró del català de que les paraules acabades

en vocal són generalment planes. Cal remarcar que aquests mots són una excepcions a la tendència de l'anglès que la vocal [u:] en posició final normalment és àtona.

El mot que ha tingut més varietat de realitzacions dins d'aquest grup ha estat *meringue* [mə'ræŋ]: d'una banda, a la part de producció induïda, la realització més freqüent en el cas del grup d'entre 16 i 26 anys ha estat [me'riŋgi] -plana i amb addició d'una síl·laba-; en el cas del grup d'entre 46 i 56 anys, un 60% l'ha pronunciat pla [ˈmeriŋ]; d'altra banda, a la part de lectura, la realització amb més ocurrencies en tots dos grups ha estat la plana però amb l'addició d'una síl·laba al final: [me'riŋgi], [me'riŋge], [me'reŋge], [me'reŋgi], [me'reŋgə] o [me'riŋgə]. El fet d'afegir aquesta síl·laba de més possiblement es dona a causa de l'equivalent en català, *merenga*, que té tres síl·labes. També es podria deure al fet que no associïn que hi hagi moltes paraules en anglès que puguin acabar amb el so [ŋ].

6.4.2 Els mots aguts de dues síl·labes amb accent rítmic a la primera

Quant a aquesta categoria de mots, la tendència general és realitzar-los plans. Per exemple, *princess*, *sixteen* i *weekend* realitzades [ˈprɪnses], [ˈsɪkstɪn] i [ˈwi:kend] respectivament, en comptes de [ˌprɪn'ses] [ˌsɪk'stɪn] i [ˌwi:k'end]). En el cas de *princess*, per exemple, només hi ha hagut en total un sol informant dels 30 enquestats que l'hagi pronunciat aguda i a més a més amb accent rítmic [ˌprɪn'ses]. Per tant, sembla ser que els parlants desconeixen la correcta accentuació d'aquesta paraula, que, de fet, segueix també el patró del català: és un mot acabat en consonant i és agut.

En el cas de *downstairs* [ˌdaʊn'steəz] i *upstairs* [ˌʌp'steəz], però, sí que hi ha més tendència a realitzar-los aguts i amb accent rítmic, possiblement perquè es tracta de paraules compostes, formades per una preposició i un nom, i això pot fer que els parlants tinguin tendència a emfatitzar els dos components mitjançant l'accentuació de tots dos.

6.4.3 Els verbs de tres síl·labes

Els verbs de tres síl·labes aguts i amb accent rítmic, com *understand* [ˌʌndə'stænd] o *disappear* [ˌdɪsə'piə], la majoria d'informants els ha realitzat aguts i, amb menys freqüència, plans, però la realització d'un accent secundari en aquest tipus de mots és molt poc freqüent, fet que pot indicar que els parlants no són conscients de l'existència d'un accent rítmic en aquest tipus de mots.

6.5 Els mots amb els prefixos *im-* i *in-*

En els dos mots enquestats que tenen un prefix que rep accent secundari, *impolite* [ˌɪmpə'laɪt] i *incorrect* [ˌɪnkə'rekt] (el reben perquè l'accent primari està dues síl·labes després del prefix) hi ha hagut varietat de realitzacions entre els dos, tot i pertànyer al mateix patró: en el cas d'*impolite*, la tendència general en els dos grups d'edat ha estat realitzar-lo agut, sense realitzar accent secundari al prefix: [ɪmpo'laɪt]. En canvi, en el cas d'*incorrect*, els dos grups han tingut tendència a realitzar-lo pla, [ɪn'korekt], tot i que acaba en consonant i, per tant, a priori, s'hauria pensat que podria haver-hi tendència a realitzar-lo agut, tenint en compte el patró accentual del català. Les realitzacions exactes, agudes i amb accent secundari al prefix, s'han donat en el grup d'entre 16 i 26 en només un 14% a la part de producció induïda i a la part de lectura cap informant d'aquest grup l'ha produït així; en el grup d'entre 46 i 56, aquestes realitzacions han estat una mica més freqüents a la part de producció induïda, amb un 27%, però tan sols un 7% a la part de lectura. Aquestes dades indiquen que els parlants no són conscients que a aquests prefixos els correspon un accent secundari en aquest context.

6.6 Els mots amb prefixos d'origen grec

En els dos mots enquestats que contenen el prefix *tele-*, d'origen grec, seguits d'una síl·laba addicional —per tant, l'accent s'assigna a la primera síl·laba del prefix—, *telephone* ['telɪfəʊn] i *telescope* ['telɪskəʊp], la majoria d'informants dels dos grups d'edat els ha assignat l'accent correctament, a la primera síl·laba.

En el cas dels mots que contenen un altre prefix d'origen grec (*mono-*) seguits de més d'una síl·laba addicional i, per tant, l'accent s'assigna a la segona síl·laba del prefix (com *monologist* [mo'nologist]), la tendència general també ha estat assignar l'accent de manera correcta. Sorpren, però, que en el cas de la paraula *telepathy* [tɪ'lepəθɪ], un 40% dels informants d'entre 16 i 26 anys l'han realitzat sobreedruixola, ['telepəθɪ], a la part de lectura. Aquest seria un altre cas d'ultracorrecció d'assignar l'accent a la primera síl·laba degut a la interpretació errònia que en anglès l'accent sempre se sol assignar cap al principi.

6.7 Els mots amb sufix de derivació -ic

Els mots enquestats que contenen el sufix de derivació *-ic*, el qual, igual que en català, provoca un desplaçament accentual a la síl·laba que el precedeix, l'accent s'ha realitzat majoritàriament a la síl·laba anterior al sufix, igual que es faria en català. En el cas del mot *scientific* [saɪən'tɪfɪk] cal destacar que a la part de lectura hi ha hagut varietat de realitzacions, com ara ['sɪntɪfɪk] o [sɪən'tɪfɪk], igual que l'equivalent en català, [siən'tɪfɪk]. Tot i això, la producció més habitual en els dos grups d'edat ha estat la correcta, [saɪən'tɪfɪk]. En aquests casos, s'observa que el patró del català és rellevant, ja que el transfereixen al mot en anglès, en comptes de fer ultracorreccions com en altres casos.

6.8 Els substantius i verbs diferenciats per l'accent

En el cas dels noms i verbs de dues síl·labes que es diferenciaven únicament per l'accent, s'ha donat més tendència a realitzar-los plans, tant els substantius com els verbs, com ara el substantiu *conflict* ['kɒnflɪkt], al qual tots dos grups d'edat han tingut tendència a assignar correctament l'accent a les dues parts de l'experiment, i el verb *conflict* [kən'flɪkt], que hi ha hagut tendència a realitzar-lo pla, igual que el substantiu. Ho han fet així a les dues parts el 60% dels informants d'entre 16 i 26, i en el cas del grup d'entre 46 i 56, ho ha fet el 73% a la producció induïda, i el 67% a la lectura. També es dona un cas semblant en el substantiu *access* ['æksɪs] i el verb *access* [æk'sɪs]. El substantiu ha estat

accentuat correctament a la part de producció induïda pel 80% dels informants d'entre 16 i 26 i pel 67% dels d'entre 46 i 56, i el 73% dels informants de tots dos grups l'han realitzat també pla a la part de lectura. En el cas del verb, [æk'ses], la tendència és també assignar-li l'accent a la primera síl·laba, sense fer distinció amb el substantiu. Així, el 67% dels informants d'entre 16 i 26 i el 60% dels d'entre 46 i 56 l'han realitzat pla a la part de producció induïda; en el cas de la part de lectura, en els informants d'entre 16 i 26 anys s'ha donat que un 50% l'ha llegit pla, i l'altre 50%, agut. El grup d'entre 46 i 56 ha seguit amb la tendència de produir-lo pla, en el 67% de les realitzacions.

Per tant, tenint en compte aquestes dades, sembla ser que els parlants desconeixen el fet que hi ha noms i verbs que es distingeixen únicament per l'accent.

6.9 Altres realitzacions accentuals

En aquest apartat es comenten algunes realitzacions accentuals de paraules que apareixien al text de la segona part de l'experiment i que no estaven entre les 68 del corpus original.

En primer lloc, els casos de mots bisil·làbics aguts que en alguns casos han estat pronunciats com a plans, com per exemple la paraula aguda *decode* [di:kəʊd], que un 14% dels informants d'entre 16 i 26 anys li han assignat l'accent primari a la primera síl·laba, pronunciat ['dekəʊd]. El mateix ha passat amb l'adjectiu *afraid* [ə'freɪd], pronunciat ['afreɪd], tot i que només s'ha donat en un 7% dels informants d'entre 46 i 56 anys.

En segon lloc, els mots bisil·làbics plans que, en casos aïllats, han estat realitzats aguts, com el substantiu *message* ['mesɪdʒ], que un dels informants d'entre 16 i 26 anys l'ha pronunciat [me'saʃ]. Aquesta realització es pot explicar per una possible influència del francès, ja que és la primera llengua estrangera d'aquest informant. Completen aquests casos les formes verbals *noticed* ['nəʊtɪst], *assist* [ə'sɪst] i *appeared* [ə'piəd] pronunciades [no'taɪzd], ['asɪst] i ['apɛrd] per un 7% dels informants d'entre 16 i 26 anys en el cas de les dues primeres i per un altre 7% dels informants de l'altre grup en el cas de les dues últimes. A més a més, la forma verbal *began* [bɪ'gæn] ha estat pronunciada ['beɣən] per un 13% dels informants d'entre 46 i 56.

En tercer lloc, les paraules planes de tres o quatre síl·labes que alguns informants han realitzat esdrúixoles o sobreesdrúixoles. D'una banda, un cas dels convertits en esdrúixols és l'adjectiu *aggressive* [ə'gresɪv], que un 13% dels informants d'entre 16 i 26 anys l'han pronunciat ['agresɪv], i el mateix han fet un 40% dels d'entre 46 i 56. També sorprèn que aquest mot un 13% del grup d'entre 46 i 56 l'han produït agut [əgre'sɪv]. D'altra banda, hi ha hagut un cas de paraula plana realitzada sobreesdrúixola, *possibility* [ˌpɒsə'bɪlɪtɪ], que un 7% d'informants del grup d'entre 46 i 56 anys li han assignat l'accent primari a la primera síl·laba, ['pɒsɪbɪlɪtɪ]. Aquest és el mateix cas que la realització sobreesdrúixola del mot *vegetables*, ['vɛʒətəbəlz], produïda pel 40% dels informants d'entre 46 i 56 anys en producció induïda, comentat a l'apartat 5.2. Per últim, el cas contrari a l'anterior: el de mots que tenen l'accent primari a la primera síl·laba i aquest accent primari ha estat desplaçat a la síl·laba següent. És el cas del mot esdrúixol *corridor* ['kɒrɪdɔː]: el 27% del grup d'entre 46 i 56 anys l'ha produït pla [kɒ'rɪdər]. En el cas del grup d'entre 16 i 26, però, només ho ha realitzat així un 7% dels informants. Un altre exemple és la forma verbal *entered* ['entəd], a la qual el 13% d'informants d'entre 46 i 56 anys li han desplaçat l'accent a la síl·laba següent i, a més a més, han afegit una síl·laba: [en'tered].

En els mots comentats en aquest apartat, hi ha hagut més freqüència de variació de realitzacions en el grup d'entre 46 i 56 anys. Els informants d'aquest grup han tingut més tendència a desplaçar els accents de la seva posició original, fet que s'ha donat amb menys freqüència a l'altre grup d'edat.

7. CONCLUSIONS

Després d'haver analitzat i comentat els resultats obtinguts en l'experiment, es poden establir unes tendències clares en la producció de l'accent lèxic en anglès com a llengua estrangera en catalanoparlants. Els mots que no han presentat problemes en la realització de l'accent han estat sobretot els mots amb prefixos i sufixos i els esdrúixols i plans, tret dels casos concrets que s'han comentat en l'apartat corresponent. Per contra, els mots que han presentat més dificultats han estat els sobreesdrúixols. S'ha pogut observar, d'altra banda, que alguns patrons del sistema accentual del català s'han transferit a la L2 anglès: un exemple clar és la tendència del català que els mots acabats en consonant són aguts i

els que acaben en vocal són plans. Quan els informants es trobaven davant d'una paraula acabada en consonant que era esdrúixola o sobreesdrúixola, majoritàriament la produïen aguda, i quan es tractava d'una paraula acabada en vocal que era aguda, alguns informants la realitzaven plana. Un altre exemple és la inexistència de mots sobreesdrúixols en català, que ha comportat que els mots enquestats que ho eren, generalment no s'han accentuat correctament. Pel que fa als mots que contenen el sufix de derivació *-ic*, com que es tracta d'un sufix preaccentuat tant en català com en anglès —desplaça l'accent primari a la síl·laba anterior a aquest—, no hi ha hagut problemes per assignar-los-hi l'accent.

Respecte a les interpretacions errònies que fan els parlants sobre el sistema accentual de l'anglès, un dels casos més freqüents d'ultracorrecció és la interpretació errònia que en anglès l'accent s'assigna sempre cap al principi de la paraula. Això s'ha pogut observar en moltes de les paraules agudes de dues síl·labes, que s'han pronunciat planes en molts casos. A més, la majoria d'aquestes paraules acabaven en consonant i sorprèn que en aquests casos no es transfereixi el patró accentual del català segons el qual els mots que acaben en consonant normalment són agudes.

En termes generals, es constata que els parlants d'L1 català desconeixen el mecanisme d'assignació d'accent en anglès i assignen l'accent o bé partint dels patrons accentuals del català o bé a partir de sobregeneralitzacions sobre el sistema accentual de l'anglès. Així mateix, sembla que tampoc tenen coneixement de l'existència dels accents secundaris o rítmics: en algunes realitzacions s'ha donat èmfasi a una altra síl·laba a part de la que contenia l'accent primari i aquestes èmfasis s'han interpretat com a accents secundaris, però s'ha relacionat més amb el fet de voler remarcar la síl·laba que no pas per tenir consciència que hi ha un accent secundari.

Pel que fa a les diferències entre els dos grups d'edat, no s'han observat diferències significatives pel que fa a l'assignació de l'accent. Sí que hi ha hagut casos de paraules on les realitzacions més freqüents han estat diferents entre els dos grups, però no ha estat un fet generalitzat. Tot i així, com s'ha comentat a l'apartat 5.9, sí que s'ha pogut observar que el grup d'entre 46 i 56 anys ha tingut més tendència a variar la posició de l'accent d'altres paraules del text que no formaven part de les 68 enquestades. Un altre punt és les diferències que hi ha hagut entre les realitzacions més freqüents a les dues parts de l'experiment —producció induïda i lectura—: hi ha hagut casos, dins del mateix grup d'edat, en què la realització més freqüent no ha estat la mateixa quan s'ha produït aïlladament que quan s'ha llegit dins d'una frase. En la gran majoria de casos, la

realització correcta o la que s'hi acostava més s'ha donat en la part de producció induïda. Això és degut que quan la paraula es pronuncia aïlladament no hi ha influència dels altres accents dins la frase i hi ha més possibilitats d'accentuar correctament o d'acostar-se més a la posició correcta de l'accent.

Les dues hipòtesis de les quals s'havia partit s'han confirmat: s'ha pogut veure que quan s'assignen els accents de mot a paraules en anglès com a llengua estrangera, tenen lloc tant interferències dels patrons accentuals de la L1 (català) com casos de sobregeneralitzacions o ultracorreccions que fan els parlants sobre el sistema accentual de l'anglès i que provoquen que l'accent es realitzi erròniament.

Per concloure, m'agradaria comentar que dur a terme aquest treball m'ha permès aproximar-me a l'estudi de l'accent lèxic, un aspecte de la fonologia que no havia estudiat amb detall anteriorment, i m'ha permès també adquirir coneixements bàsics d'aquest àmbit, tant en el nivell teòric com en el nivell pràctic, a través d'exemples reals.

8. REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

Llibres i articles:

- Altmann, Heidi (2006). *The perception and production of second language stress: a cross-linguistic experimental study*. Tesis doctoral presentada a la Universitat de Delaware, 2006. Disponible a: <<http://cort.as/-JMPV>>.
- Cutillas, Juan Antonio; Monroy-Casas, Rafael (2009). El acento léxico inglés: análisis teóricos y aplicados. *Revista Española de Lingüística Aplicada*, 22, p. 269-289.
- Espinosa, Gonzalo (2015). *La producción del acento léxico del inglés como L2 : un análisis del aprendizaje en hispanoparlantes*. RASAL Lingüística, (1) (p. 43-61).
- Institut d'Estudis Catalans (2016). Les categories suprasegmentals. Dins *Gramàtica de la llengua catalana* (p. 91-97). Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- Itô, Junko; Armin Mester (2012). Recursive prosodic phrasing in Japanese. Dins *Prosody matters: Essays in Honor of Elisabeth Selkirk* (p. 280-303).
- Hayes, Bruce (1989). The prosodic hierarchy in meter. Dins *Rhythm and Meter*, editat per Paul Kiparsky i Gilbert Youmans (p. 201-260). Orlando: Academic Press.
- Hayes, Bruce (1995). *Metrical stress theory*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Lieberman, Mark (1975). *The intonational system of English*. Tesis doctoral, Massachusetts Institute of Technology.
- Lieberman, Mark; Prince, Alan (1977). On stress and linguistic rhythm. Dins *Linguistic Inquiry*, 8 (2) (p. 249-336).
- Martínez-Paricio, Violeta (2018). *Fonología métrica y tipología lingüística*. València: Generalitat Valenciana.
- McCarthy, John J; Prince, Alan (1986/1996). *Prosodic morphology*. University of Massachusetts, Amherst and Brandeis University, Waltham, Mass.
- Mott, Brian (2011). Stress. Dins *English Phonetics and Phonology for Spanish Speakers* (2a ed.) (p. 183-195). Barcelona: Publicacions i Edicions de la Universitat de Barcelona.
- Nespor, Marina; Vogel, Irene (1986). *Prosodic phonology*. Dordrecht: Foris Publications.
- Oliva, Salvador; Serra, Pep (2002). Accent. Dins *Gramàtica del català contemporani* (p. 345-369). Barcelona: Empúries.
- Pierrehumbert, Janet; Beckman, Mary (1988). *Japanese tone structure*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Pons-Moll, Clàudia (2014). *Morphologically driven underapplication, lexical exceptions, loanword phonology and foreign language acquisition/speech. Which is their lowest*

common denominator? Treball presentat a la Phonetics and Phonology in Iberia (PaPI 2009), Universidad de Las Palmas de Gran Canaria; a la Michigan Linguistic Society Conference, University of Michigan-Flint; al Manchester Phonology Meeting 2011, University of Manchester. Disponible a: <<http://cort.as/-JRE2>>.

Pons-Moll, Clàudia (2015). Comentaris a Joan Mascaró Regularitat i excepcions en fonologia: les reduccions vocàliques, de Joan Mascaró. Barcelona: Publicacions i Edicions de la Universitat de Barcelona. pàg. 71-101. Disponible a: <<http://cort.as/-JRED>>.

Pons-Moll, Clàudia (2016). *What is imported and what is not to the second-language phonology*. Treball presentat al 21st Mid-Continental Phonetics & Phonology Conference Michigan State University, 2016. Disponible a: <<http://cort.as/-JREH>>.

Selkirk, Elisabeth (1980). The role of prosodic categories in English word stress. Dins *Linguistic Inquiry* 11 (3) (p. 563-605).

Webgrafia:

Grup de Fonètica. Departament de Filologia Espanyola Universitat Autònoma de Barcelona. El acento. Dins *Conceptos básicos de fonética y fonología para la enseñanza de la pronunciación y la corrección fonética*. <<http://cort.as/-Iv3F>>.

Macquarie University. Syllable and foot. Dins *Speech – Phonetics and phonology*. A: <<https://tinyurl.com/y4mb439k>>.

Solà, Joan.; Carrera-Sabaté, Josefina.; Pons-Moll, Clàudia (2014). *Els sons del català*. <<http://www.ub.edu/sonscatala/>>.

Stress (linguistics). Dins *Viquipèdia*. <[https://en.wikipedia.org/wiki/Stress_\(linguistics\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Stress_(linguistics))>

9. ANNEXOS

9.1 Llista de mots enquestats

Mots sobreesdrúixols:

- Architecture [ˈɑːkɪtektʃə]
- Ceremony [ˈserəməʊni]
- Generalize [ˈdʒen(ə)rəlaɪz]
- Habitable [ˈhæbɪtəb(ə)l]

Mots esdrúixols:

- Advertisement [ədˈvɜːtɪsmənt]
- Butterfly [ˈbʌtəflaɪ]
- Celebrate [ˈseləˌbreɪt]
- Crocodile [ˈkrækəˌdaɪl]
- Demonstrate [ˈdemənstreɪt]
- Educate [ˈedʒukeɪt]
- Episode [ˈepəˌsəʊd]
- Monologist [məˈnɒlədʒɪst]
- Monotonous [məˈnɒt(ə)nəs]
- Obligatory [əˈblɪɡətɔːri]
- Orthography [ɔːˈθɒɡrəfi]
- Paradise [ˈpærədəɪs]
- Vegetables [ˈvedʒtəb(ə)lz]

Mots plans:

- Bracelet ['breɪslɪt]
- Familiar [fə'mɪlɪə]
- Igloo ['ɪɡluː]
- Menu ['menjuː]

Mots aguts:

- Bamboo [bæm'buː]
- Canoe [kə'nuː]
- Cartoon [kɑː'tuːn]
- Control [kən'trəʊl]
- Disappear [ˌdɪsə'piə]
- Downstairs [ˌdaʊn'steəz]
- Entertain/entertained [ˌɛntə'teɪn] [ˌɛntə'teɪnd]
- Hotel [həʊ'tel]
- Meringue [mə'ræŋ]
- Police [pə'liːs]
- Princess [ˌprɪn'ses]
- Sixteen [ˌsɪk'stiːn]
- Understand [ˌʌndə'stænd]
- Unknown [ˌʌn'nəʊn]
- Upstairs [ˌʌp'steəz]
- Weekend [ˌwi:k'end]

Mots amb els prefixos *im-* i *in-*:

- Impolite [ˌɪmpəˈlaɪt]
- Incorrect [ˌɪnkəˈrekt]

Mots amb prefixos d'origen grec:

- Telepathy [tɪˈleɪpəθi]
- Telephone [ˈtelɪfəʊn]
- Telescope [ˈtelɪskəʊp]

Mots amb el sufix de derivació *-ic*:

- Oceanic [ˌəʊʃɪˈænɪk]
- Optimistic [ˌɒptɪˈmɪstɪk]
- Scientific [saɪənˈtɪfɪk]

Substantius i verbs diferenciats per l'accent:

- Access (nom) [ˈæksɪs] / access (verb) [ækˈsɪs]
- Conflict (nom) [ˈkɒnflɪkt] / conflict (verb) [kənˈflɪkt]
- Contrast (nom) [ˈkəntræst] / contrast (verb) [kənˈtræst]
- Permit (nom) [ˈpɜːmɪt] / permit (verb) [pəˈmɪt]
- Present (nom) [ˈpreznt] / present (verb) [prɪˈzent]

Distractors:

- Apple [ˈæpl]
- Better [ˈbetə]
- Butter [ˈbʌtə]
- Carrot [ˈkærət]
- Cherry [ˈtʃɛri]

- Condition [kən'dɪʃən]
- Emotion [ɪ'məʊʃən]
- Feather ['feðə]
- Illogical [ɪ'lɒdʒɪkəl]
- Illusion [ɪ'luːʒən]
- Impossible [ɪm'pɒsəbl]
- Irrational [ɪ'ræʃənəl]
- Pillow ['pɪləʊ]

9.2 Text amb ocurrences dels mots enquestats

It was a Saturday morning. The **weekend** had just started and she felt so happy that she couldn't stay in bed, so she pushed the **pillow** away and woke up with a smile, as she was a really **optimistic** girl. She put on her clothes and decided to wear that special **bracelet**, a **present** she had received from her mother when she was **sixteen**. It had a little soft white **feather** attached. When she was ready, feeling as beautiful as a **butterfly**, she went **downstairs**, looked at the **bamboo** she had at the **corridor** –it was **obligatory** for her to do this ritual– and went to the kitchen's **access**. When she was inside the kitchen, she had a **conflict** in her mind related to what could she have for breakfast. Maybe she could eat a **meringue**... But she discarded, as she thought it would be **better** to reserve sweets for another day when she would have something special to **celebrate**. Then she thought of making a juice of **carrot** and **apple**. But she finally decided to have a toast with **butter** and **cherry** jam.

When she finished her breakfast, she started to think about the **menu** she could have for lunch. She took some **vegetables** from the fridge and left them on the marble ready for later. Then she left the kitchen, she went to the living room, sat on the **sofa** and turned the TV on. First appeared a children's channel in which an **episode** of a **cartoon** was being emitted; she changed the channel and, by **contrast**, appeared another one of **scientific** documentaries; she changed again and this time she only saw an **advertisement**. Nothing **entertained** her, so she turned off the TV, left the living room and began to go **upstairs** to tidy her room. At that moment, she noticed as her bracelet's feather had moved. She

looked at it, but nothing seemed to have happened. Suddenly, she felt a strange **emotion**. She couldn't **understand** what was exactly the feeling, it was something **unknown**, not **familiar** for her. But she stopped thinking about it because the **telephone** started ringing. She picked it up, asked for who was on the other side and a **monotonous** male voice started saying:

- Hello girl, I have been waiting for this moment for a long time and finally they have given to me the **permit** to meet you and **present** you what the real world is. You will **contrast** it with our supposed real world and will realize you have been living in a lie, I will **demonstrate** you...
- But who are you? – she asked, interrupting the voice.
- I'm just telling you that you are going to **access** to the real world in a while. Don't be afraid, it will be as going to a **hotel** for holiday and you have not to **control** anything...
- I'm asking who are you! Didn't your parents **educate** you?
- I'm not going to **conflict** with you. The only **condition** to **permit** someone going to that place is being a good person, and you are so you have been chosen...

The voice continued talking as a **monologist** and she finally hung up, as she didn't understand anything and thought it would be a crazy person. But then she was found in an **illogical** situation: when she opened her bedroom's door, it was not her bedroom what was inside but an empty room with a **telescope** in the middle. She approached to the telescope and found a piece of paper in which a sentence was written in a strange **orthography**. It was **impossible** for her to decode the message. But she looked through the telescope's hole and began to **disappear**...

When she opened her eyes, she found herself in such a beautiful place and thought of the possibility of being in a **paradise**. It was a beach with palms everywhere. For more surprise, she realized she was not wearing her usual clothes but a large dress, as if a **princess** she was. She couldn't find an explanation for the situation. "It must be a mental **illusion**, it is all so **irrational** to be real", she thought. She walked through the place and suddenly saw something curious: it was an **igloo** in the middle of the sand. It seemed to be a sophisticated building and she was sure it must have been built by someone good at

architecture. She came in the direction of the igloo and two men dressing as the **police** appeared near her and one of them said:

- Hey! Welcome to this **oceanic** island, far away from the supposed real world. We have made this building **habitable** just for you, as you are going to assist to the welcome **ceremony**.
- But how did I arrive here?
- You have been transported by **telepathy**. So enter to the house, please.

She **entered** to the igloo and all she found was a **crocodile** inside of a **canoe**. She felt fear, as she didn't like crocodiles very much. The crocodile began to open his mouth...

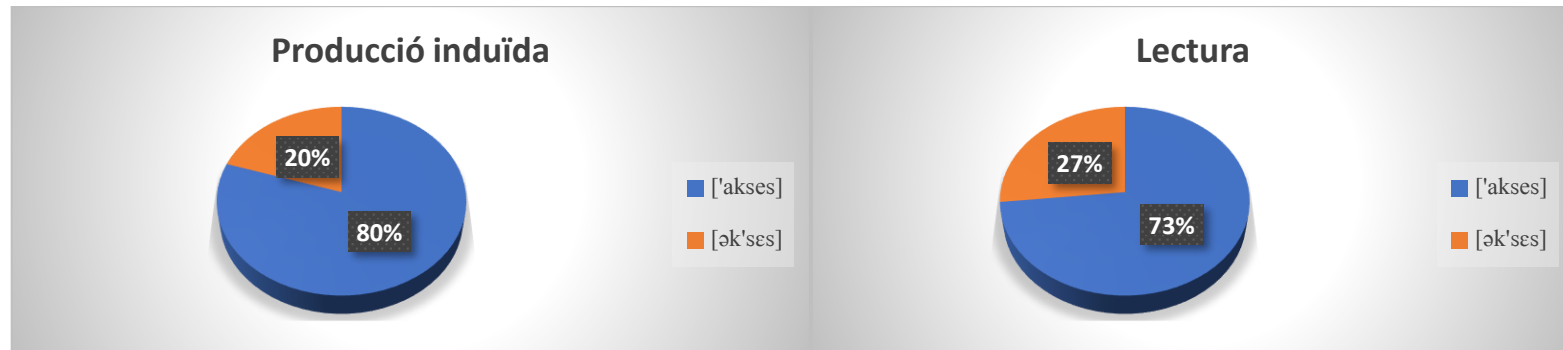
- Hello, girl. Pleased to meet you. Are you ready for your **adventure**?
- I don't know...
- Are you afraid of me?
- Well, maybe... I have always thought crocodiles to be **aggressive** and **impolite**.
- But that's not my case! You can't **generalize**, it's an **incorrect** attitude...

Precisely when he was saying these words, she suddenly opened her eyes and found herself in her bed, at home. She never knew if the experience of that Saturday morning had been real or it had been only a dream.

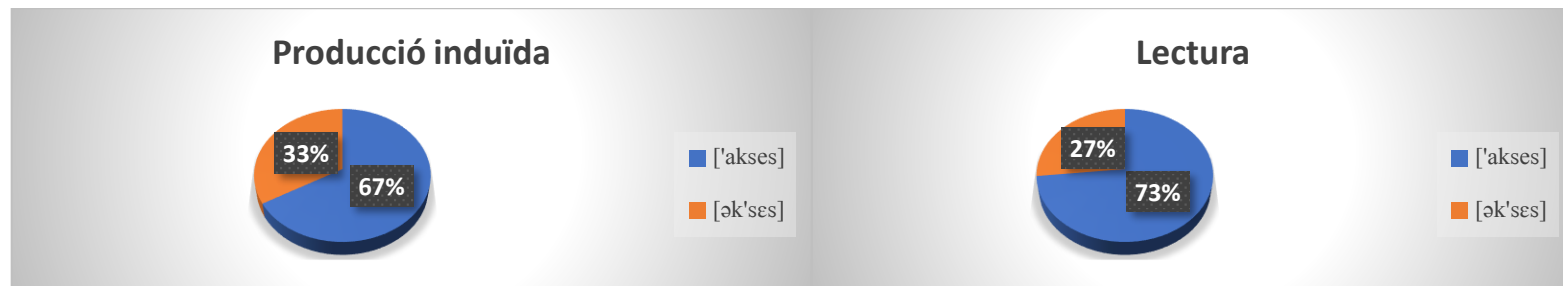
9.3 Gràfics dels resultats de l'experiment¹²

ACCESS (N) ['ækses]

GRUP 16-26

GRUP 46-56

¹ Les transcripcions fonètiques s'han dut a terme prenent com a referència el dialecte d'anglès britànic.

² No s'han inclòs els gràfics dels mots distractors, degut que els resultats no són significatius des del punt de vista estadístic.

ACCESS (V) [æk'ses]

GRUP 16-26

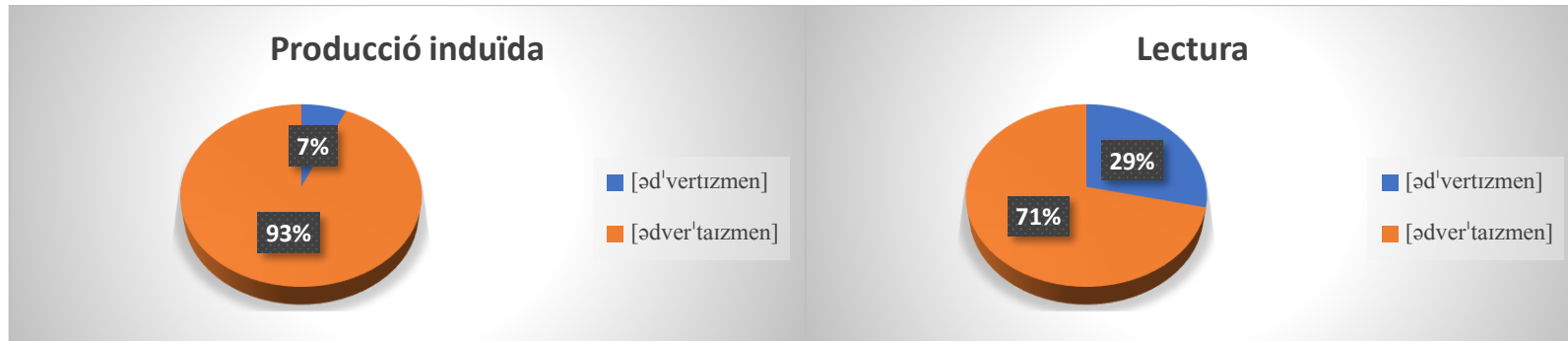

GRUP 46-56

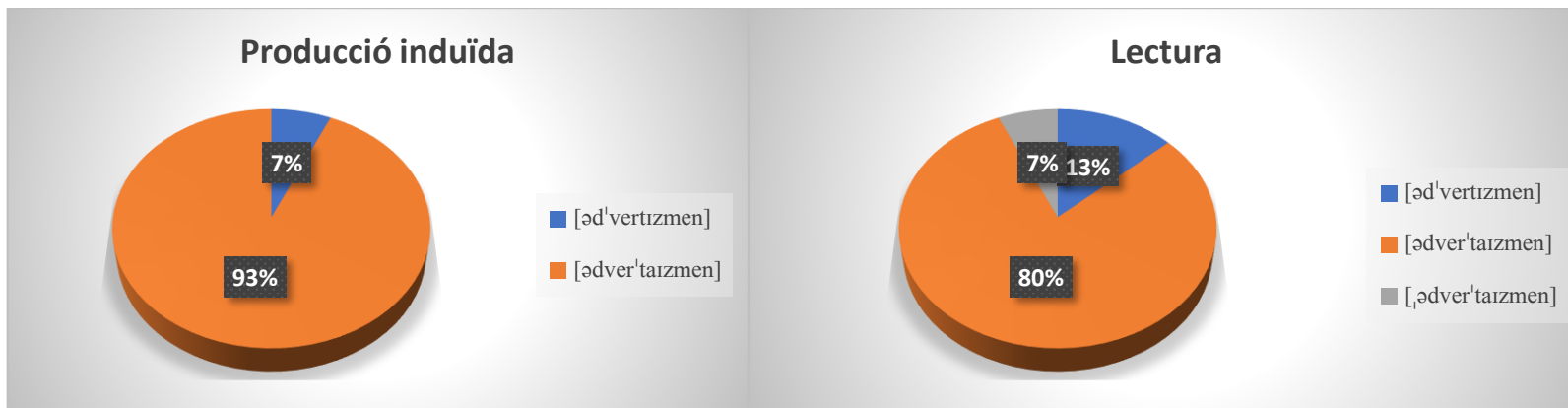

ADVERTISEMENT [əd'vɜ:tɪsmənt]

GRUP 16-26

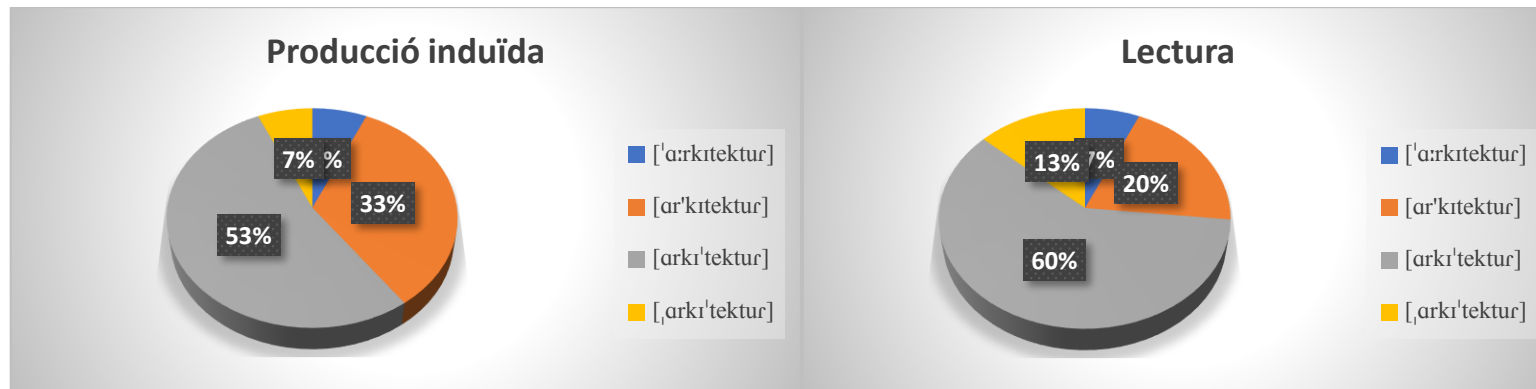

GRUP 46-56

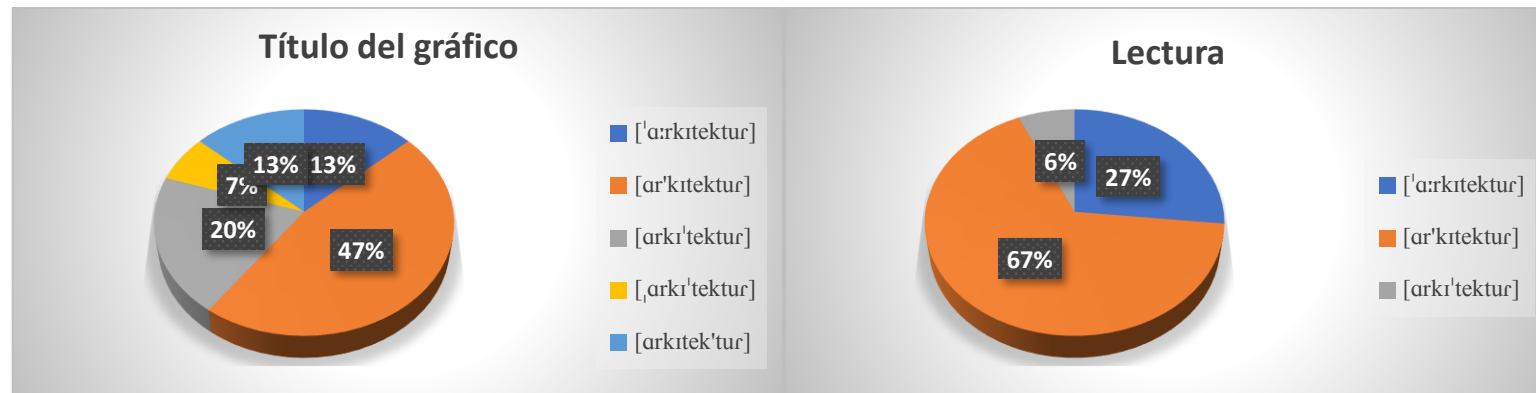

ARCHITECTURE ['a:kitektʃə]

GRUP 16-26

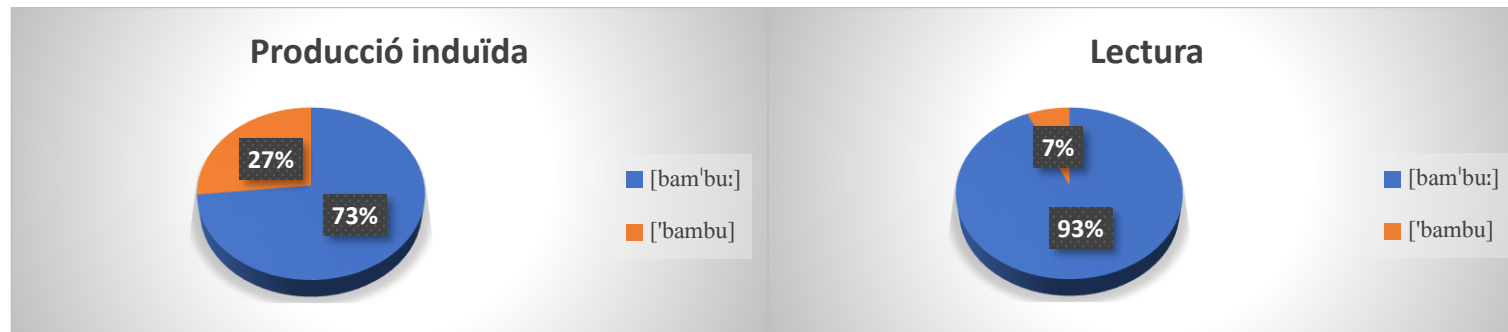

GRUP 46-56

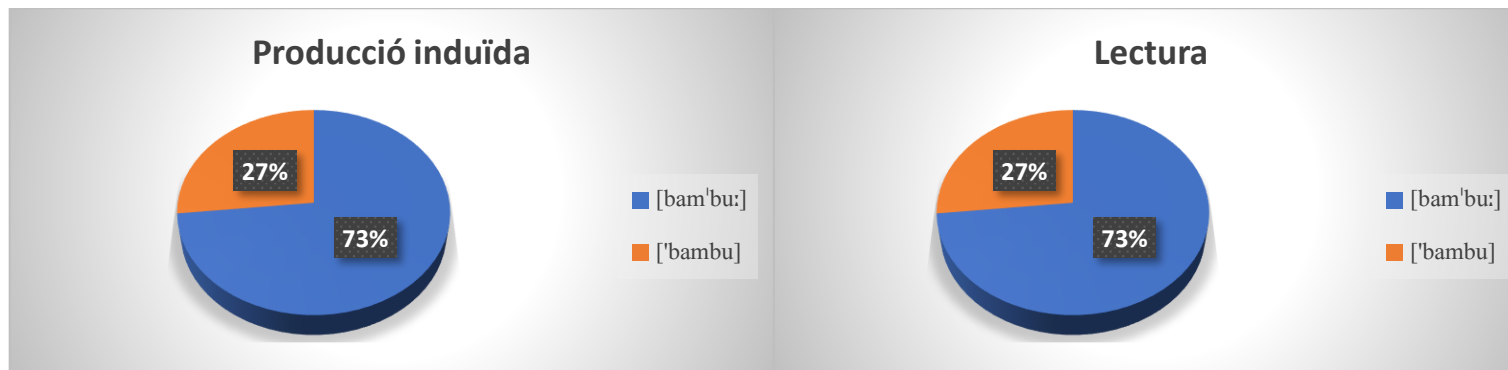

BAMBOO [bæm'bu:]

GRUP 16-26

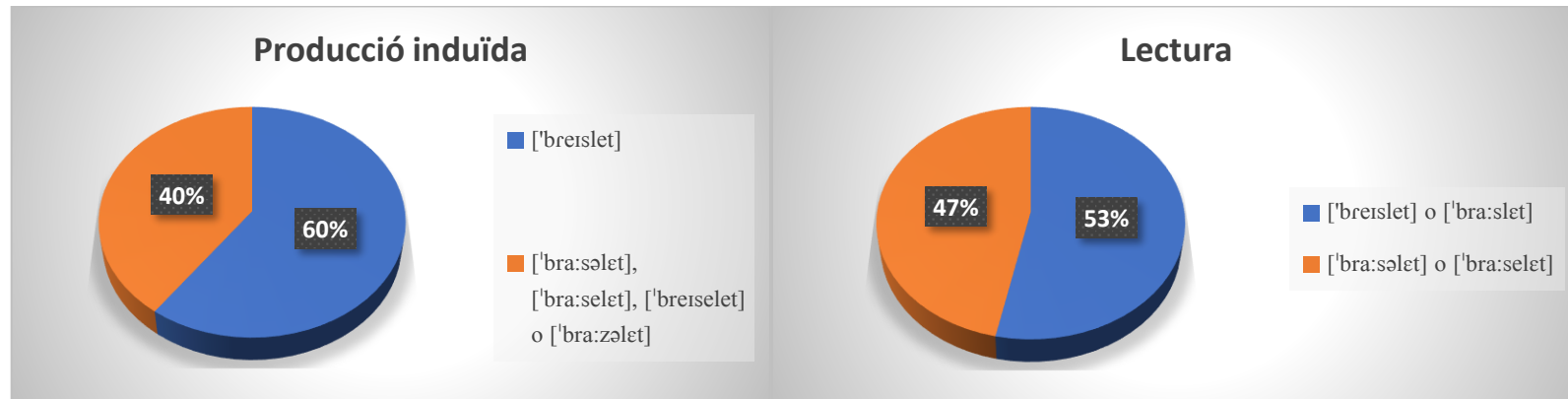

GRUP 46-56

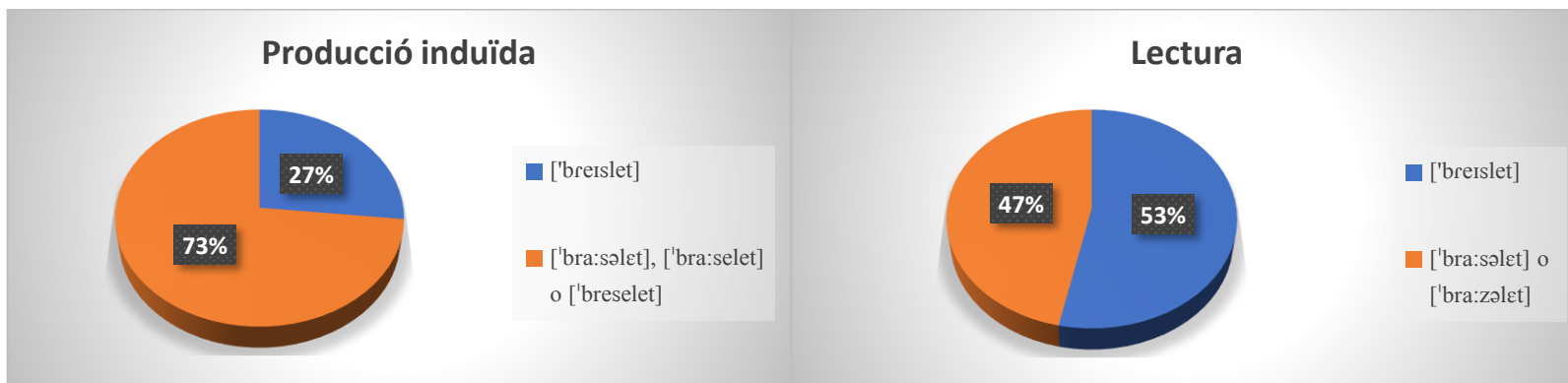

BRACELET ['breɪslɪt]

GRUP 16-26

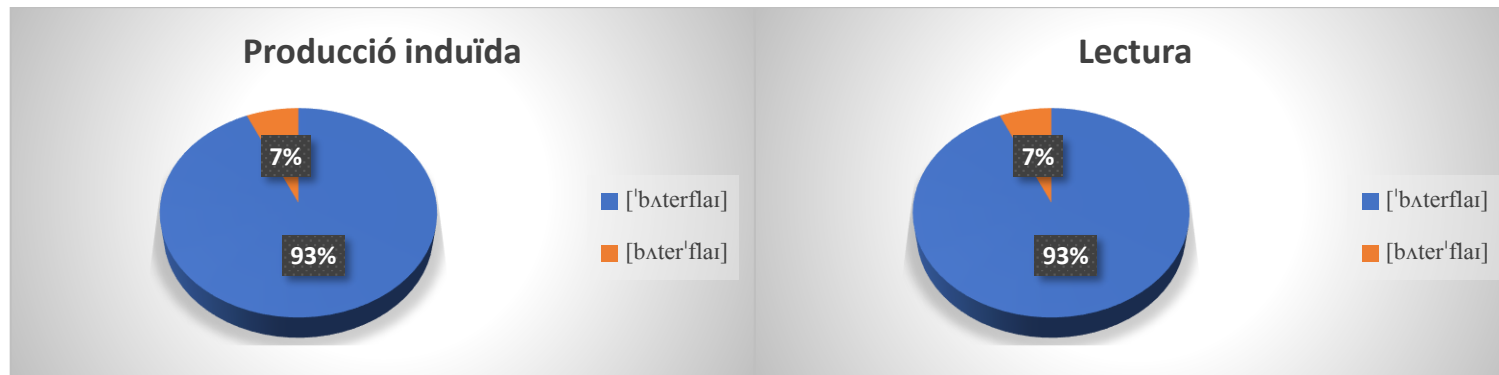

GRUP 46-56

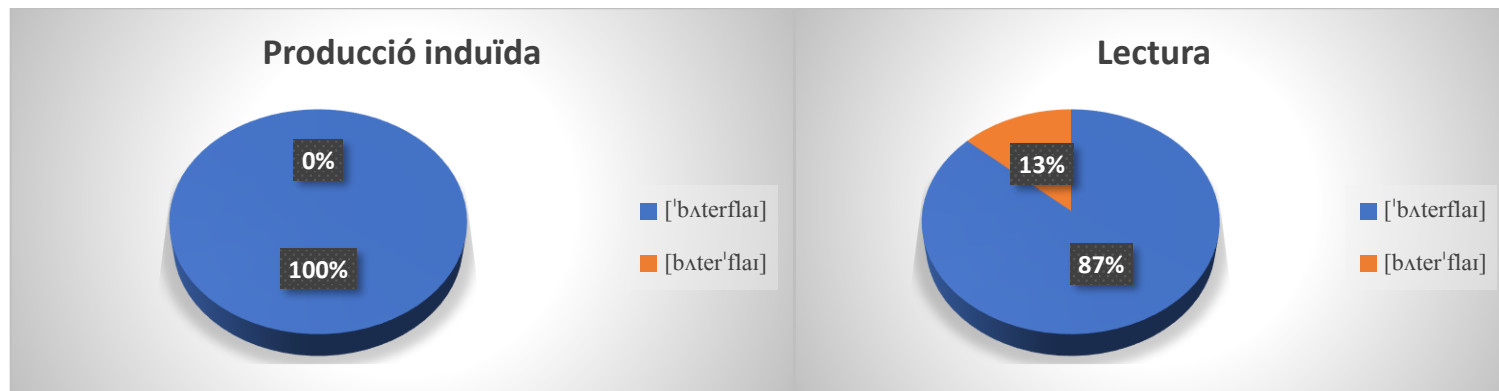

BUTTERFLY ['bʌtəflaɪ]

GRUP 16-26

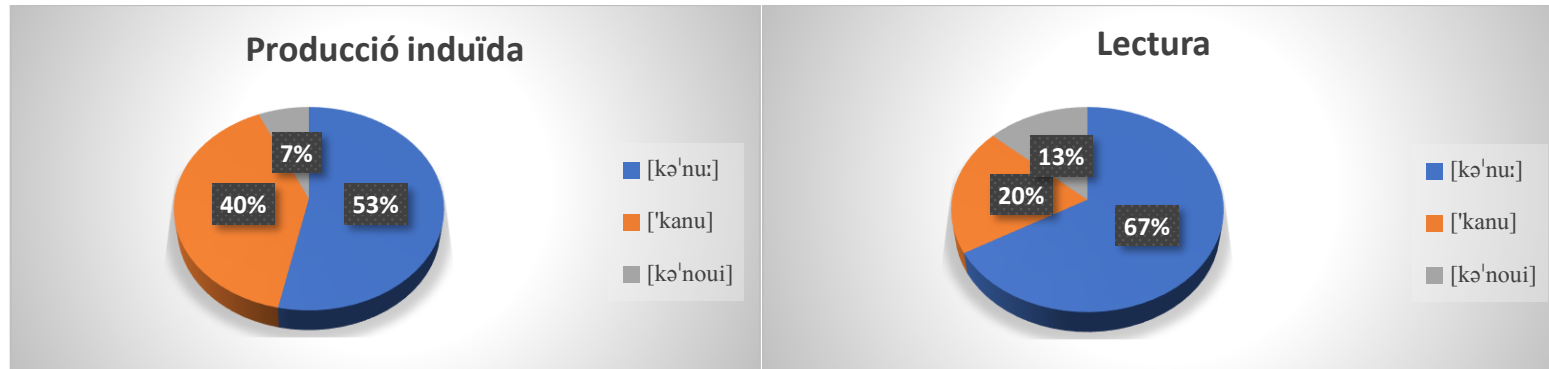

GRUP 46-56

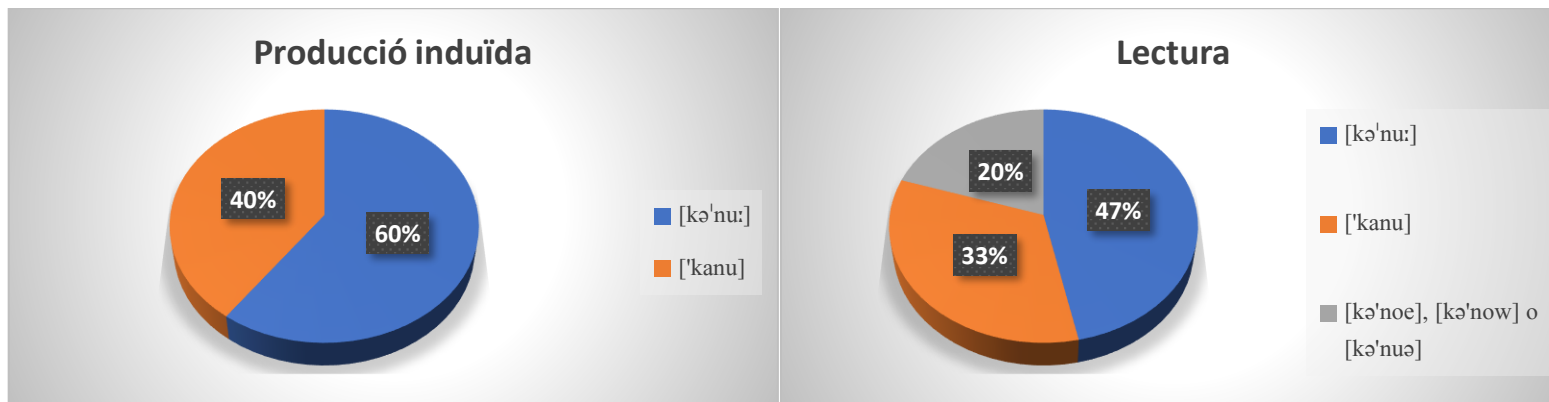

CANOE [kə'nu:]

GRUP 16-26

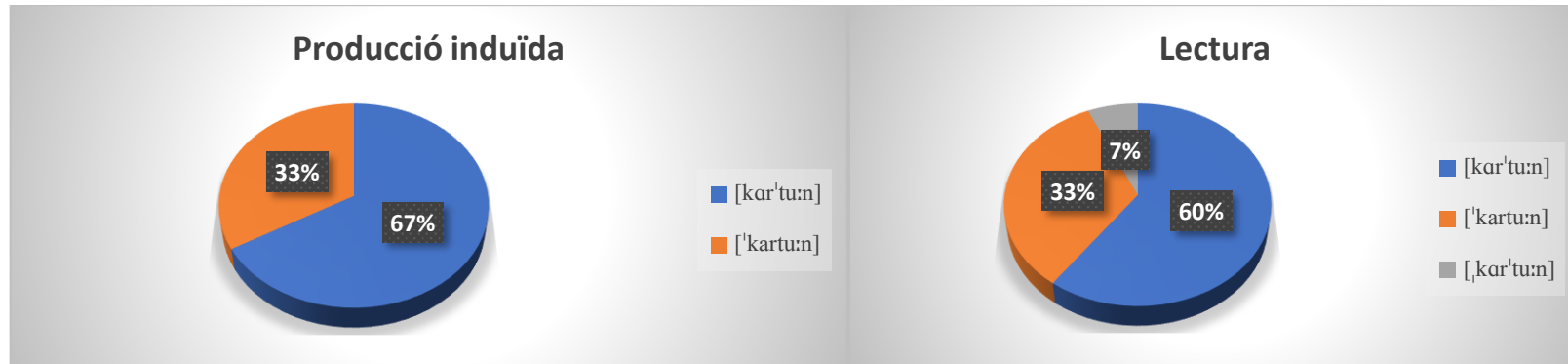

GRUP 46-56

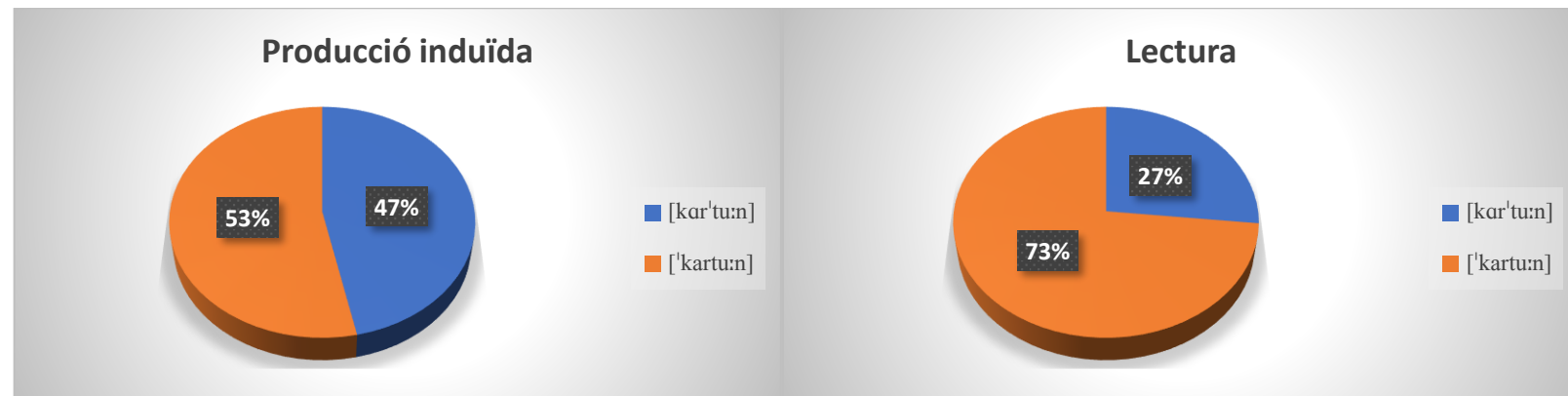

CARTOON [kɑːtuːn]

GRUP 16-26

GRUP 46-56

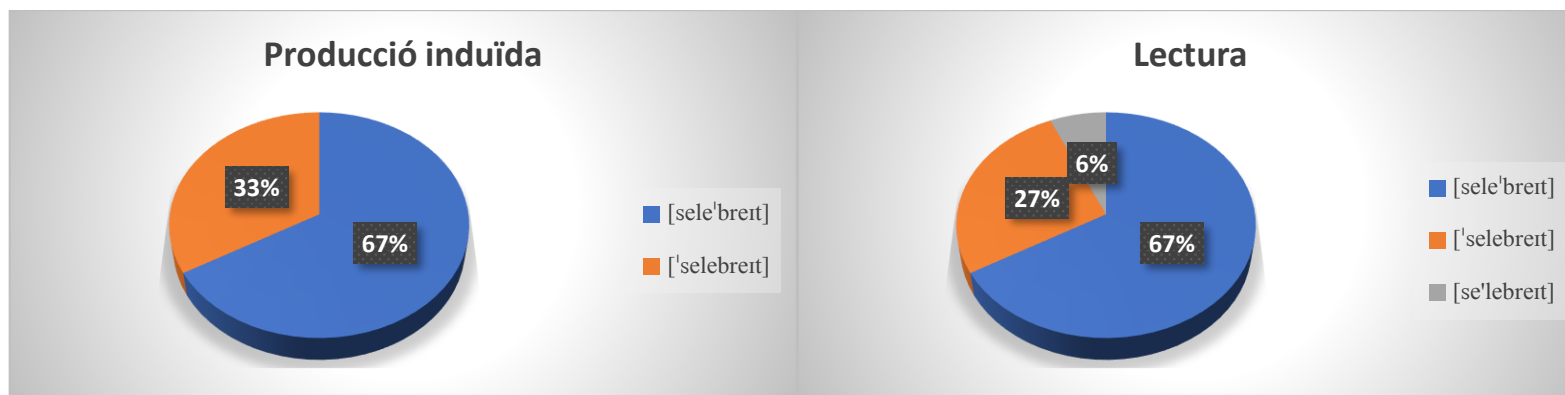

CELEBRATE ['seləbreɪt]

GRUP 16-26

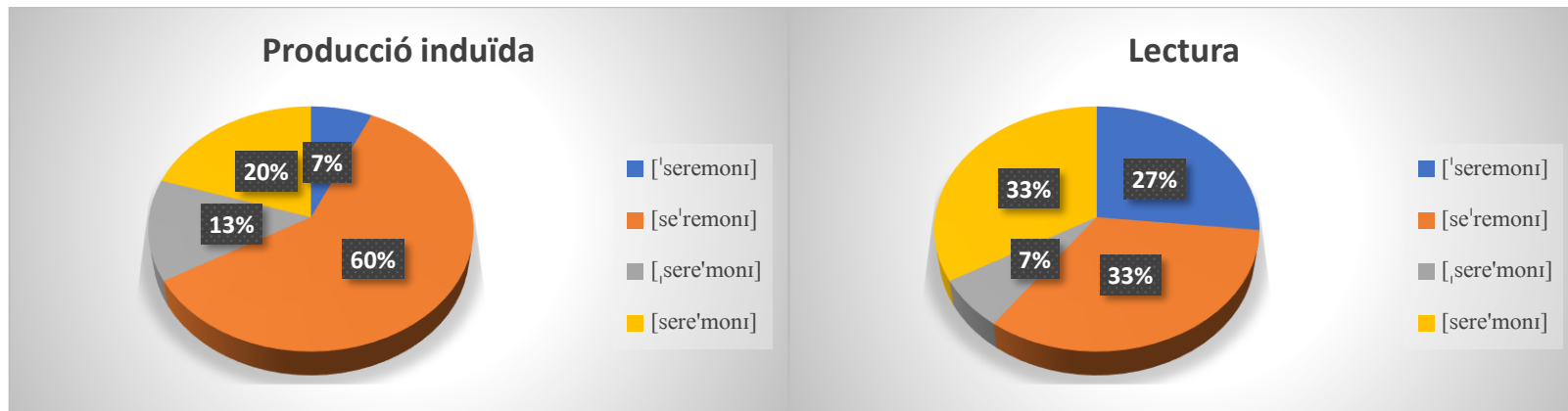

GRUP 46-56

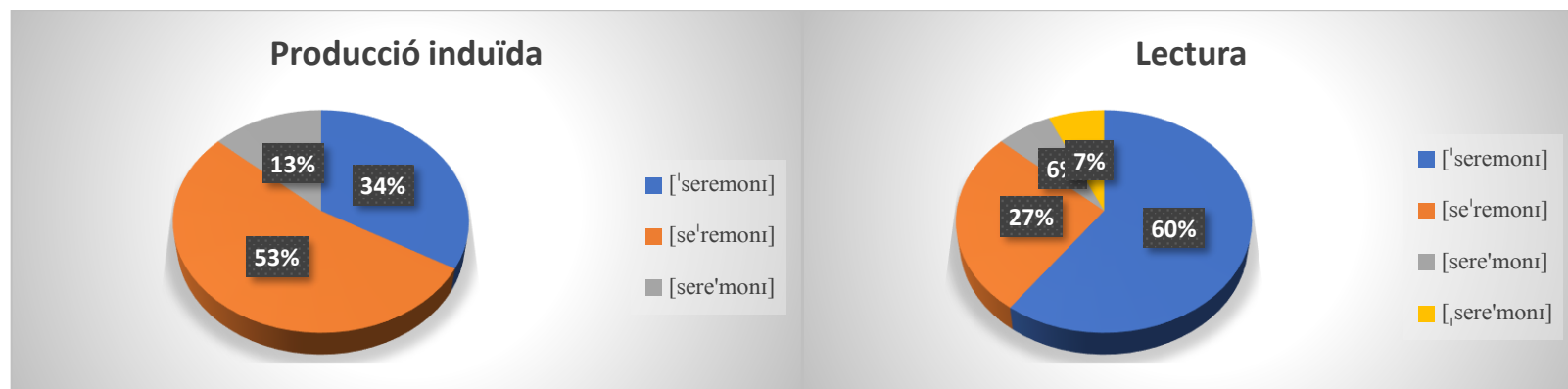

CEREMONY ['serəməʊni]

GRUP 16-26

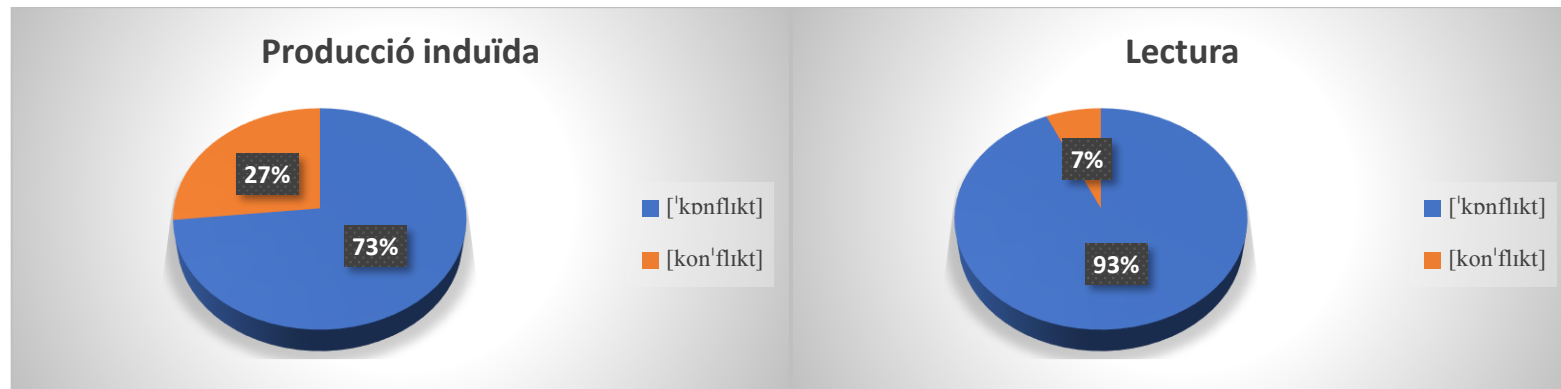

GRUP 46-56

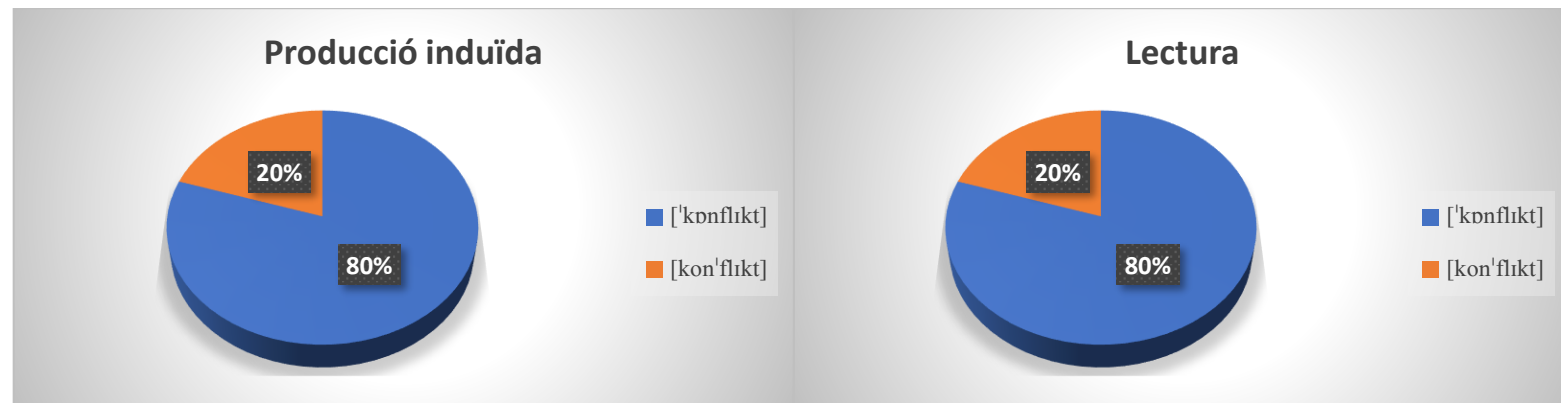

CONFLICT (Nom) ['kɒnflɪkt]

GRUP 16-26

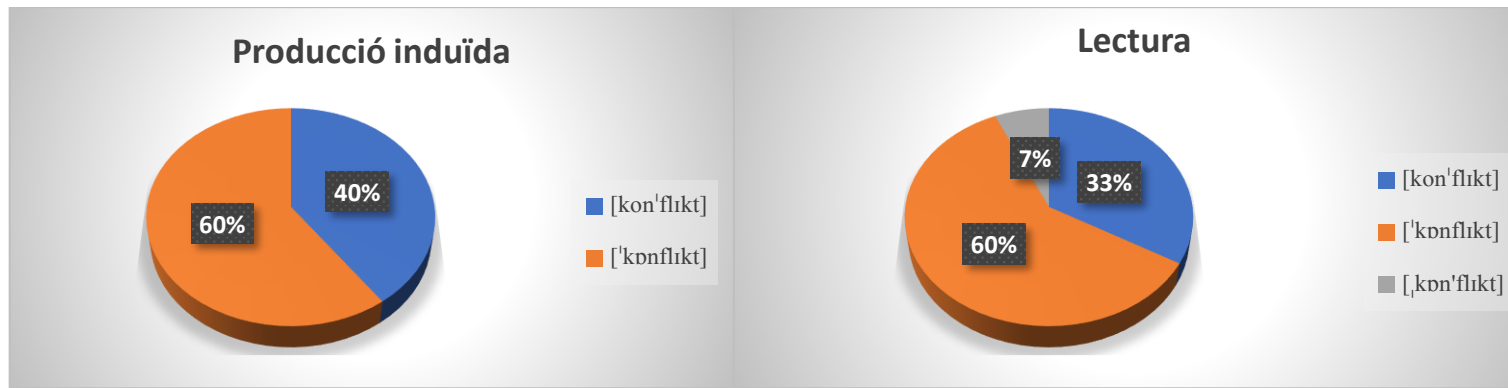

GRUP 46-56

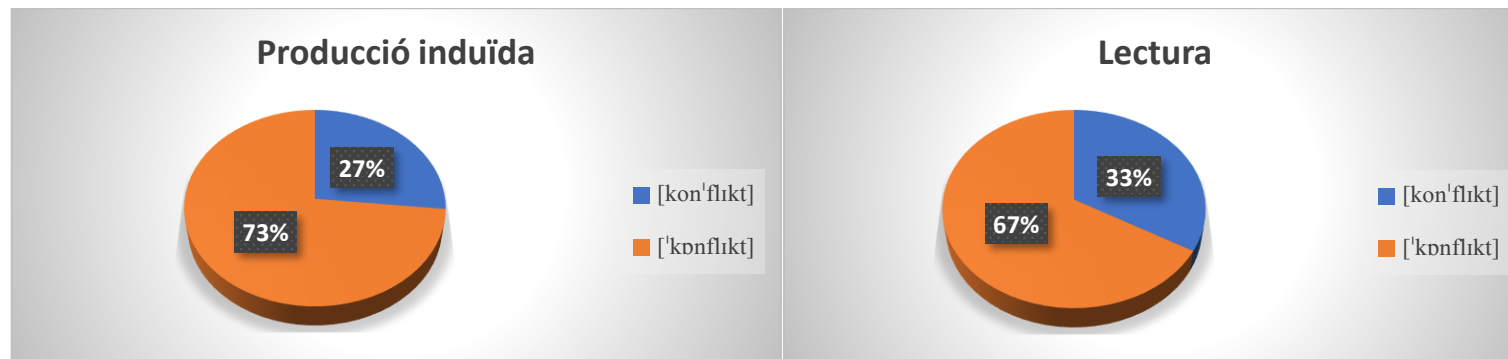

CONFLICT (Verb) [kɒn'flikt]

GRUP 16-26

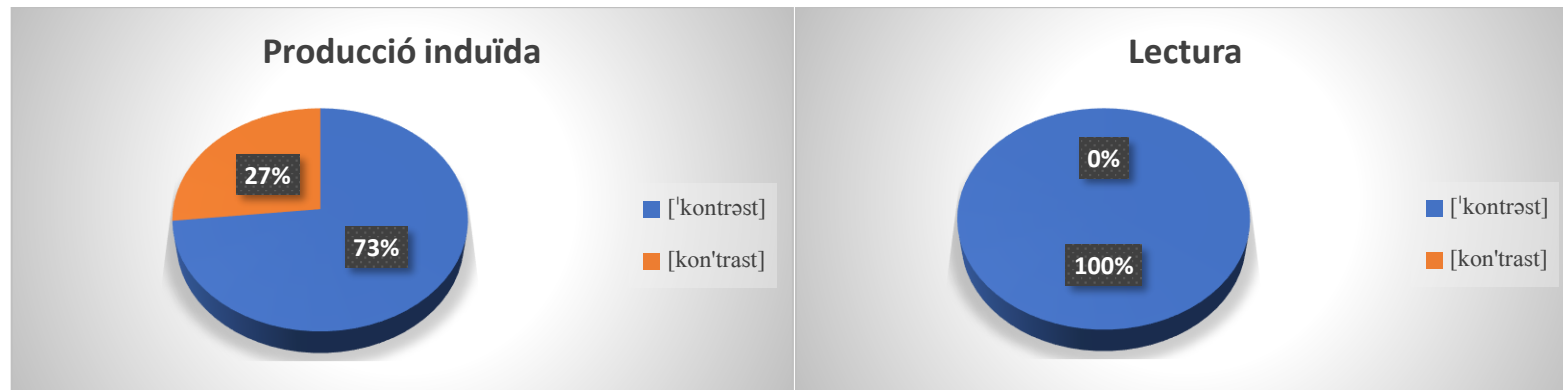

GRUP 46-56

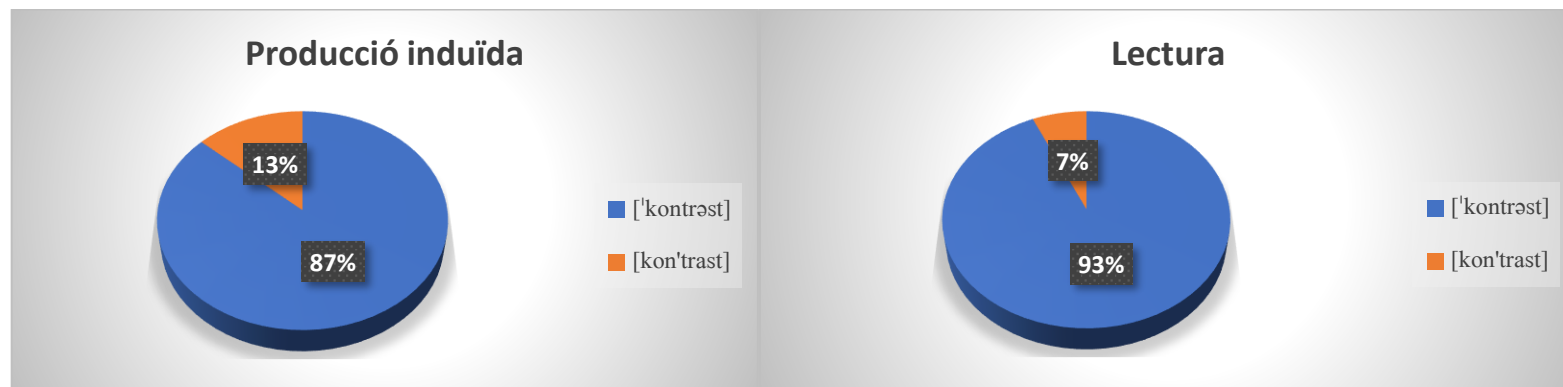

CONTRAST (Nom) ['kɒntræst]

GRUP 16-26

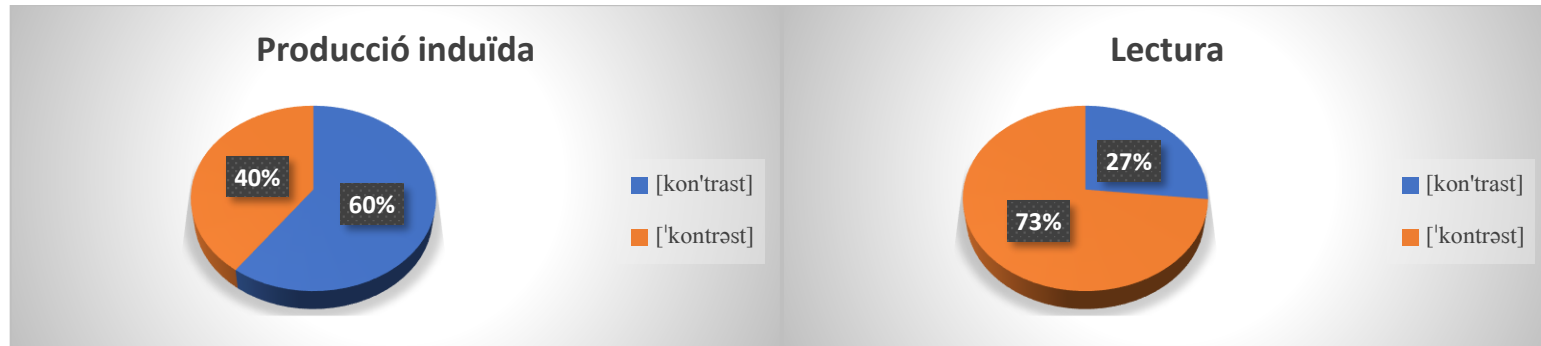

GRUP 46-56

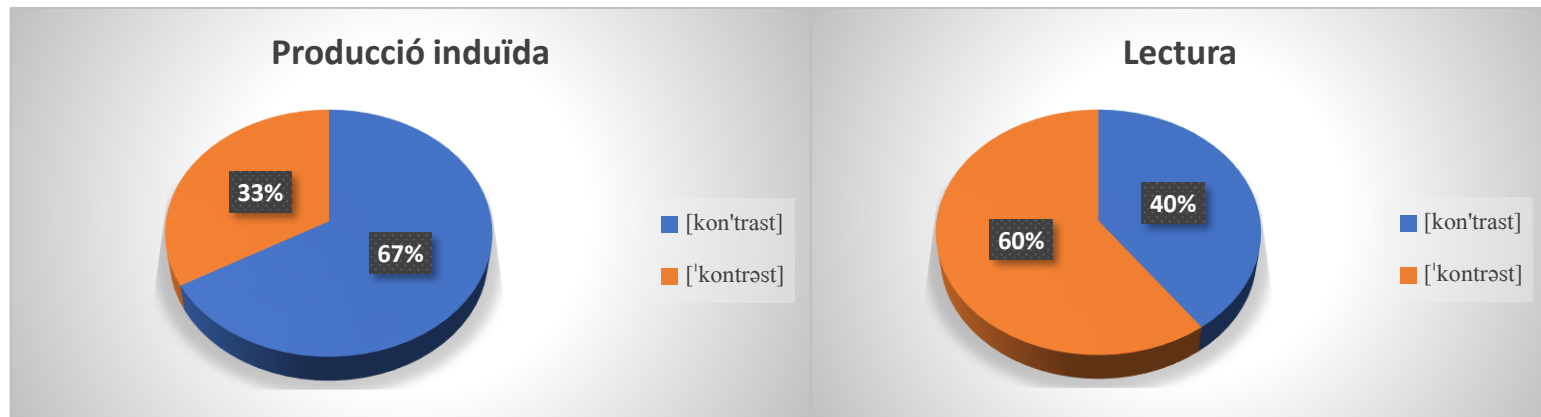

CONTRAST (Verb) [kən'træst]

GRUP 16-26

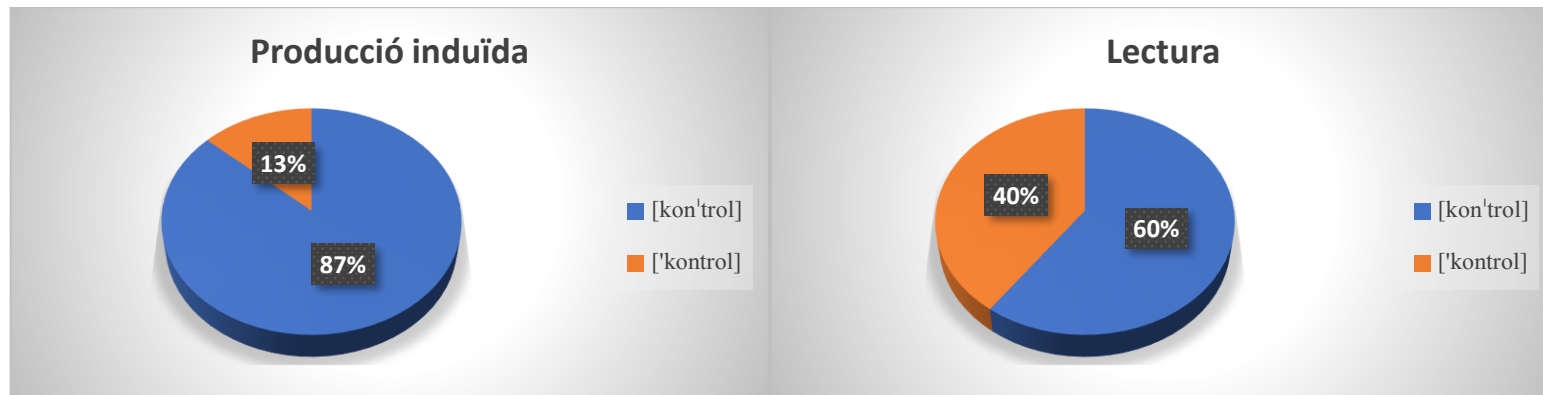

GRUP 46-56

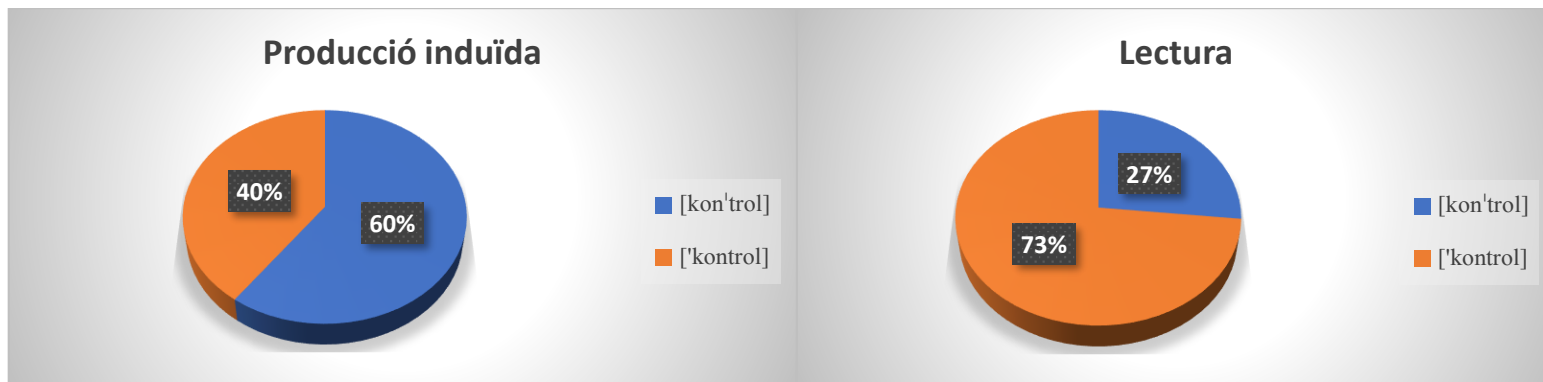

CONTROL [kən'trɒl]

GRUP 16-26

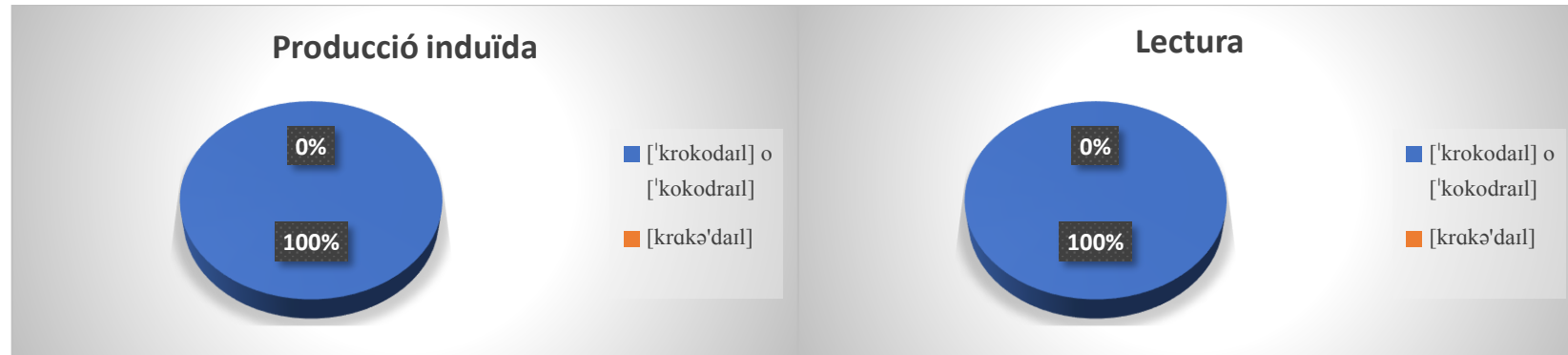

GRUP 46-56

CROCODILE ['krakə'daɪl]

GRUP 16-26

GRUP 46-56

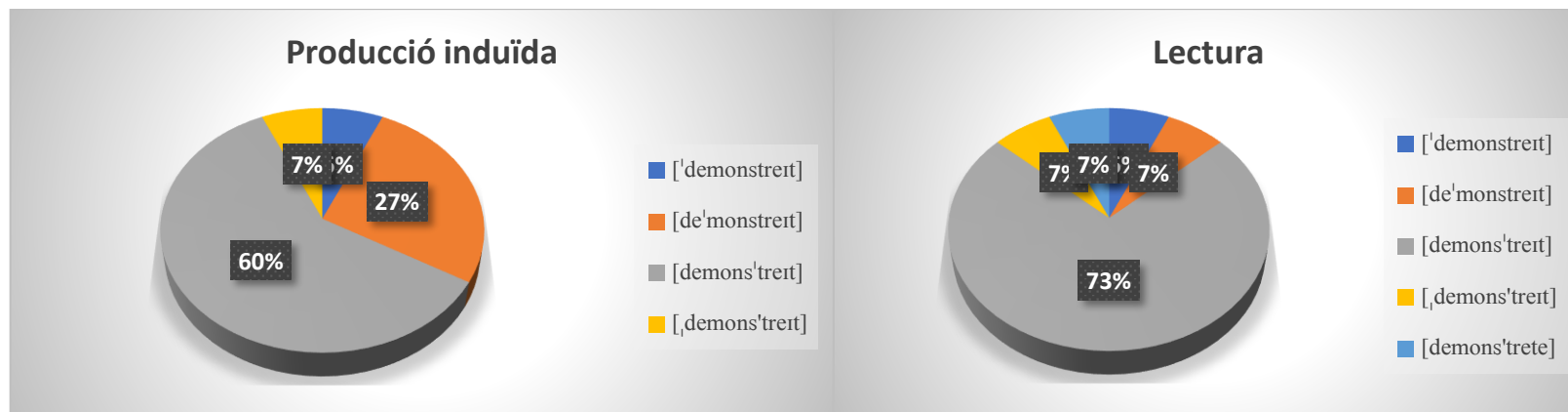

DEMONSTRATE ['demənstreɪt]

GRUP 16-26

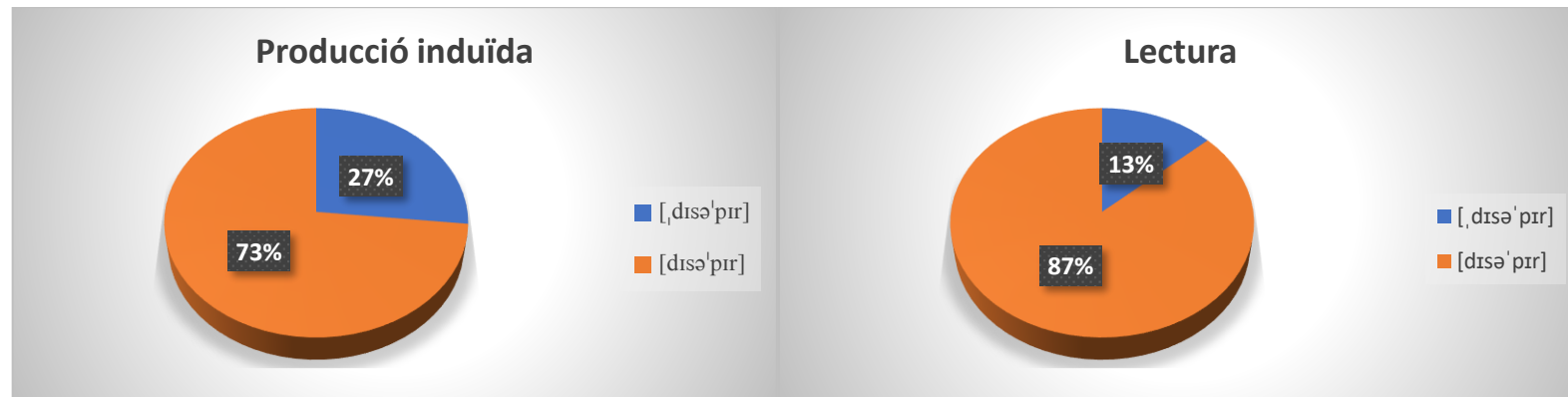

GRUP 46-56

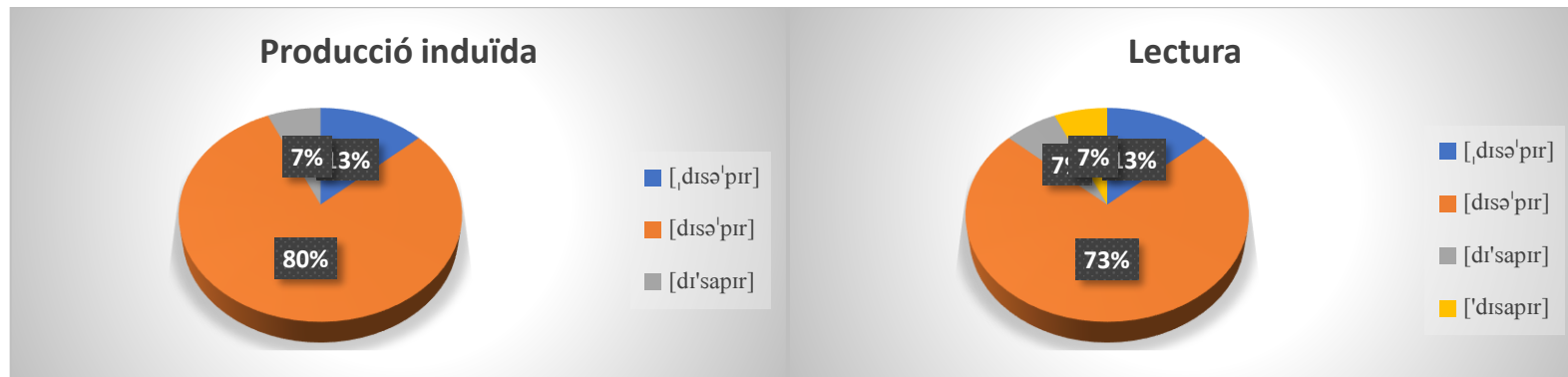

DISAPPEAR [ˌdɪsəˈpɪə]

GRUP 16-26

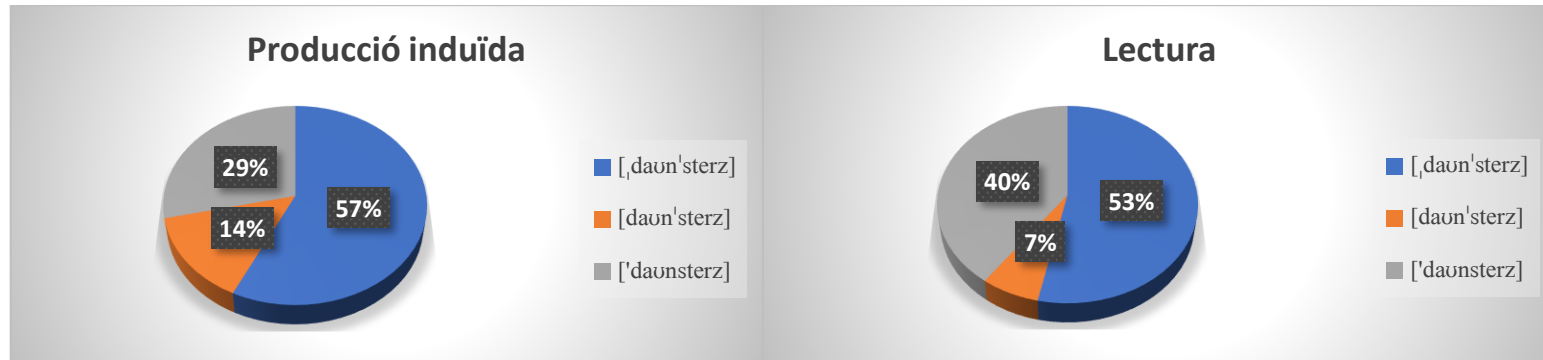

GRUP 46-56

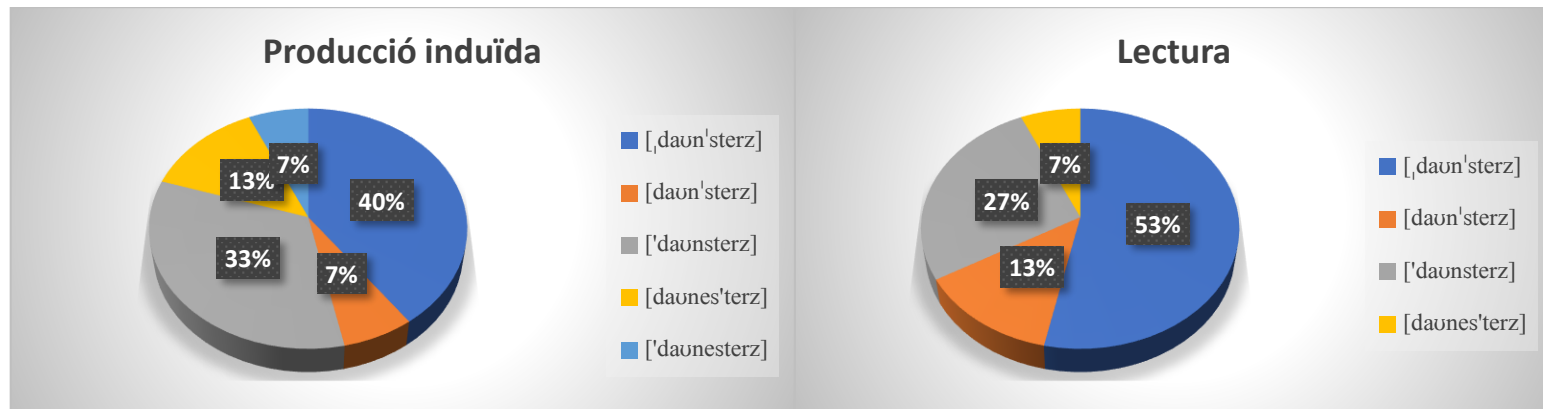

DOWNSTAIRS [₁daʊn'steəz]

GRUP 16-26

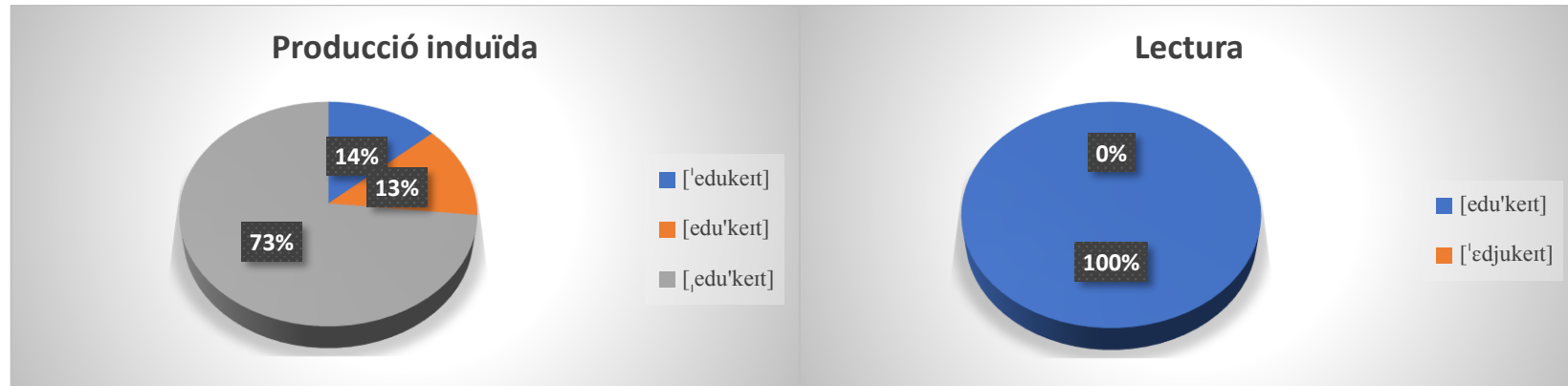

GRUP 46-56

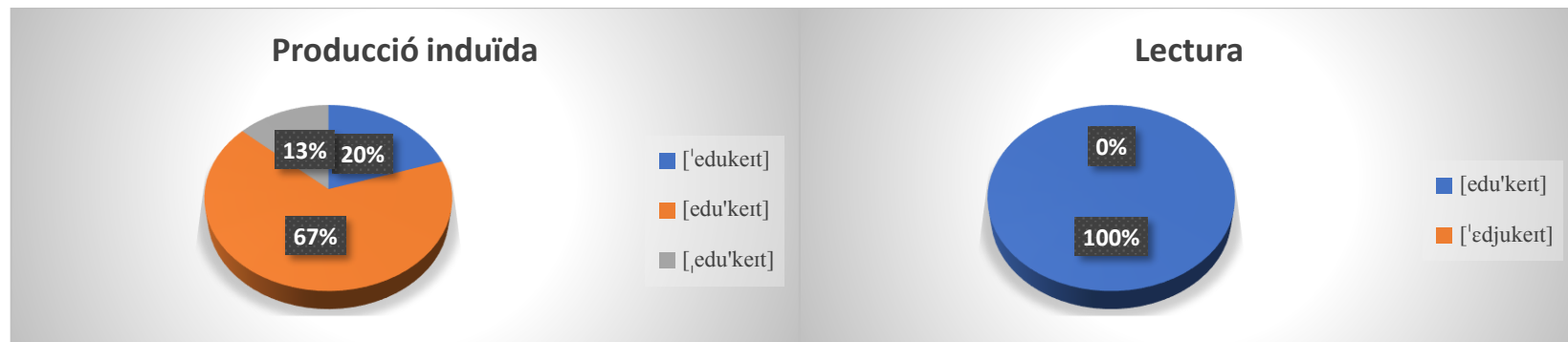

EDUCATE ['ɛdjuket]

GRUP 16-26

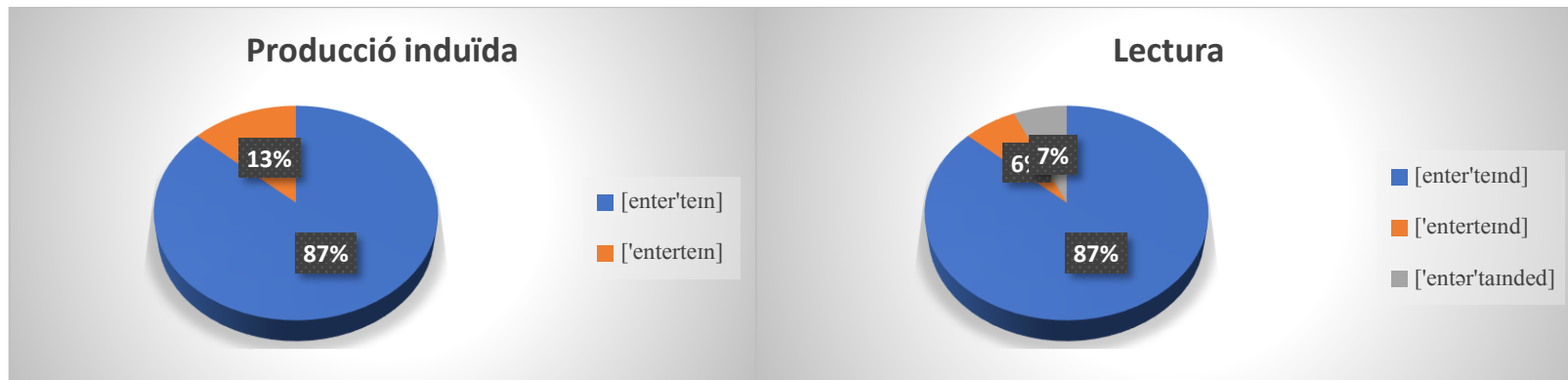

GRUP 46-56

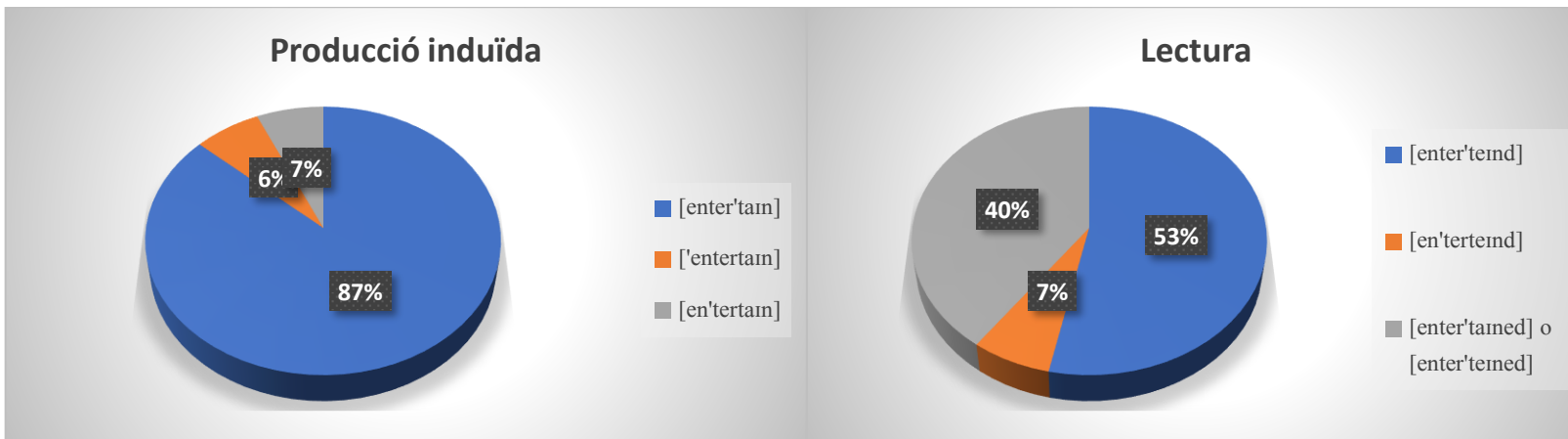

ENTERTAIN/ED [ˌentəˈteɪn] [ˌentəˈteɪnd]

GRUP 16-26

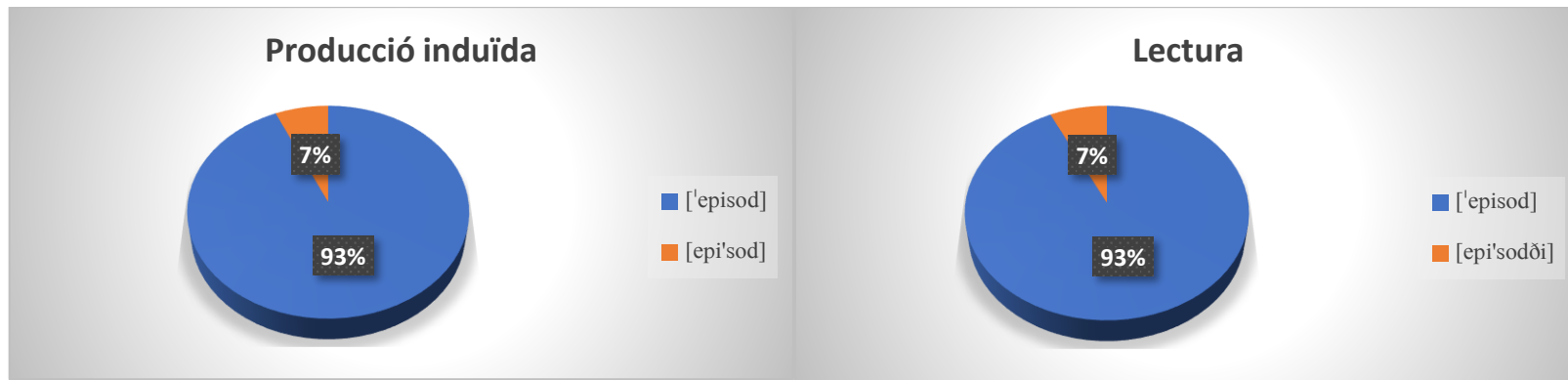

GRUP 46-56

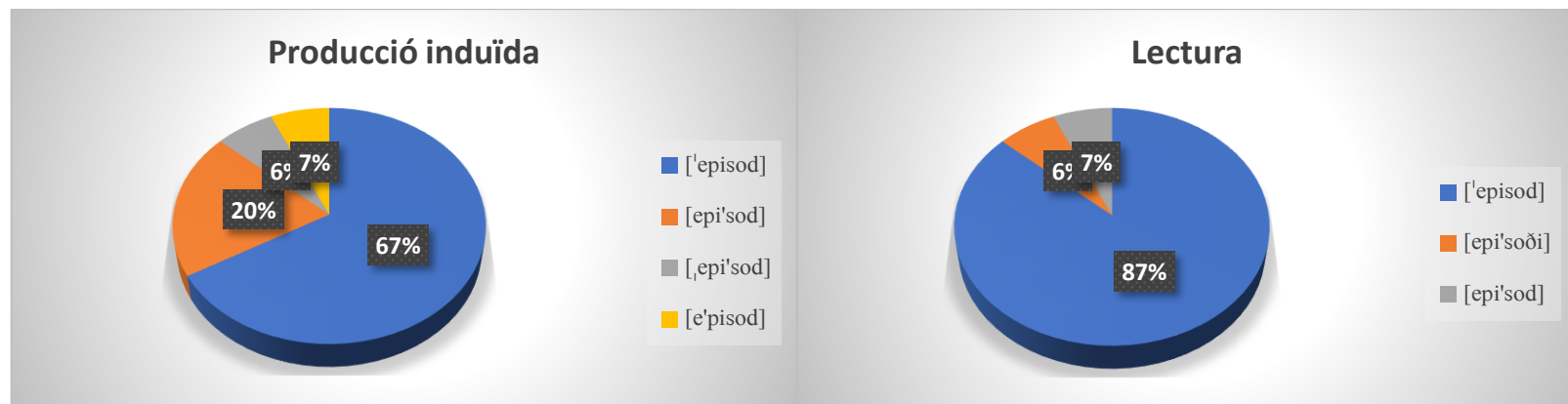

EPISODE ['epə,soud]

GRUP 16-26

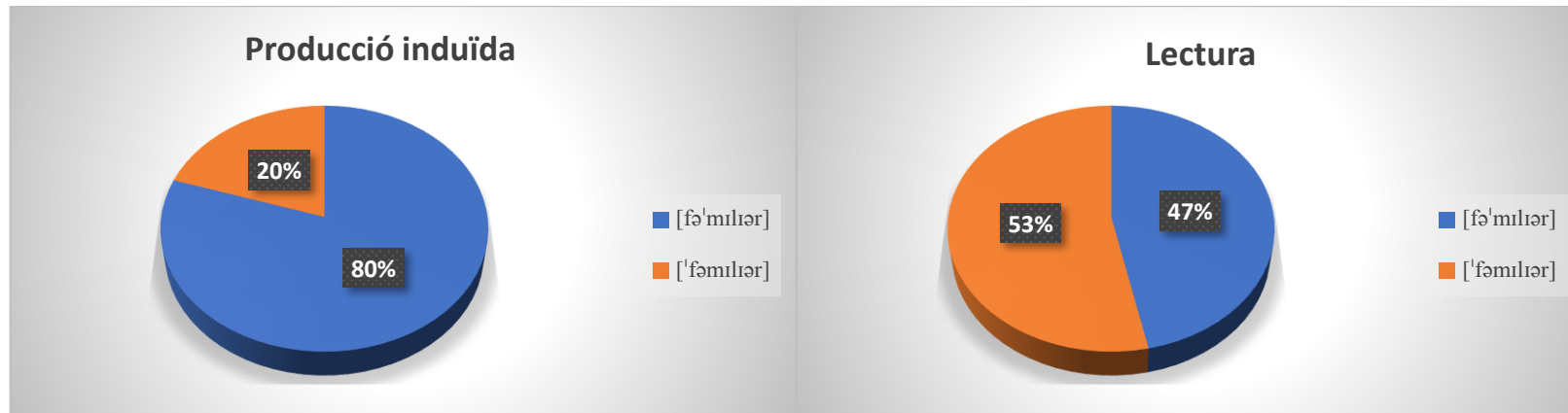

GRUP 46-56

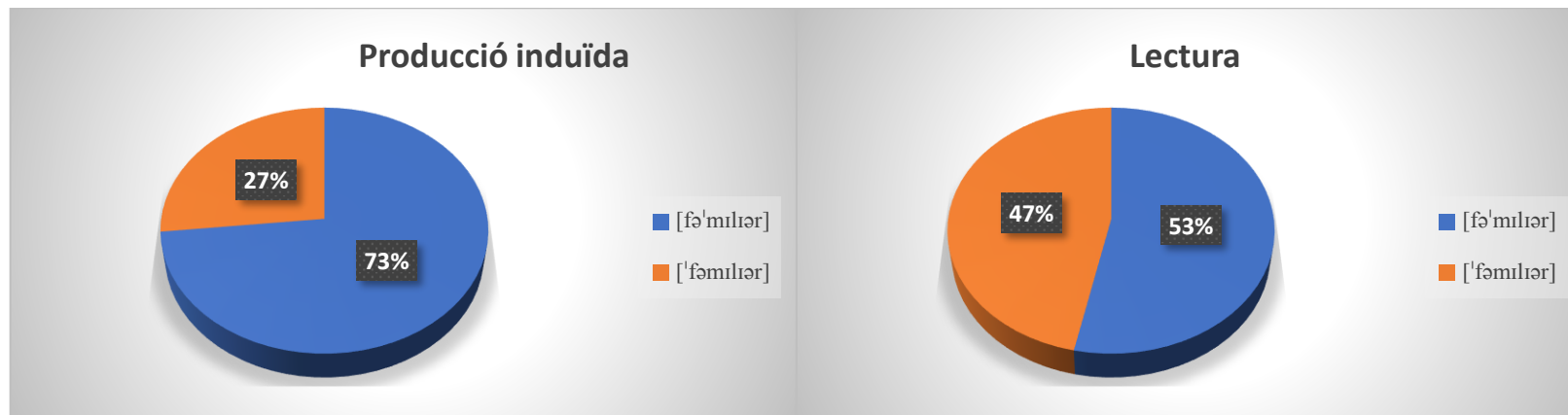

FAMILIAR [fə'mɪliər]

GRUP 16-26

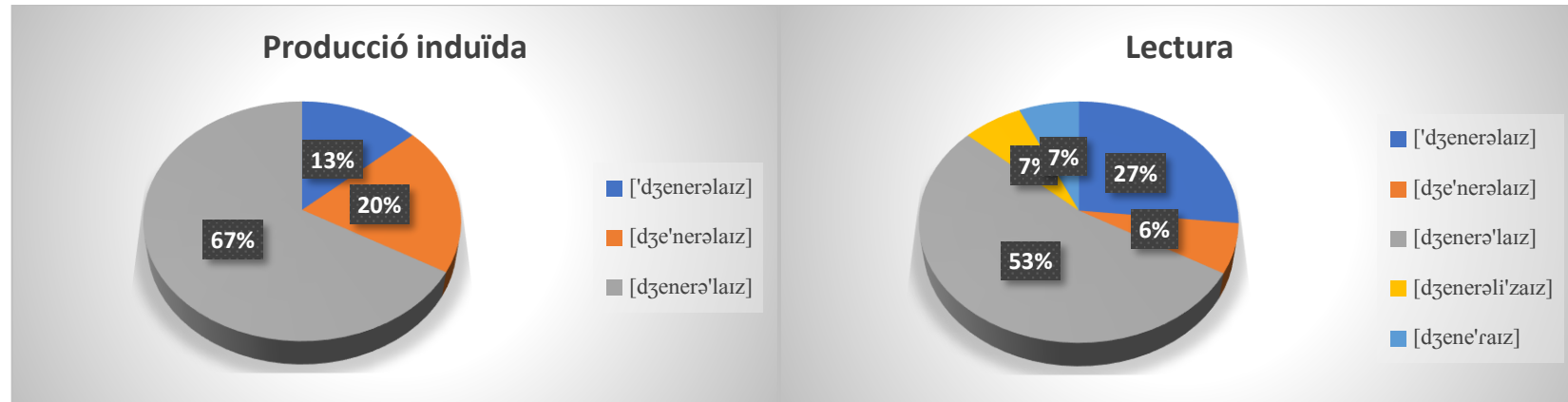

GRUP 46-56

GENERALIZE ['dʒen(ə)rəlaɪz]

GRUP 16-26

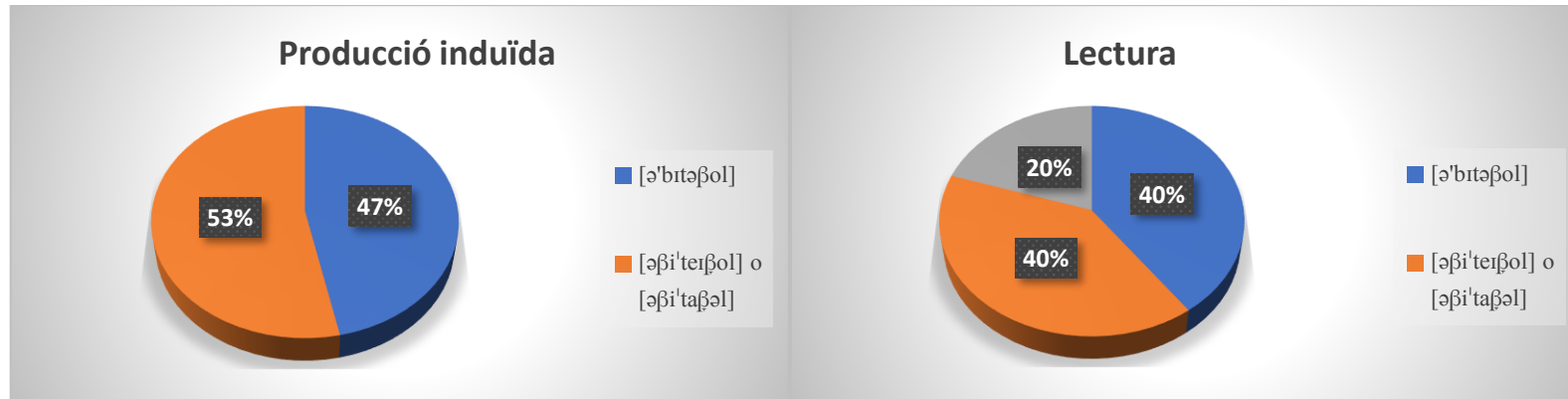

GRUP 46-56

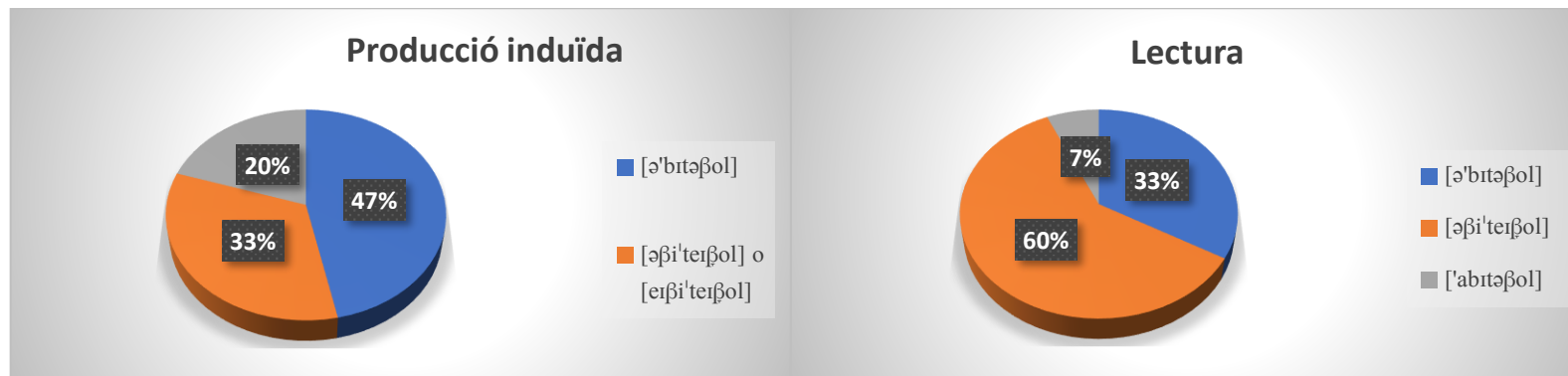

HABITABLE [æbɪtəb(ə)l]

GRUP 16-26

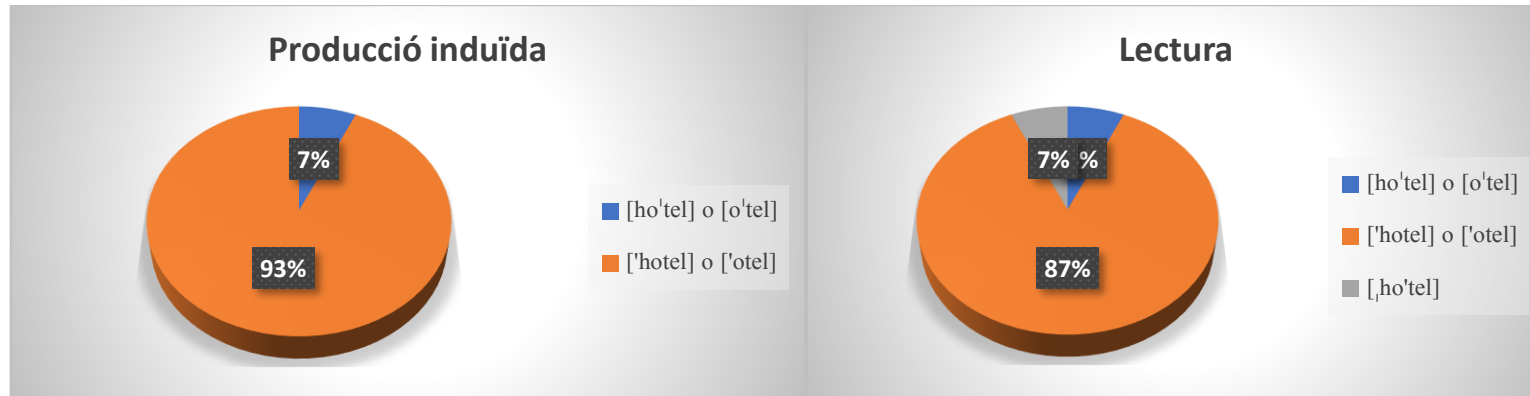

GRUP 46-56

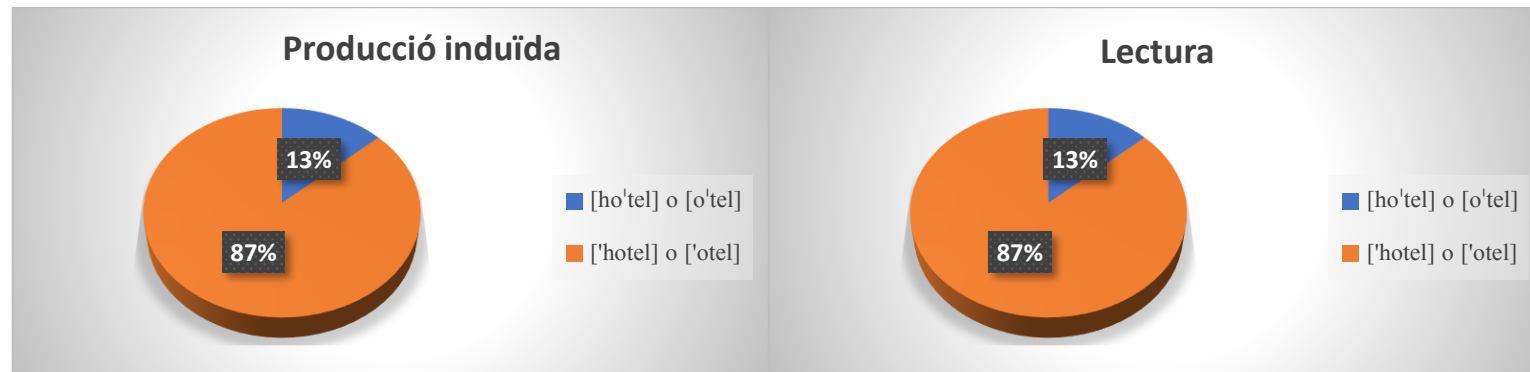

HOTEL [həʊ'tel]

GRUP 16-26

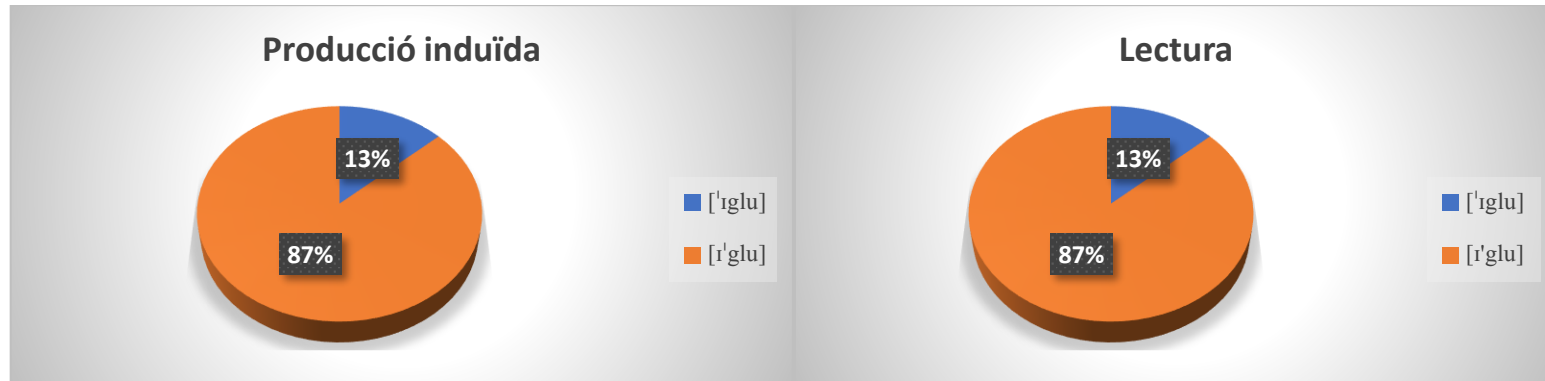

GRUP 46-56

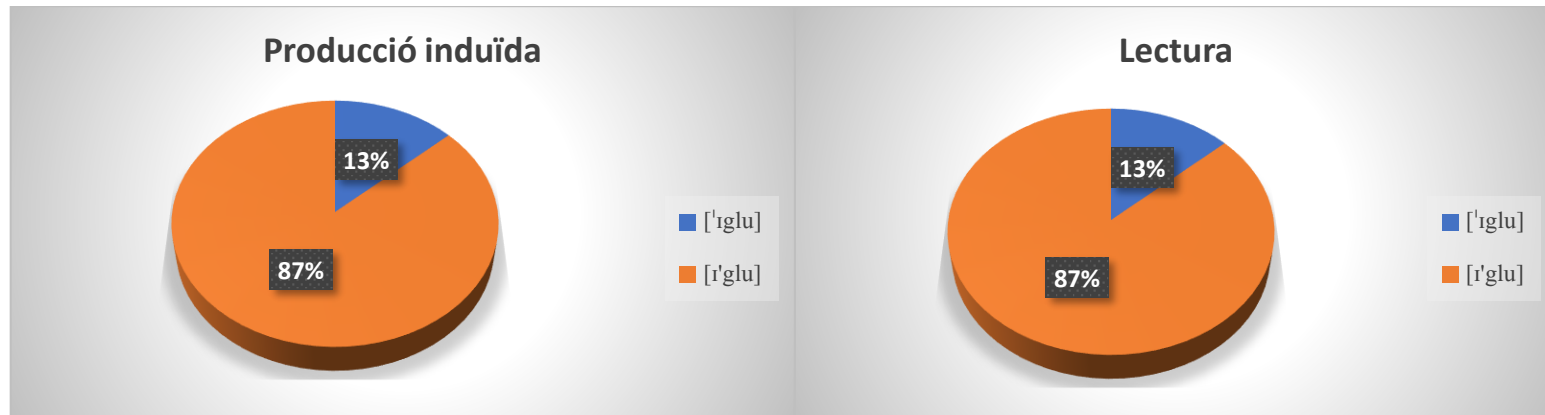

IGLOO ['ɪɡluː]

GRUP 16-46

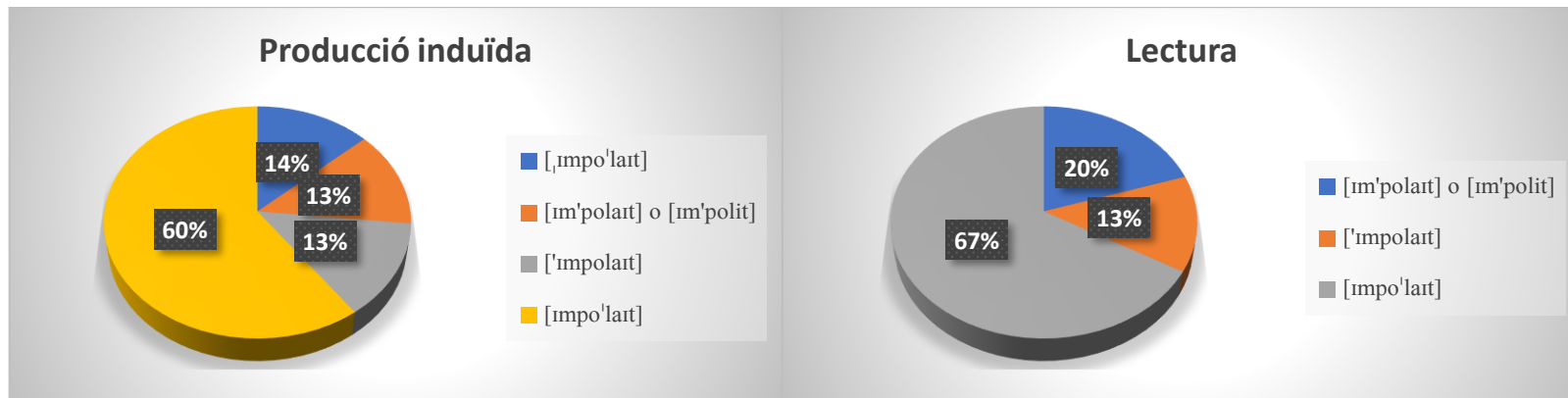

GRUP 46-56

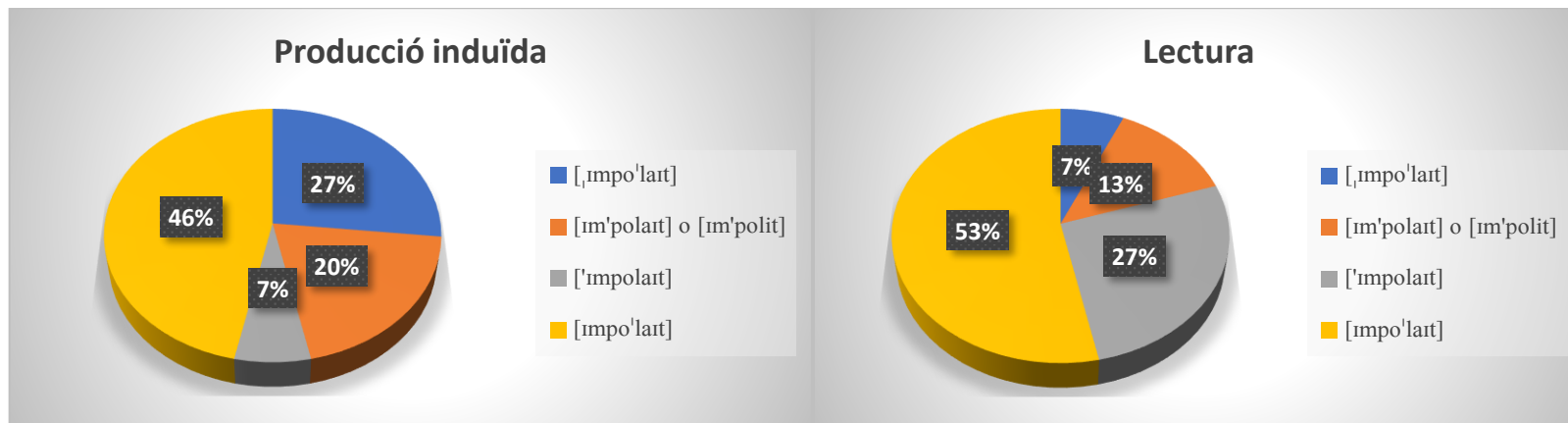

IMPOLITE [ˌɪmpoˈlaɪt]

GRUP 16-26

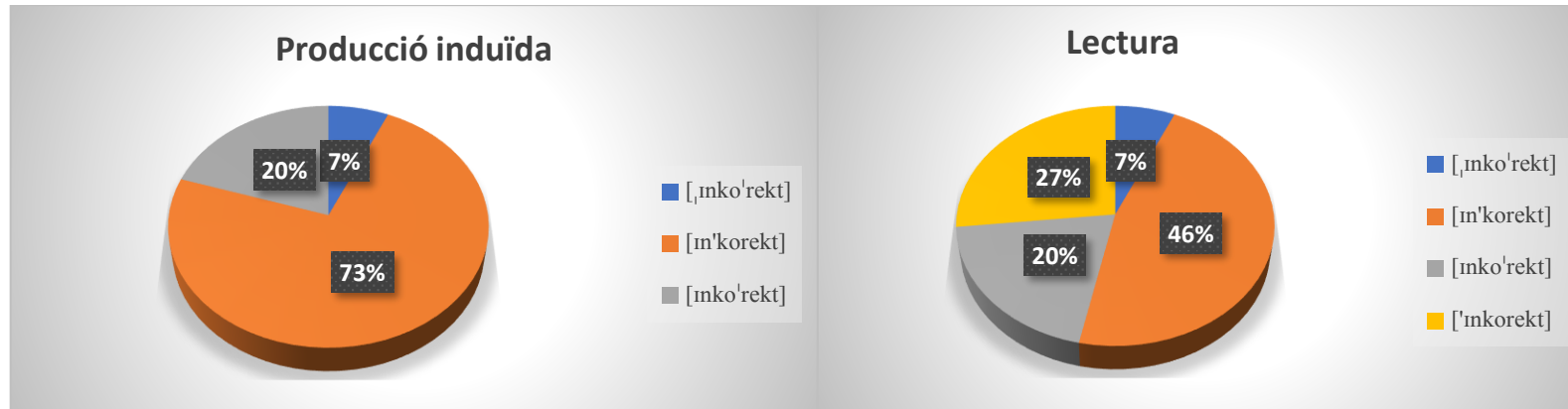

GRUP 46-56

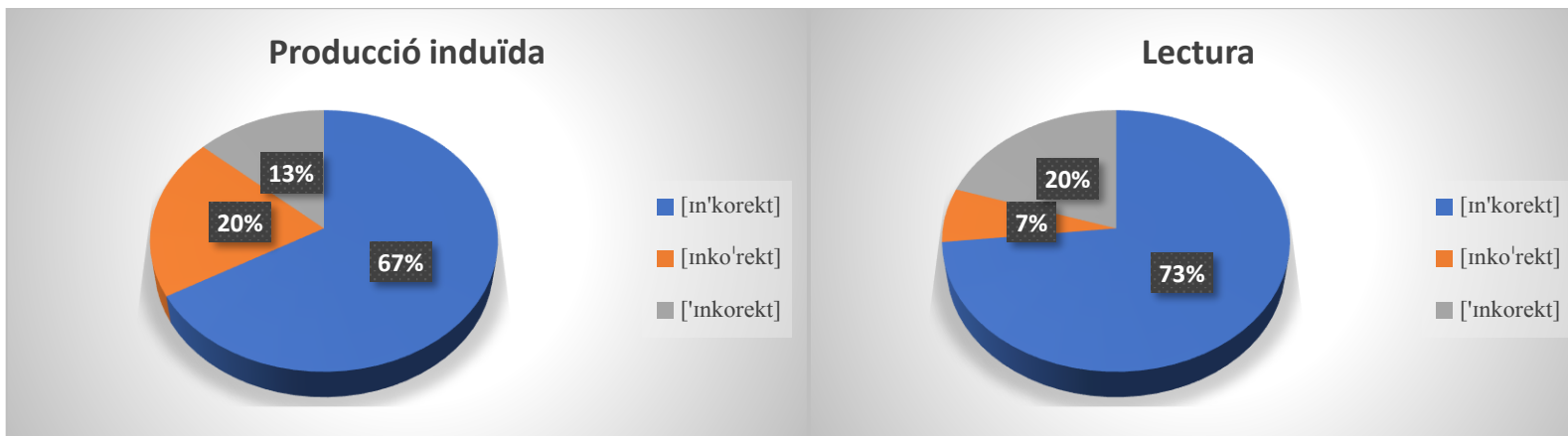

INCORRECT [₁mkə'rekt]

GRUP 16-26

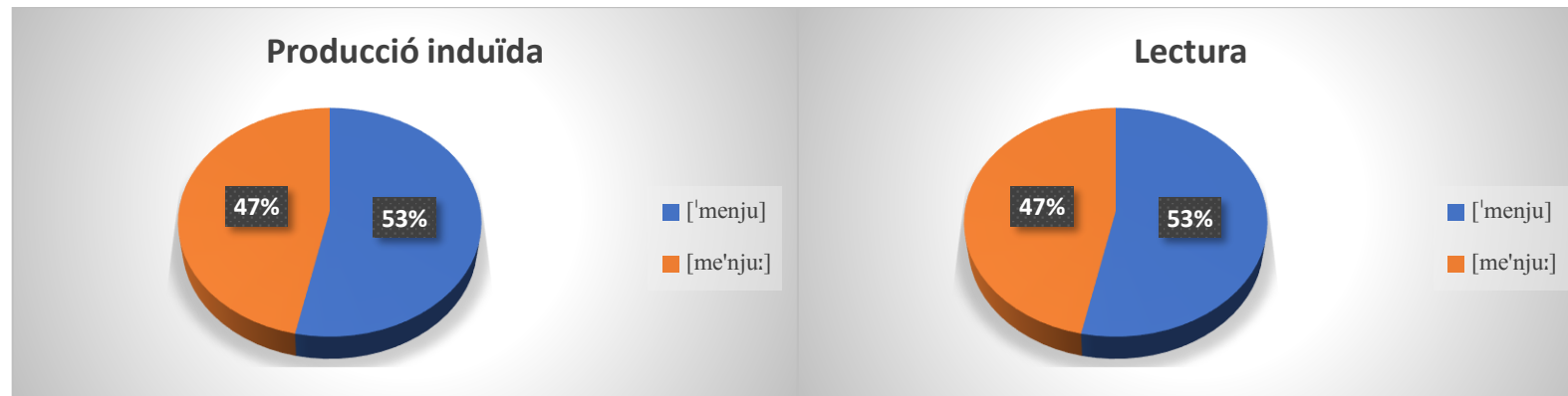

GRUP 46-56

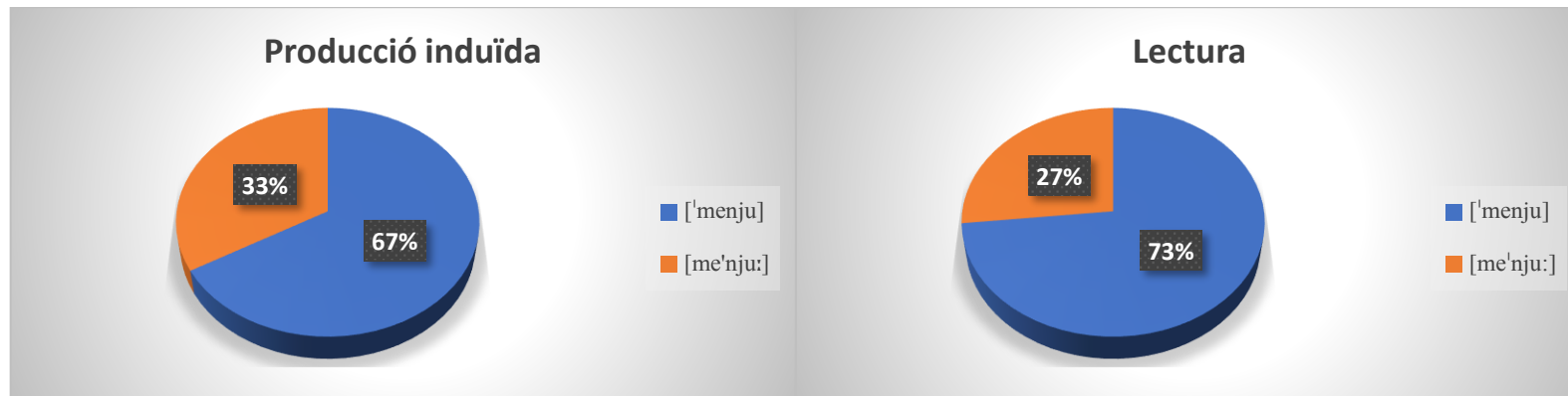

MENU ['menju:]

GRUP 16-26

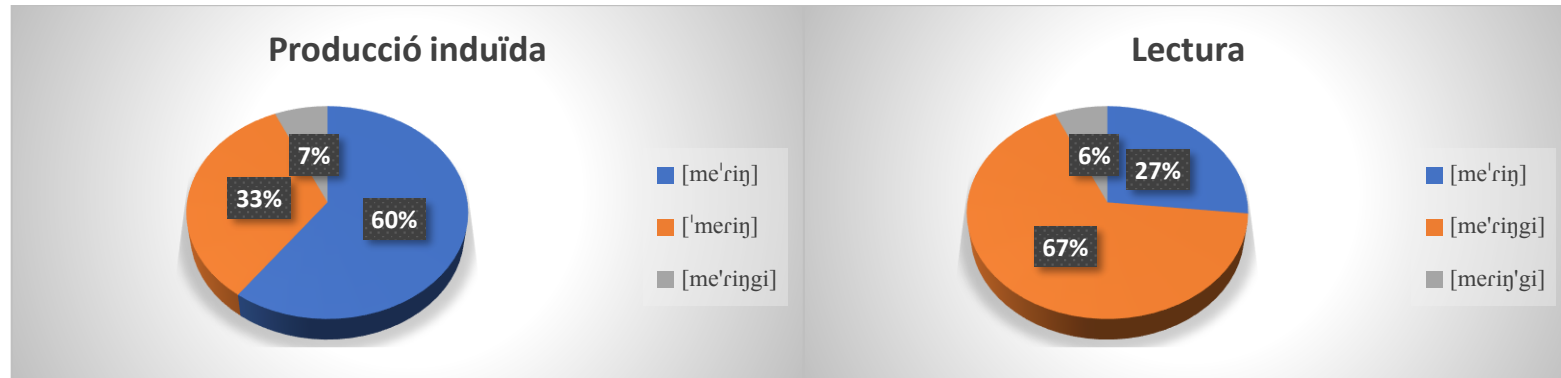

GRUP 46-56

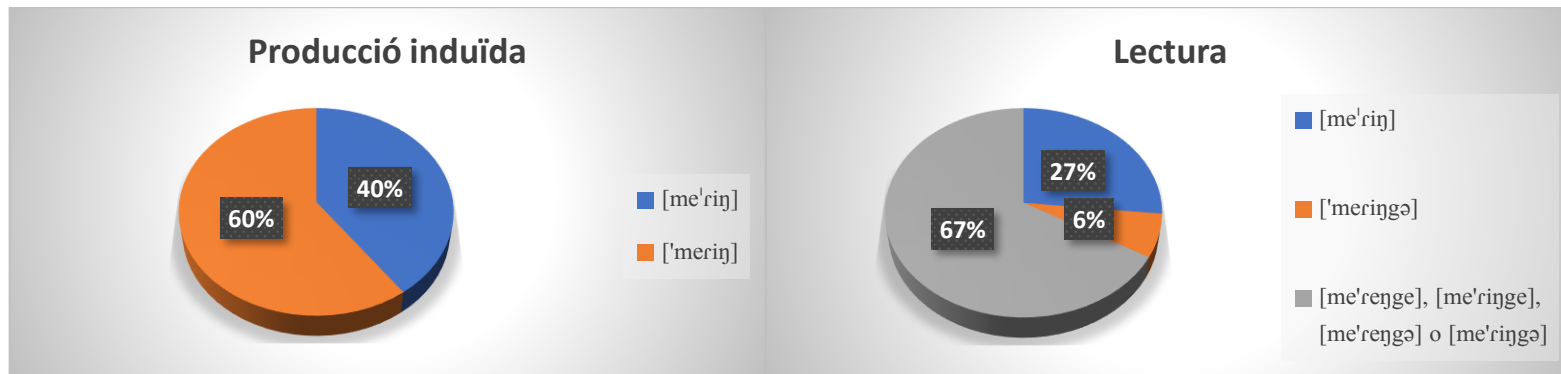

MERINGUE [mə'riŋ]

GRUP 16-26

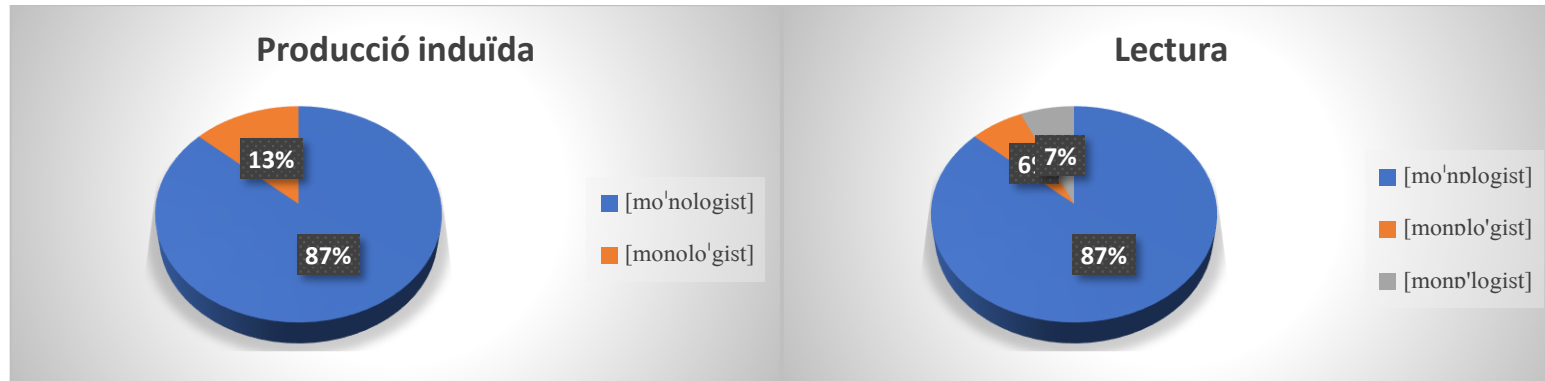

GRUP 46-56

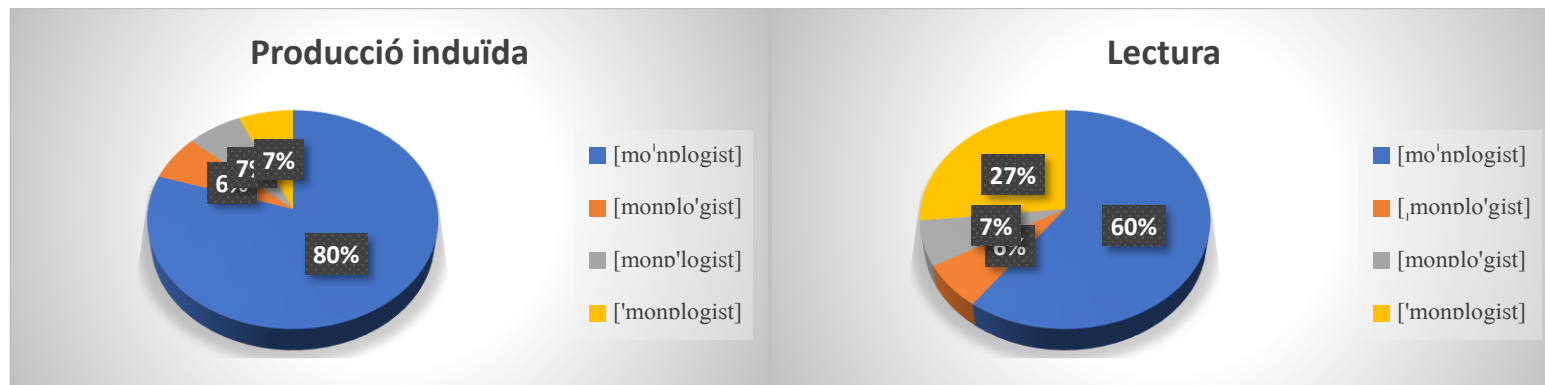

MONOLOGUIST [mə'nɒlogist]

GRUP 16-26

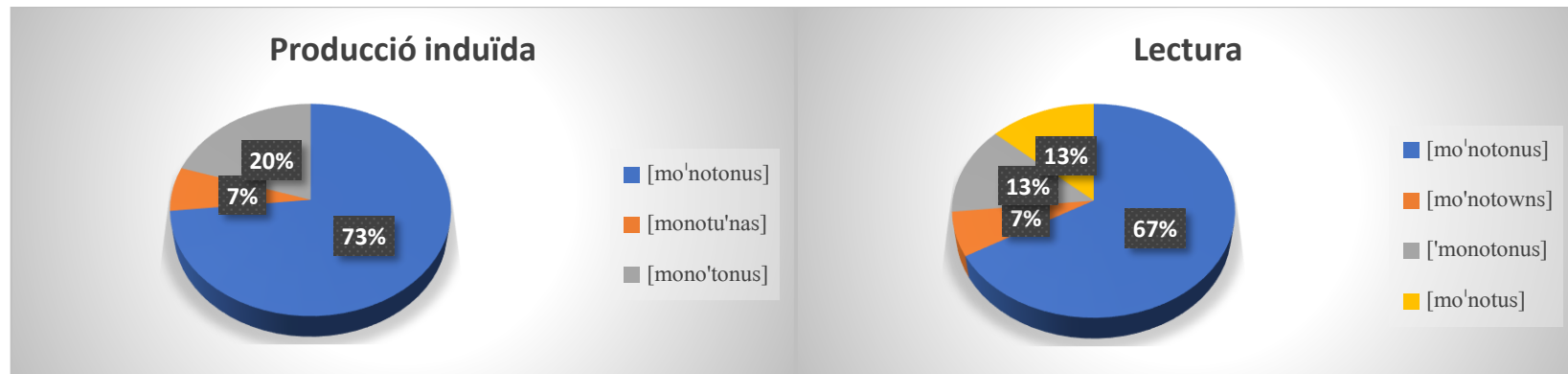

GRUP 46-56

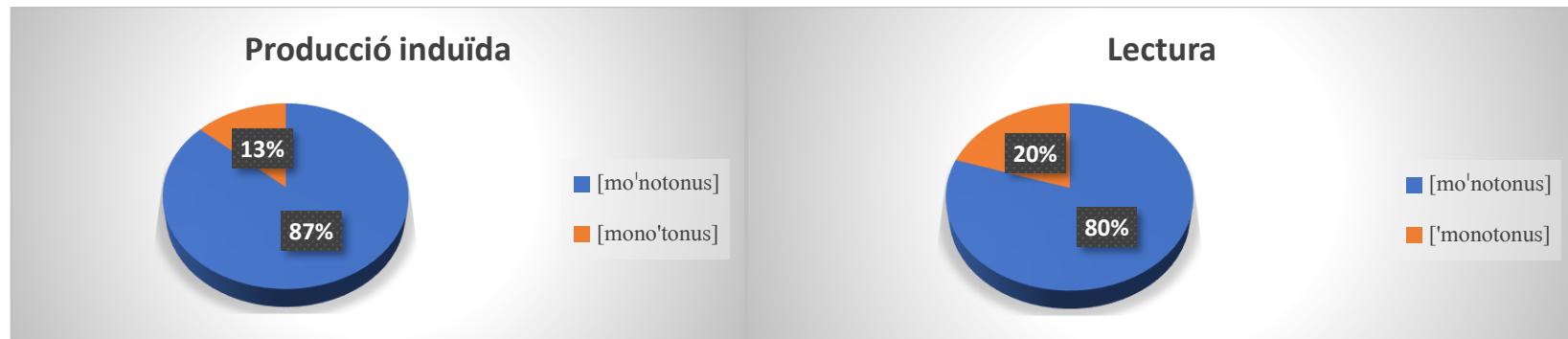

MONOTONOUS [mə'not(ə)nəs]

GRUP 16-26

GRUP 46-56

OBLIGATORY [ə'blɪgətɹi]

GRUP 16-26

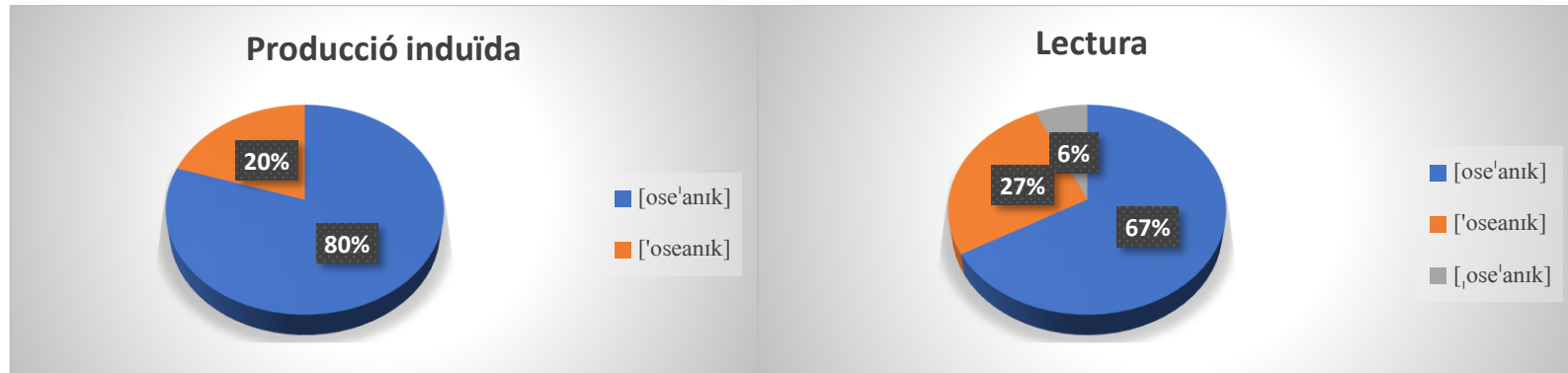

GRUP 46-56

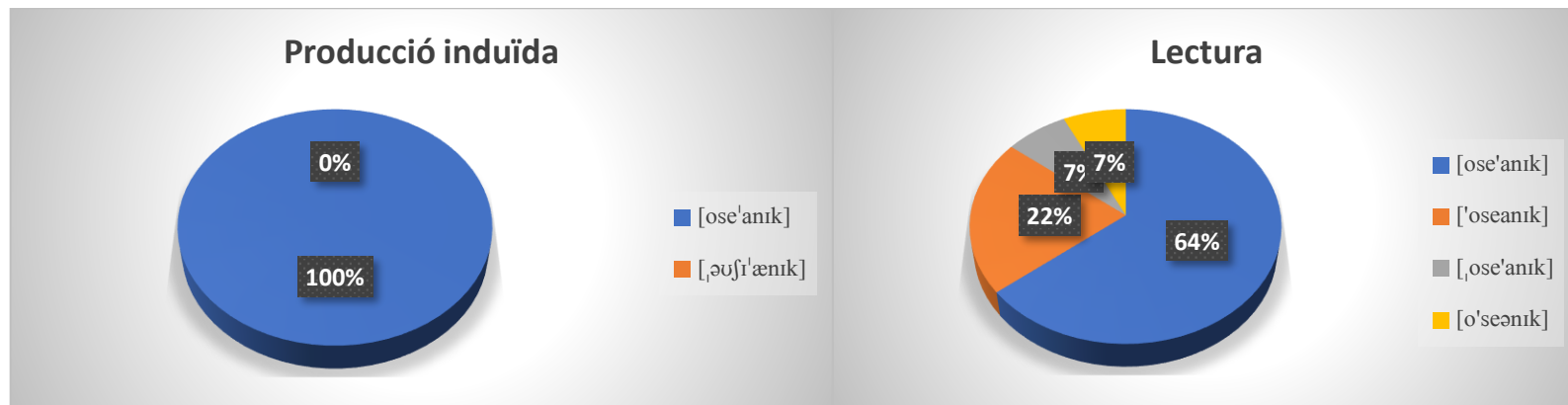

OCEANIC [ˌəʊfɪˈænɪk]

GRUP 16-26

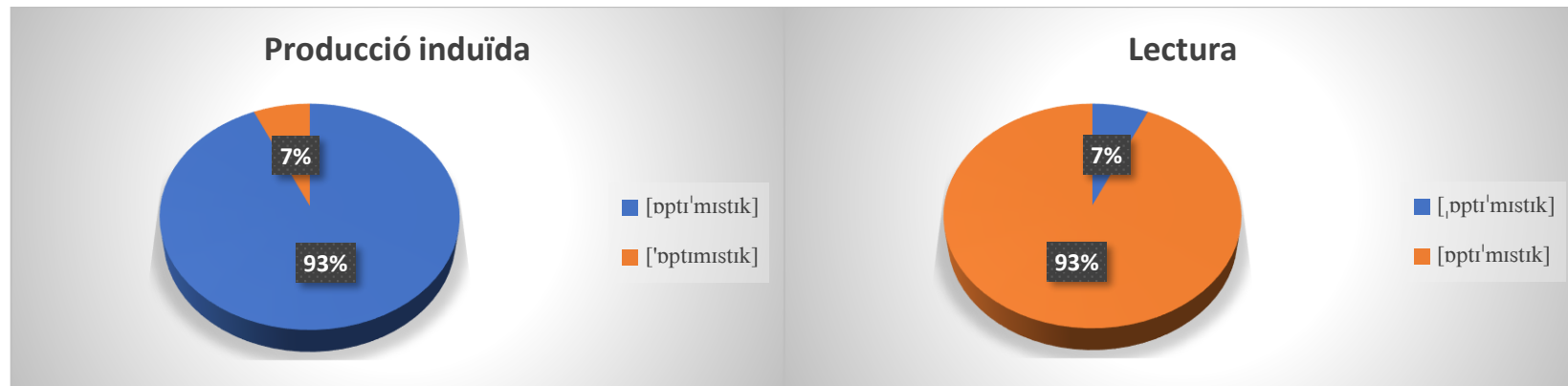

GRUP 46-56

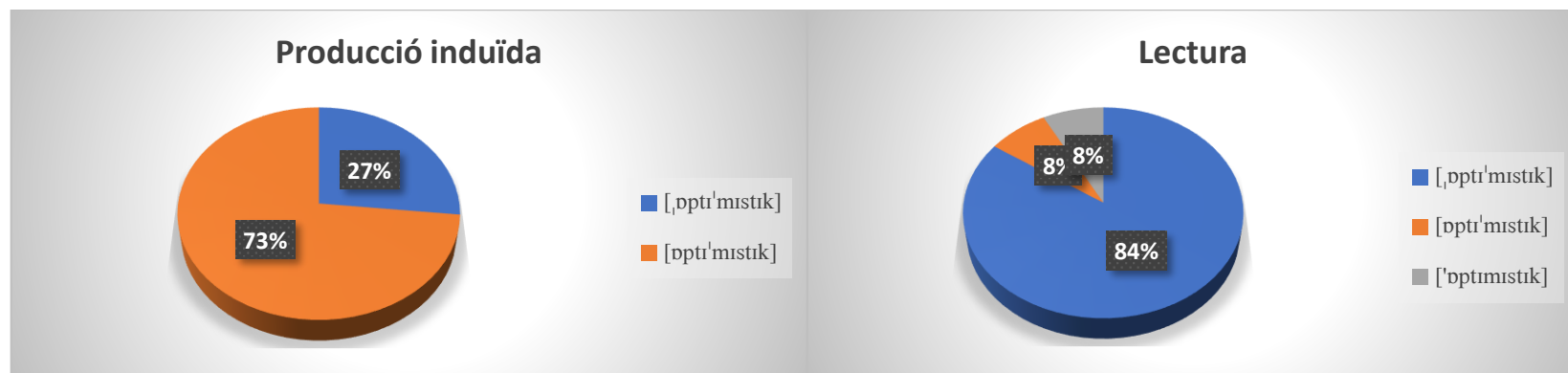

OPTIMISTIC [_ɒptɪ'mɪstɪk]

GRUP 16-26

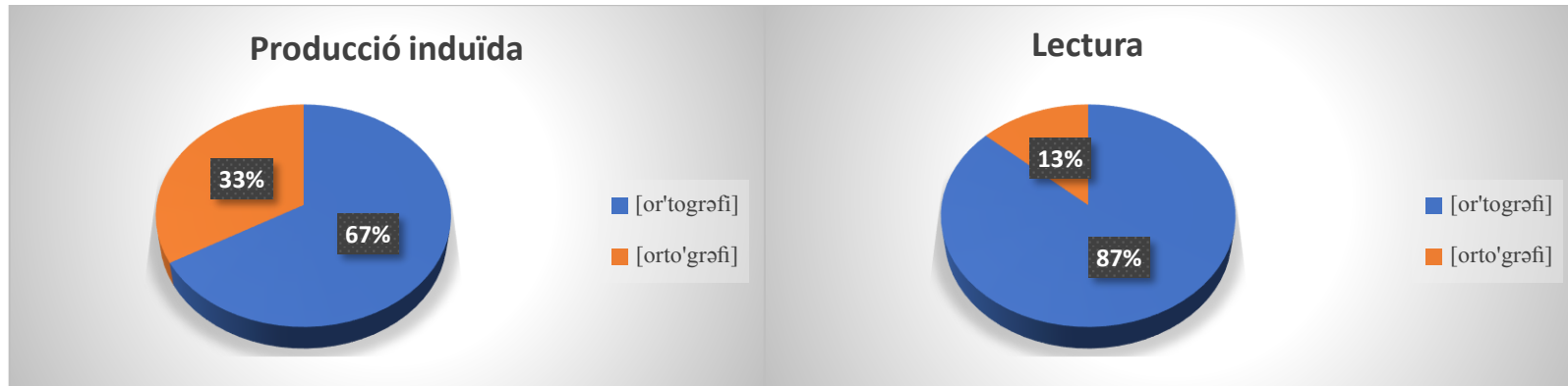

GRUP 46-56

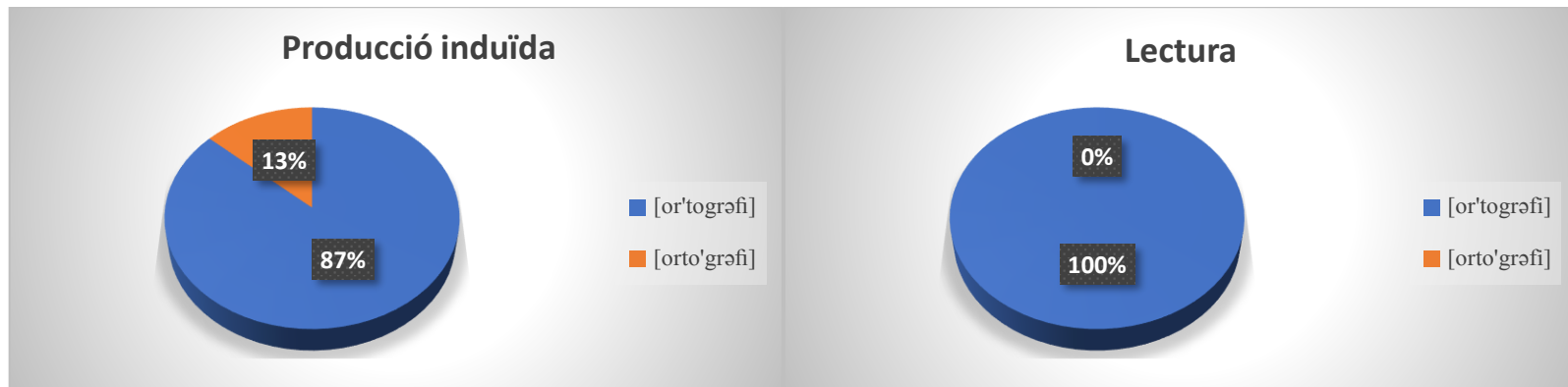

ORTHOGRAPHY [ɔ:'θɒgrəfi]

GRUP 16-26

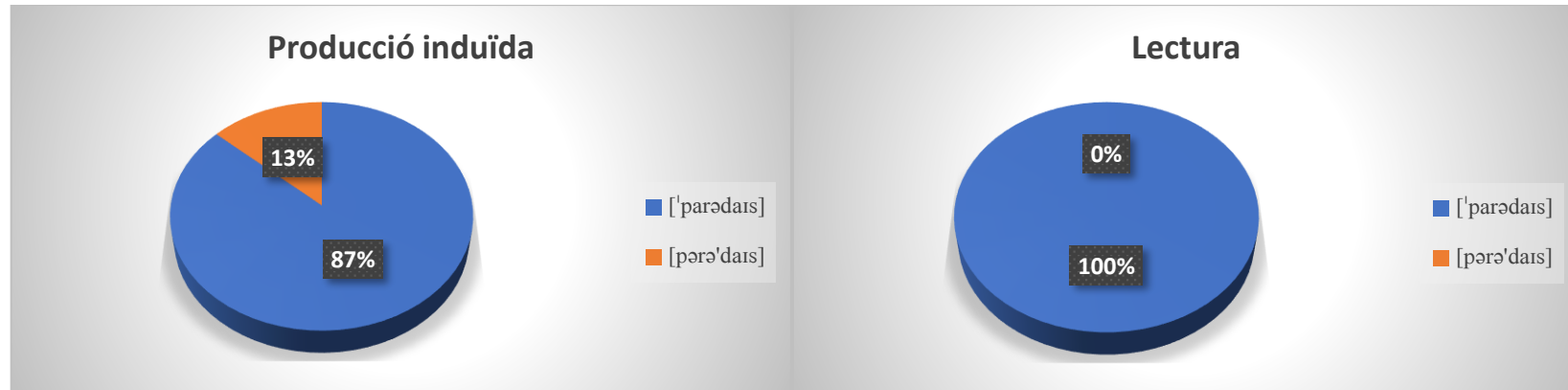

GRUP 46-56

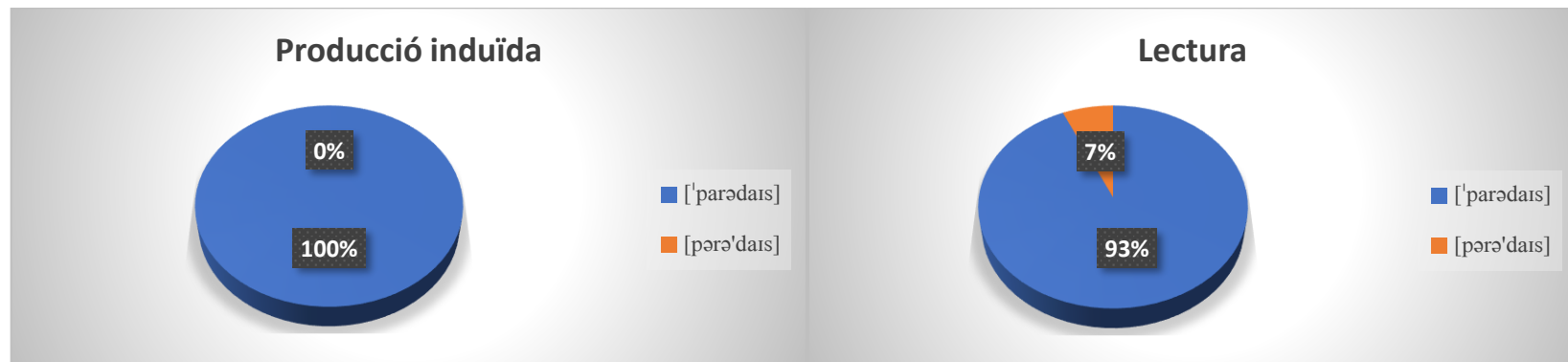

PARADISE ['pærədəis]

GRUP 16-26

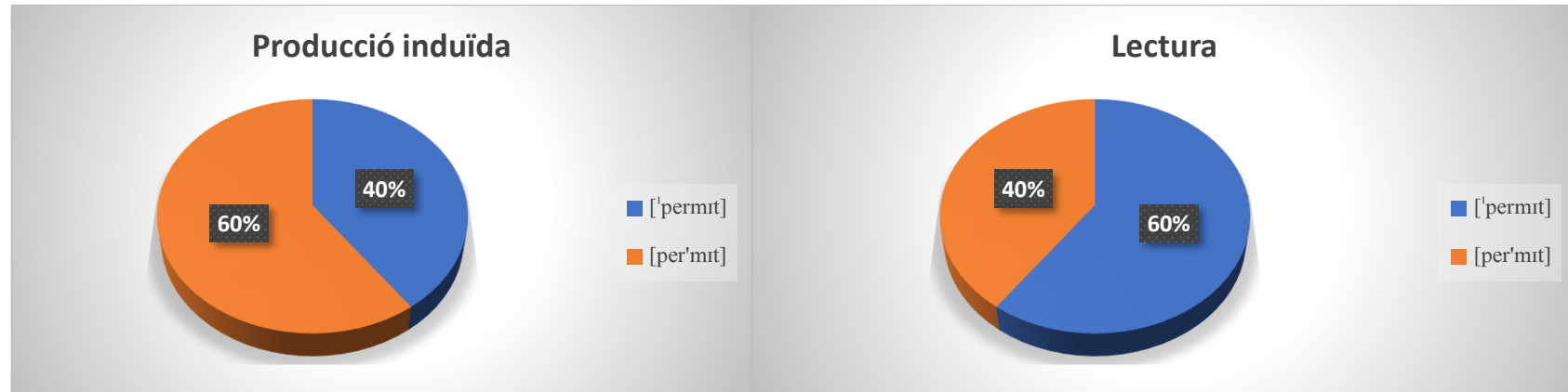

GRUP 46-56

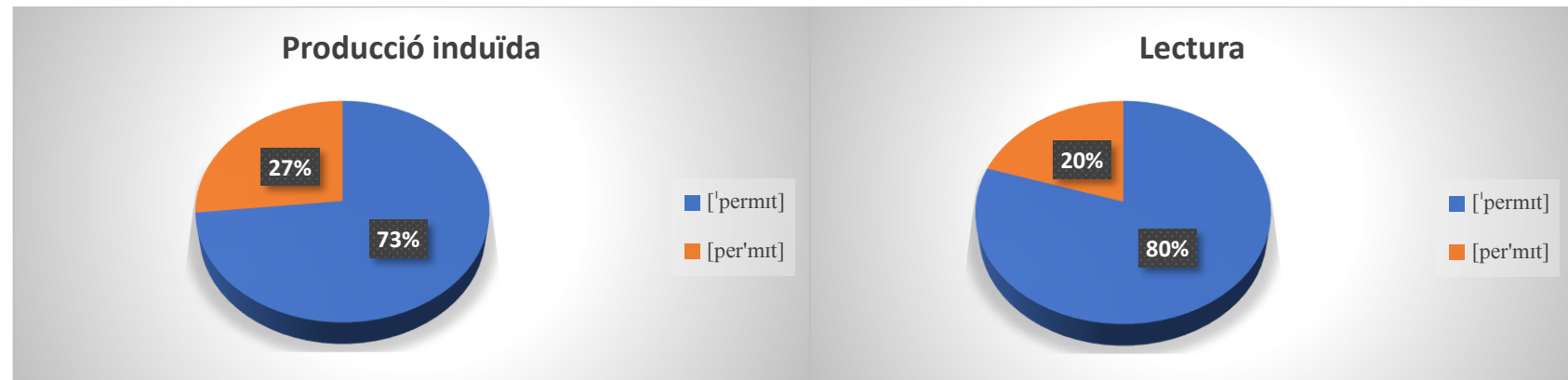

PERMIT (Nom) ['pa:mit]

GRUP 16-26

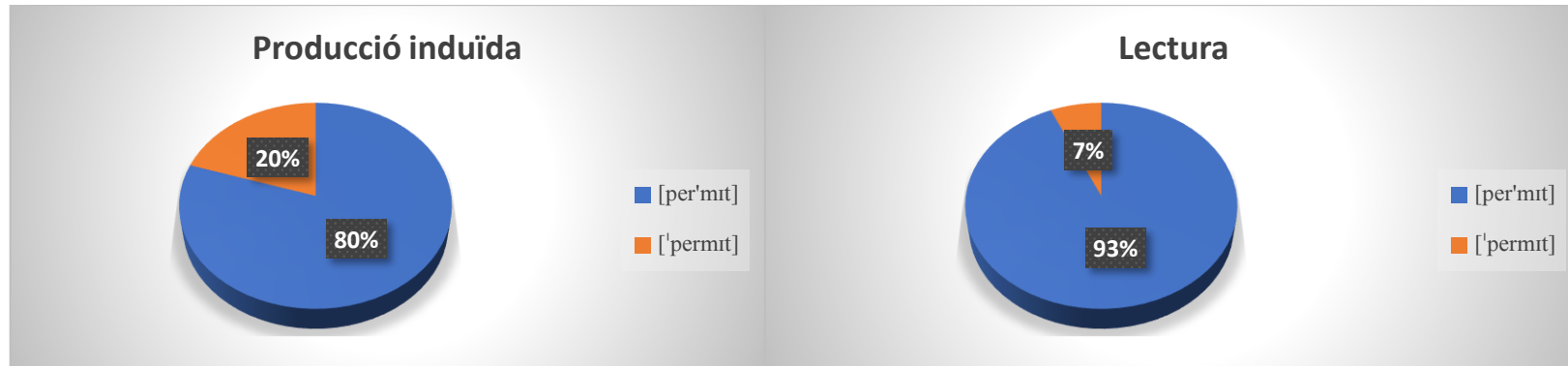

GRUP 46-56

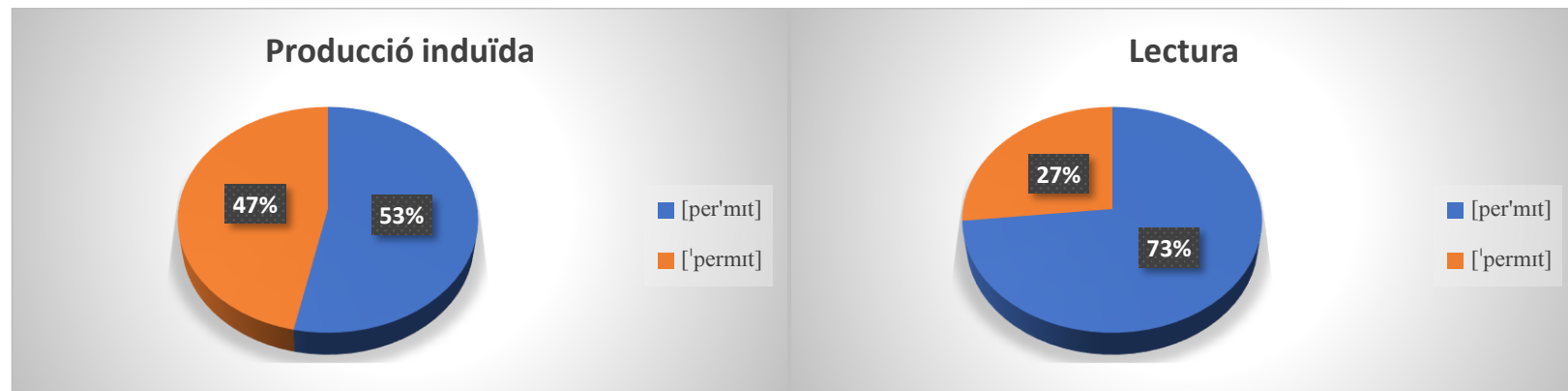

PERMIT (Verb) [pə'mɪt]

GRUP 16-26

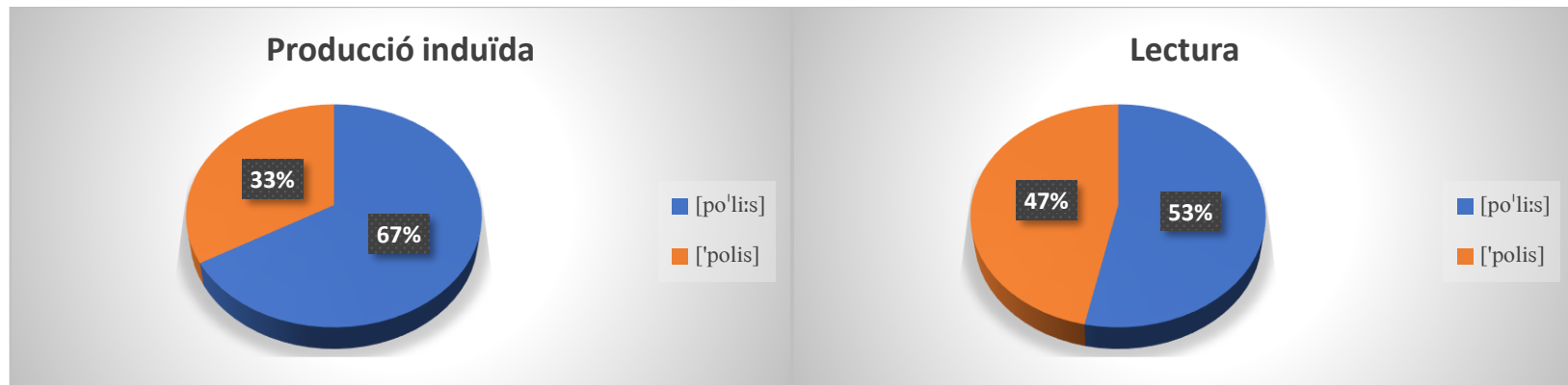

GRUP 46-56

POLICE [pə'li:s]

GRUP 16-26

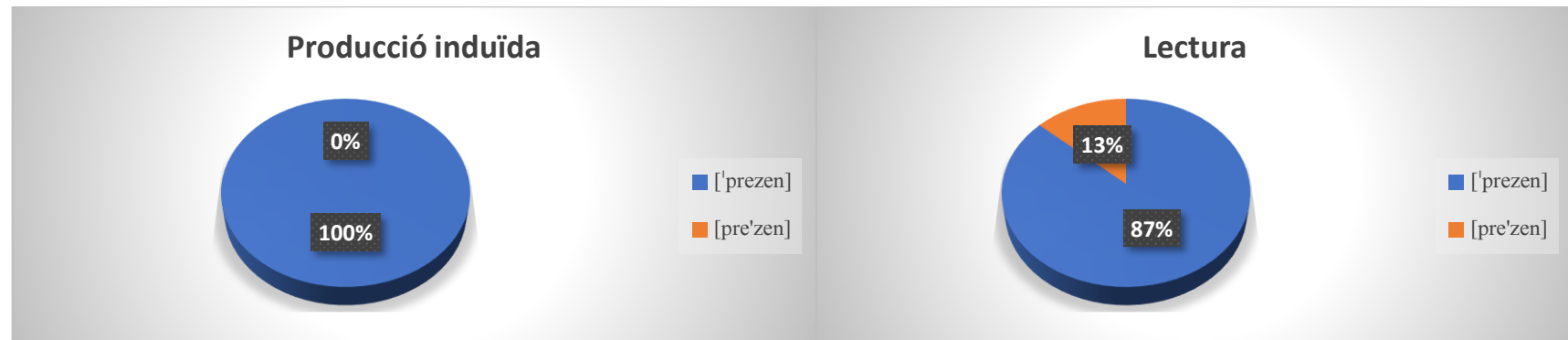

GRUP 46-56

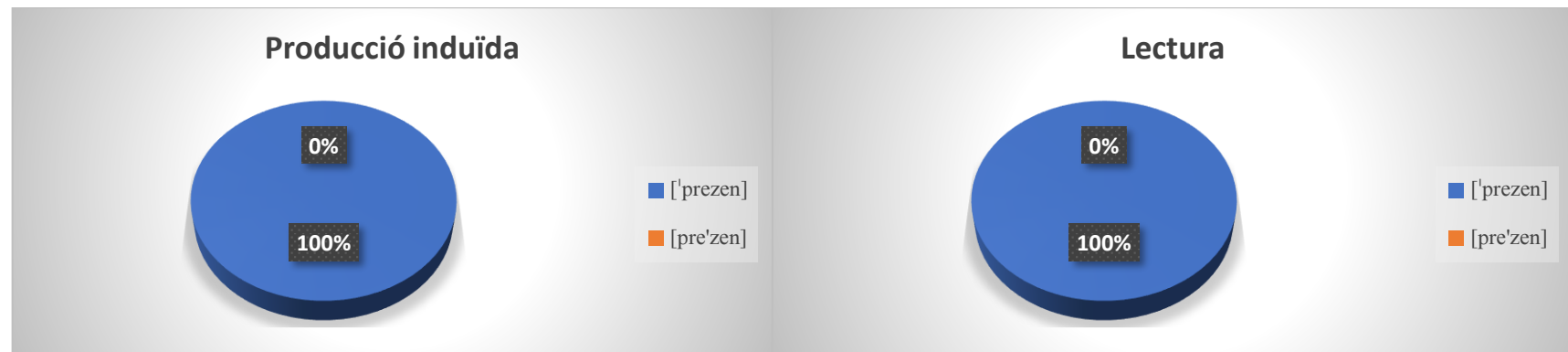

PRESENT (Nom) ['prezent]

GRUP 16-26

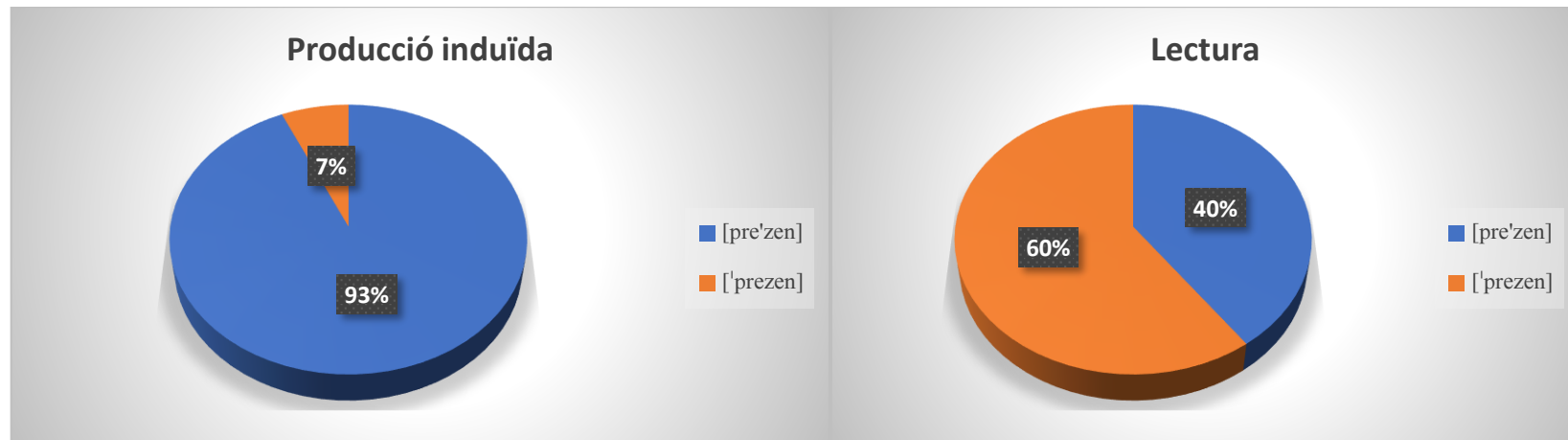

GRUP 46-56

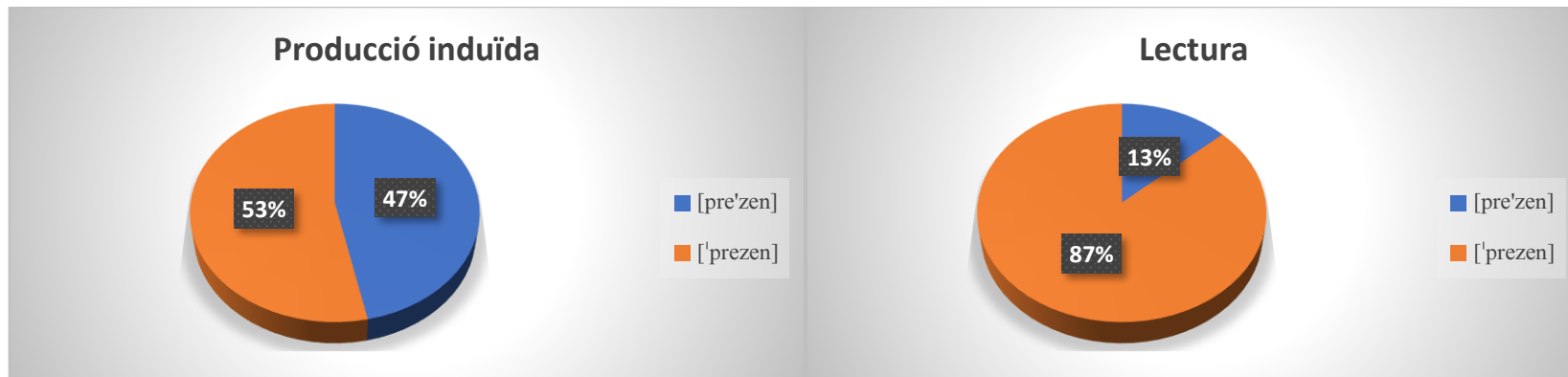

PRESENT (Verb) [pri'zent]

GRUP 16-26

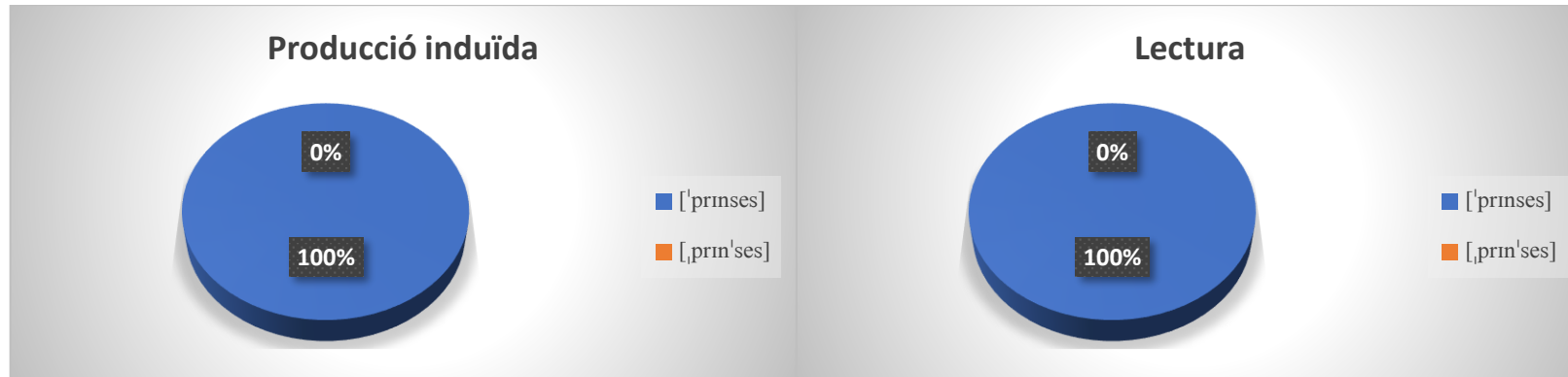

GRUP 46-56

PRINCESS [ˈprɪn'ses]

GRUP 16-26

GRUP 46-56

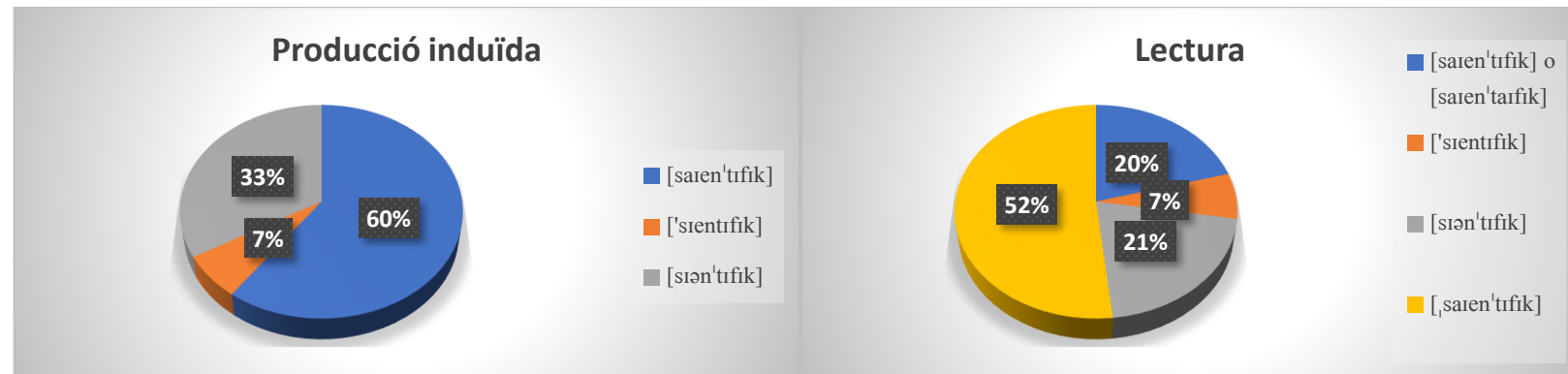

SCIENTIFIC [saɪən'tɪfɪk]

GRUP 16-26

GRUP 46-56

SIXTEEN [ˌsɪk'stiːn]

GRUP 16-26

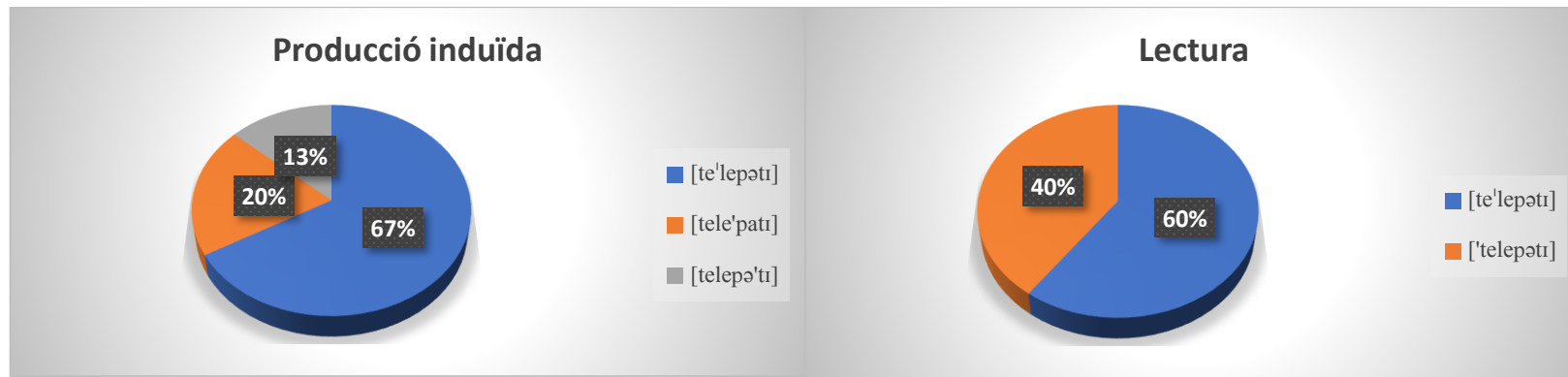

GRUP 46-56

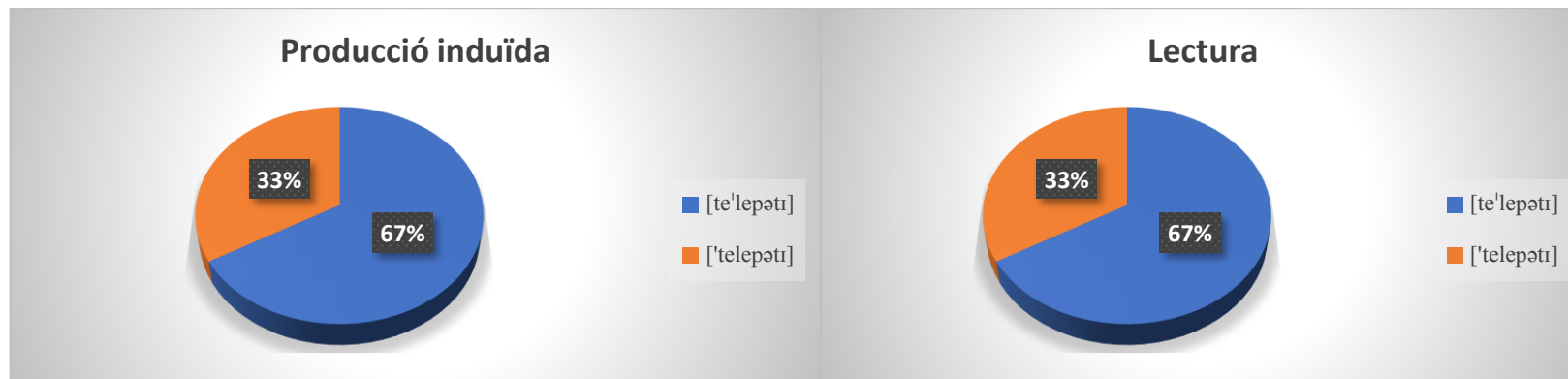

TELEPATHY [tɪ'lepəθɪ]

GRUP 16-16

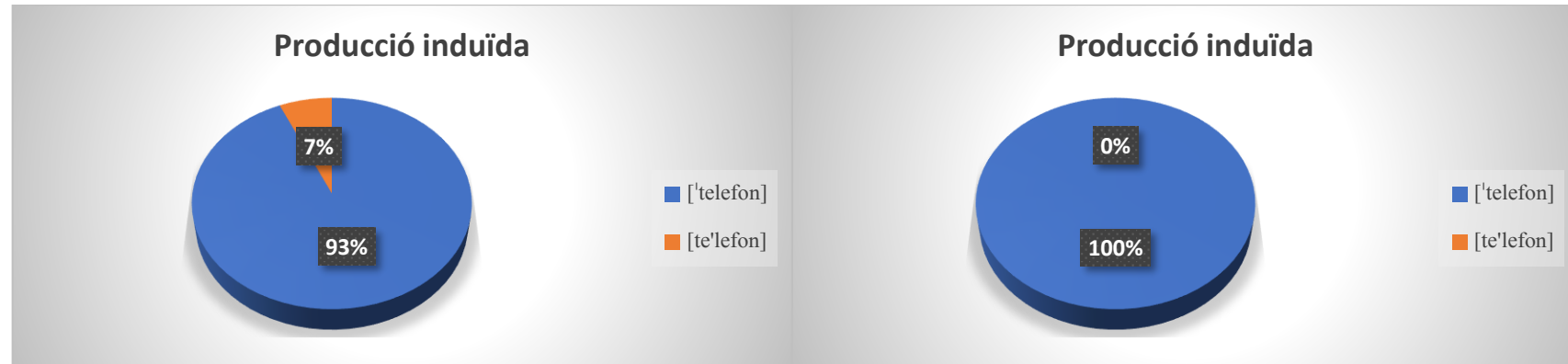

GRUP 46-56

TELEPHONE ['telɪfəʊn]

GRUP 16-26

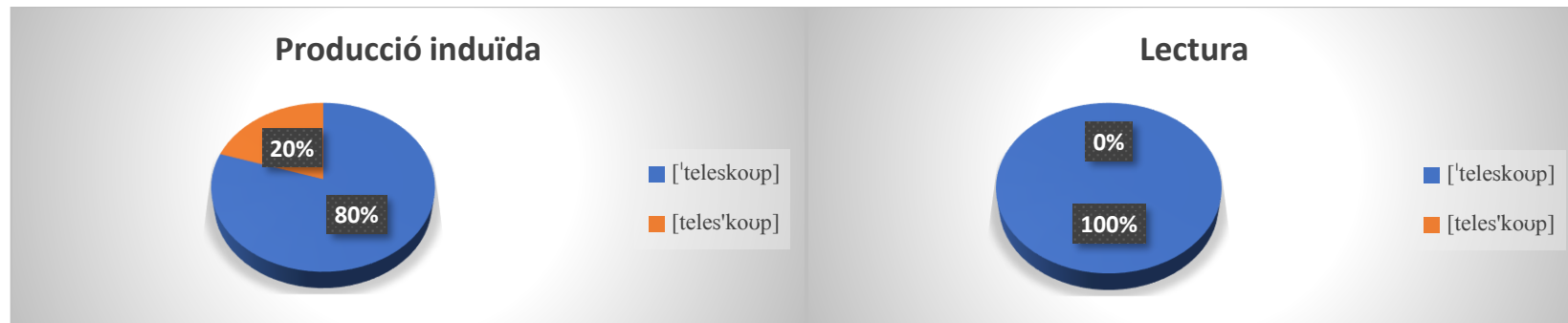

GRUP 46-56

TELESCOPE ['telɪskəʊp]

GRUP 16-26

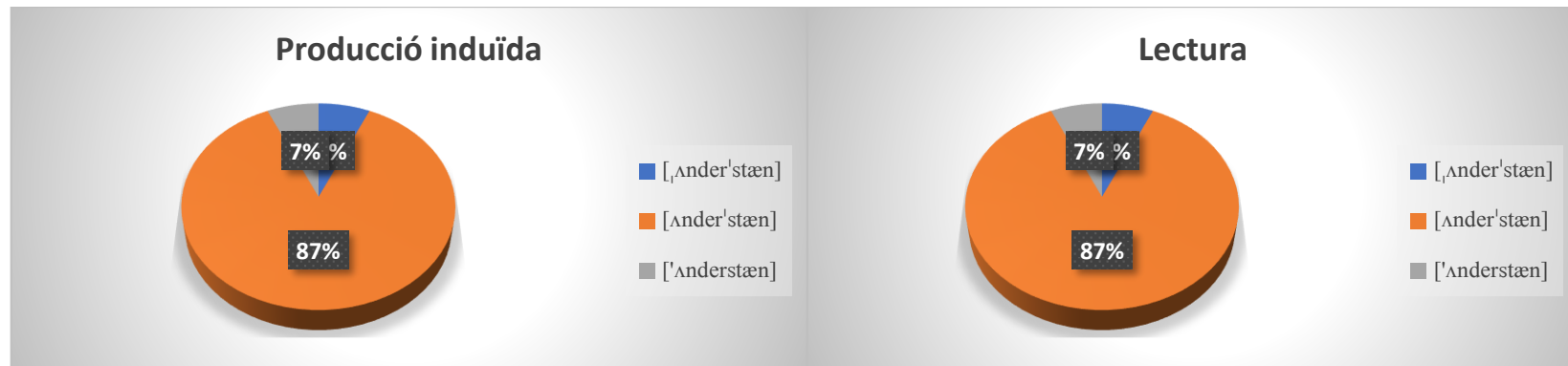

GRUP 46-56

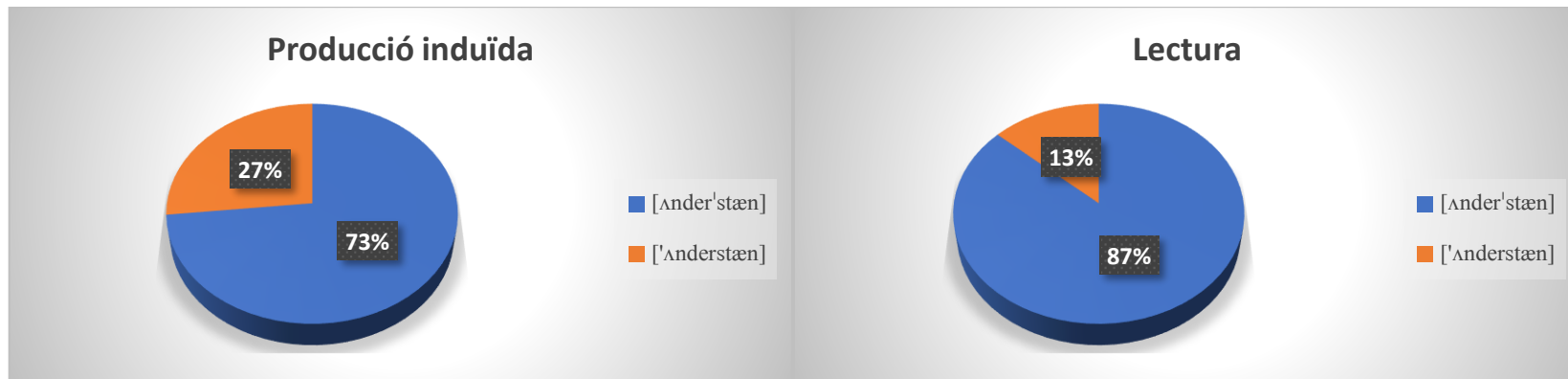

UNDERSTAND [_Λndə'stænd]

GRUP 16-26

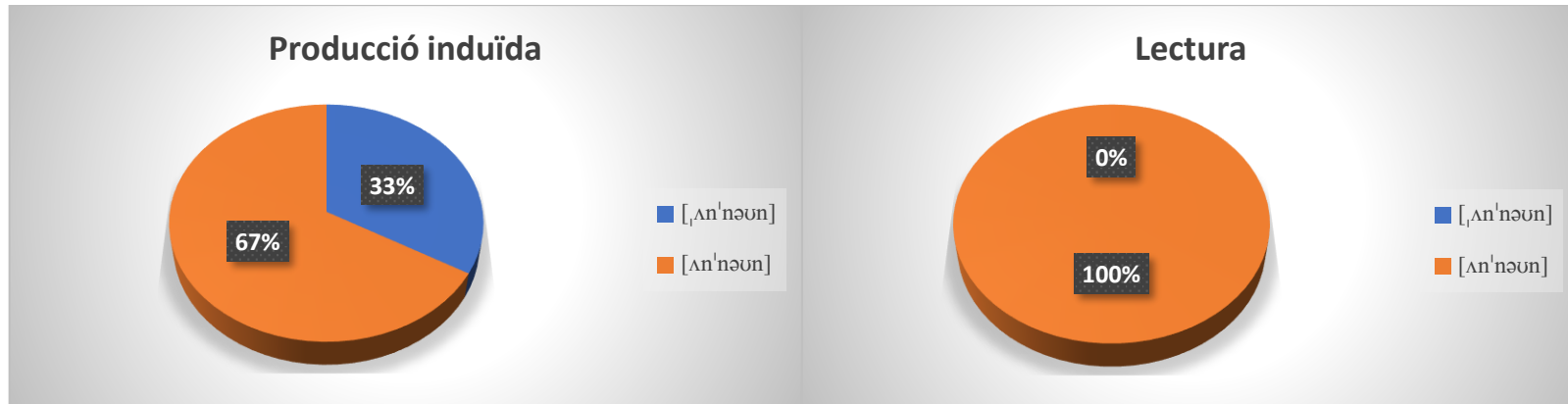

GRUP 46-56

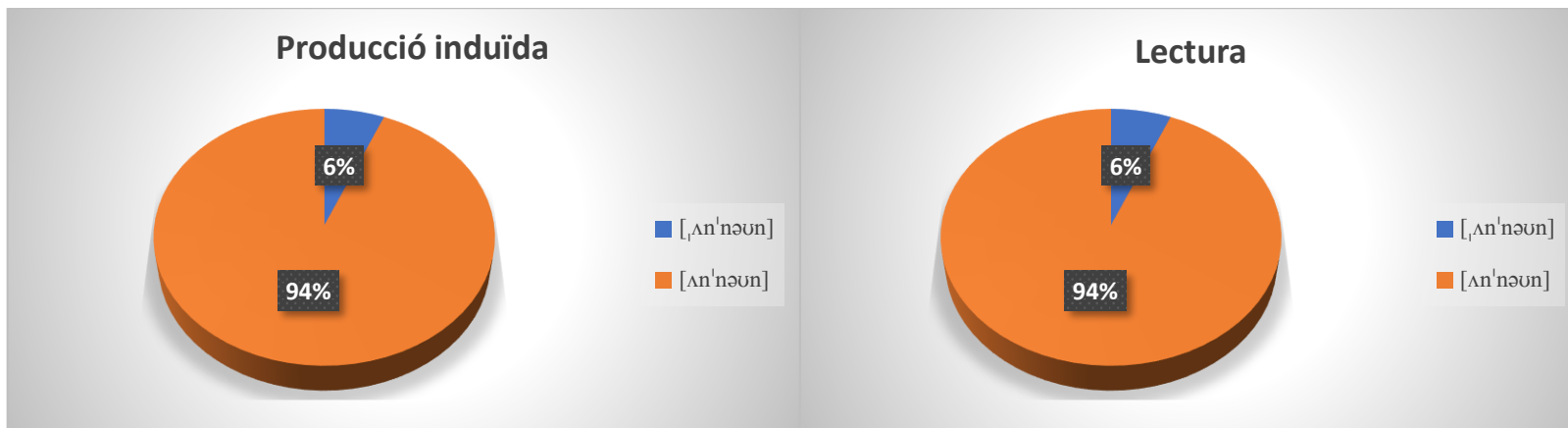

UNKNOWN [ʌn'nəʊn]

GRUP 16-26

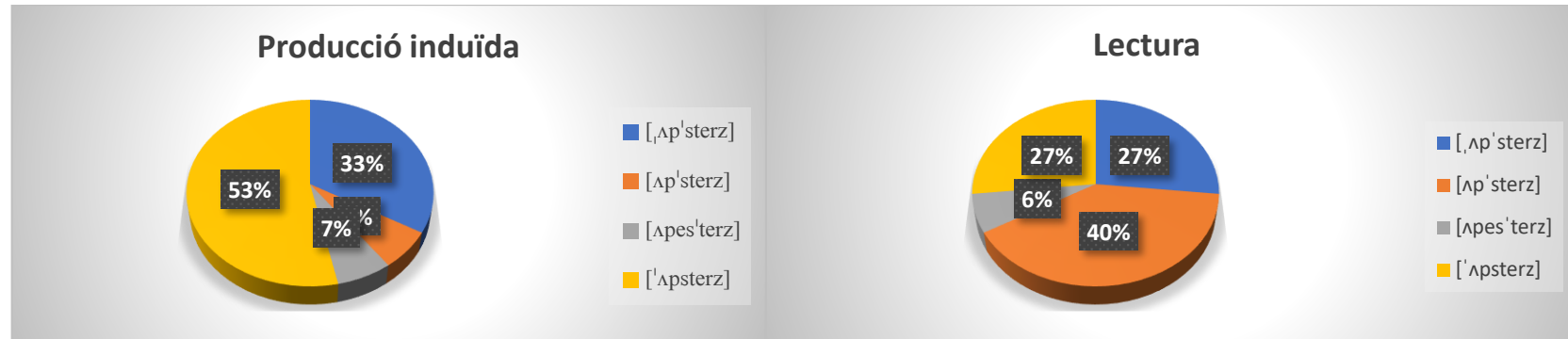

GRUP 46-56

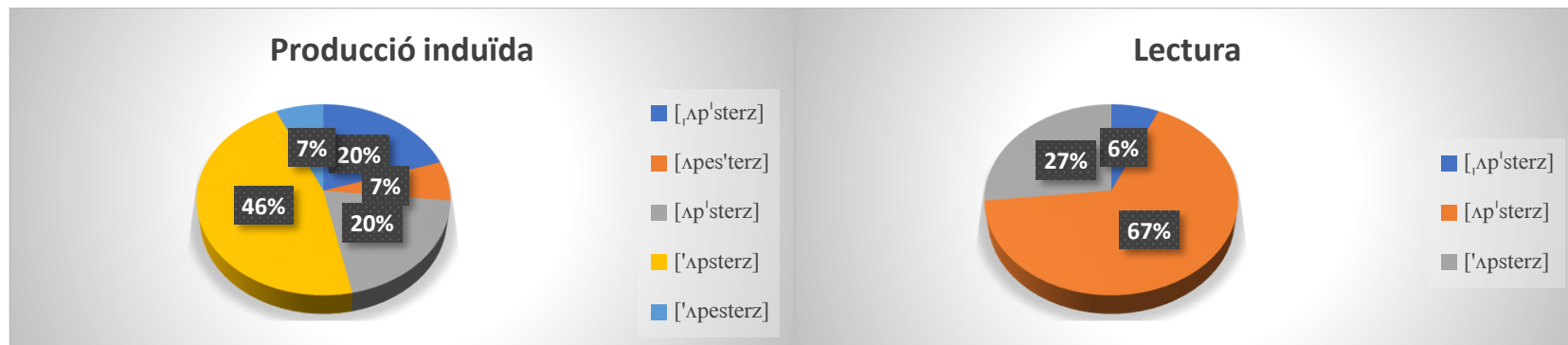

UPSTAIRS [ˌʌp'steəz]

GRUP 16-26

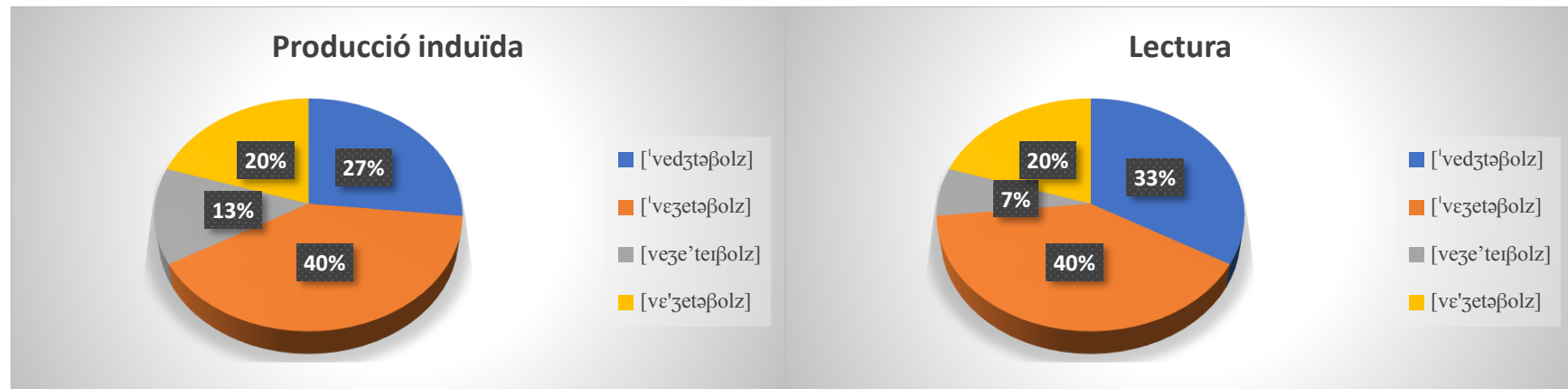

GRUP 46-56

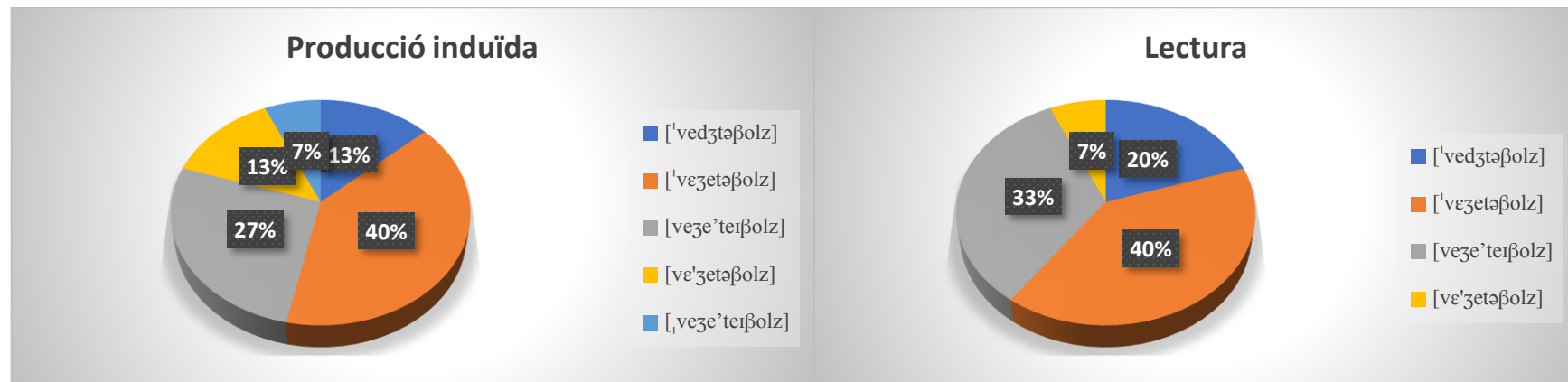

VEGETABLES ['vedʒtəb(ə)lz]

GRUP 16-26

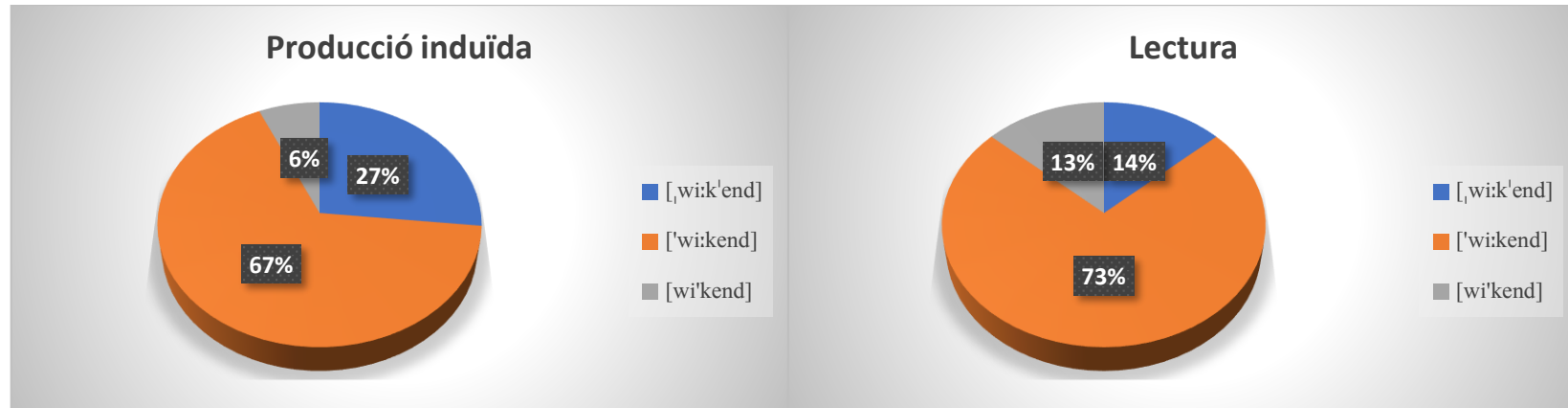

GRUP 46-56

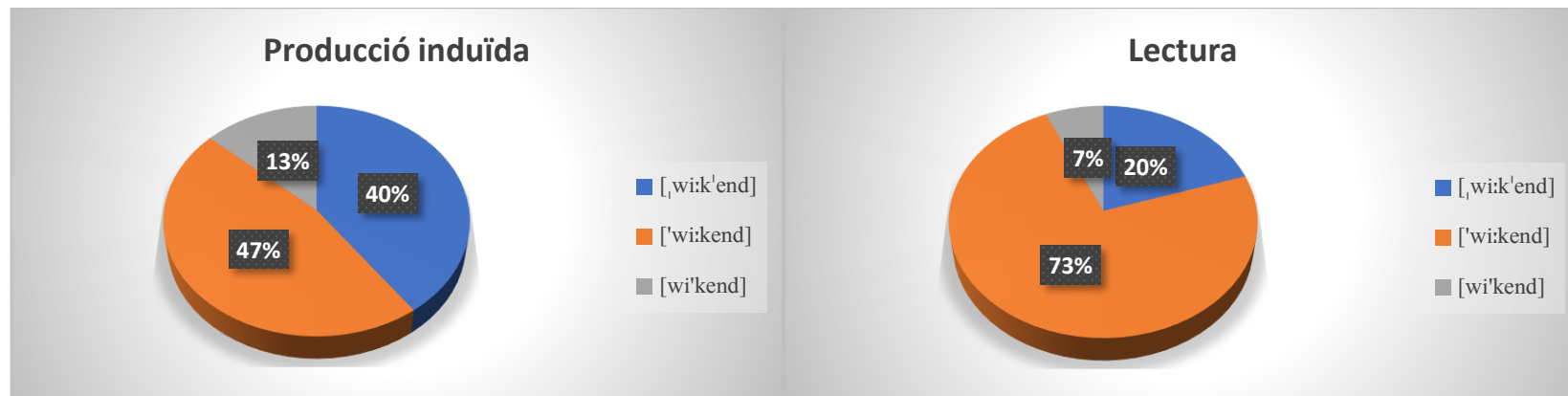

WEEKEND [ˌwi:k'end]

GRUP 16-26

GRUP 46-56

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Coordinació d'Estudis
Facultat de Filologia

Gran Via
de les Corts Catalanes, 585
08007 Barcelona

Tel. +34 934 035 594
fil-coord@ub.edu
www.ub.edu

Declaració d'autoria

Amb aquest escrit declaro que sóc l'autor/autora original d'aquest treball i que no he emprat per a la seva elaboració cap altra font, incloses fonts d'Internet i altres mitjans electrònics, a part de les indicades. En el treball he assenyalat com a tals totes les citacions, literals o de contingut, que procedeixen d'altres obres. Tinc coneixement que d'altra manera, i segons el que s'indica a l'article 18, del capítol 5 de les Normes reguladores de l'avaluació i de la qualificació dels aprenentatges de la UB, l'avaluació comporta la qualificació de "Suspens".

Barcelona, a 14 de juny de 2019

Signatura:

Membre de:

LE
RU

Reconeixement internacional de l'excel·lència

B:KC
Barcelona
Knowledge
Campus

HUB
Health University
of Barcelona
Campus